LECȚIA nr.1
Deosebirea dintre lege şi har

- Legea şi harul înseamnă acelaşi lucru?
- Legământul Vechi şi Legământul Nou înseamnă acelaşi lucru?
- Legământul Vechi şi Legământul Nou ne pun în aceeaşi relaţie cu Dumnezeu?
- Relația dintre Vechiul și Noul Testament?

Contrastul dintre lege şi har

Înainte de a aborda diferite texte din Scriptură, consider util să avem o vedere panoramică, urmărind tabelul de mai jos, cu privire la lege, care intră în contrast cu harul.

LEGEA	HARUL
Legea pune accent pe ceea ce face omul	Harul pune accent pe ceea ce face Dumnezeu, şi anume că El a pus în contul nostru ţinerea legii de către Hristos
Legea pune accent pe persoana omului, în ceea ce priveşte trăirea mântuirii.	Harul pune accent pe persoana lui Hristos, în ceea ce priveşte trăirea mântuirii.
Legea îl face pe om merituos.	Harul exclude orice merit al omului
Legea spune că omul trebuie să îşi câştige mântuirea	Harul dă mântuirea în dar
Legea nu face pe nimeni de-săvârşit, deoarece ea este o simplă poruncă, şi nu o putere	Harul îi face desăvârşiţi (maturi) pe cei ce îl primesc, deoarece transferă asupra lor sfinţenia lui Hristos, prin puterea Duhului Sfânt
Legea condamnă păcătosul, chiar dacă a călcat o singură poruncă	Harul îl ridică pe păcătos din orice fel de stare
Legea, chiar ţinută, nu duce pe nimeni în cer	Harul îl duce în cer pe cel mântuit
Legea doar îi arată omului, în mod constant, greşelile lui	Harul îndreaptă spre îndurarea şi iertarea lui Dumnezeu

Ce este legea? Celor credincioşi nu le este greu să înţeleagă ce este legea. Legea înseamnă cărţile lui Moise sau, într-un sens foarte rezumativ, cele 10 porunci. Legea este şi conţinutul Vechiului Legământ. Pavel, în general, când vorbeşte despre lege în epistolele sale, se referă la porunci sau la ţinerea lor. Legea mai are şi sensul de efort uman în trăirea vieţii de sfinţenie, fără harul lui Dumnezeu.

Ce este harul? Un dicţionar[1] defineşte harul ca fiind dispoziţia binevoitoare a lui Dumnezeu faţă de noi. Conform unui alt dicţionar[2], harul este acel lucru care provoacă plăcere, bucurie sau trecere înaintea cuiva. Când Dumnezeu ne dăruieşte iertare şi viaţă veşnică prin har, Lui îi face plăcere să facă acest lucru: *„Ne-a rânduit mai dinainte să fim înfiaţi prin Isus Hristos, după buna plăcere a voiei Sale, spre lauda slavei harului Său pe care ni l-a dat în Prea Iubitul Lui" (Efes. 1:5-6).* În felul acesta, noi am căpătat trecere înaintea Lui. Harul, în esenţa lui, înseamnă punerea în contul nostru a meritelor Domnului Isus, fără ca Dumnezeu să aştepte ca noi să fim vrednici de darul Său. Harul primit ne duce însă la o viaţă vrednică.

Pe parcursul acestui capitol, cel mai folositor este să reţinem următorul aspect al harului: Dumnezeu a pus în contul nostru meritele lui Hristos. Aceasta are o aplicaţie directă cu privire la ţinerea legii. În noul legământ, Dumnezeu a pus deja în contul nostru ţinerea legii înfăptuită de Hristos.

Deosebirea dintre lege şi har în evanghelii
Noutatea harului

Prezentarea harului de către Domnul Isus în discuțiile purtate cu fariseii ne descrie ce înțelegea El prin har : *Luca 5.33-39* .

El arată limpede faptul că harul şi legea nu pot fi amestecate şi nu pot exista împreună. Domnul Hristos dă trei exemple, pentru a susţine ceea ce spune:

1. Nuntaşii nu postesc în timpul nunţii. În această ilustraţie, nunta reprezintă viaţa de har împreună cu Domnul Hristos – mirele. Postul în timpul nunţii reprezintă neputinţa legii de a da libertatea şi bucuria, pe care le aduce numai Hristos. **Legea şi harul nu merg împreună.**

2. O haină veche nu se repară cu un material tăiat de la o haină nouă. Când ai o haină nouă, renunţi la cea veche. În acest exemplu, legea reprezintă haina veche, iar harul reprezintă haina nouă. Nu se poate pune un petic de har la o viaţă sub lege. **Trăirea sub lege trebuie înlocuită cu trăirea prin har.**

3. În burdufurile vechi nu se pune vin nou, deoarece, prin fermentare, presiunea va sparge burdufurile vechi. Vinul cel nou se pune în burdufuri noi. În acest exemplu, vinul cel nou reprezintă harul, iar burdufurile noi reprezintă o fiinţă înnoită de harul lui Dumnezeu. **Harul nu poate coexista cu o persoană neregenerată de Hristos,** care este reprezentată de burduful vechi. Pentru un om nenăscut din nou, harul este perceput ca libertinism. De fapt, Însuşi Domnul Hristos a fost acuzat de farisei că este un „liberal" (Luca 7:34). În realitate, problema era la ei, deoarece, aşa cum spune Scriptura, fariseii şi cărturarii au făcut zadarnic planul lui Dumnezeu cu privire la ei (Luca 7:30).

Domnul Hristos scoate în evidenţă diferenţa dintre lege şi har, în felul următor: *„Şi nimeni, după ce a băut vin vechi nu voieşte vin nou, căci zice: «Este mai bun cel vechi»"*. Aşa cum am văzut, vinul cel vechi reprezintă legea, vinul cel nou reprezintă harul. Cel care este îndoctrinat în lege nu mai poate primi uşor harul lui Dumnezeu. Aceasta trebuie să ne dea de gândit.

Harul pune accent pe schimbarea interiorului, pe când legea pune acent pe lucrurile exterioare :Matei 5:27,28.

Harul şi legea sunt compatibile în ceea ce priveşte scopul (adică sfinţirea), dar sunt incompatibile în ceea ce priveşte felul în care ajungi la sfinţire. Legea îţi cere să te sfinţeşti prin efortul tău, **harul îţi răstigneşte eul, pentru ca să te poată sfinţi Hristos.**

Ioan 1:17 diferența dintre lege și har.(conjuncția ”dar”..arată contrastul).

Harul a fost anunţat în Vechiul Testament
şi împlinit în Noul Testament

Într-adevăr, harul era un element nou pentru cei din vremea Domnului Hristos, dar a fost anunţat în Vechiul Testament. Concepte nou-testamentale ca: Mesia, credinţa, tăierea împrejur cu inima, o inimă nouă, harul, Dumnezeu ca Tată, sunt anunţate în Vechiul Testament, dar sunt efectiv împlinite în Noul

Testament. Legea a fost lăsată, pentru a-L anunţa pe Mesia şi a conduce la Mesia. **Nu a fost niciodată intenţia lui Dumnezeu ca legea să înlocuiască rolul lui Mesia.**

În Vechiul Testament, sunt două persoane care au beneficiat în mod expres de harul lui Dumnezeu: Avraam şi David. Domnul Hristos foloseşte adesea exemplul lui David. În cazul lui, harul lui Dumnezeu manifestat faţă de acesta reprezintă **o excepţie** pe care o face Dumnezeu în Vechiul Legământ. Apostolul Pavel, când prezintă grandioasa teologie a harului lui Dumnezeu în Epistola către romani, îi foloseşte ca exemple pe Avraam şi pe David. Harul este iniţiat în Vechiul Testament, dar expus în toată măreţia lui în Noul Testament.

Deosebirea dintre lege şi har în epistole
Legea şi harul se exclud reciproc

Nu este întâmplător faptul că apostolul Pavel începe aproape fiecare epistolă cu termenul **har**. În Rom. 11:6, Pavel ne spune că, dacă primează faptele, harul nu mai este har, iar dacă primează harul, mântuirea nu este prin fapte. Aceasta ne arată într-un mod limpede faptul că harul şi legea sunt incompatibile.

În Gal. 2:21, Pavel scrie că legea face zadarnic harul lui Dumnezeu. **Atât primirea, cât şi păstrarea neprihănirii, se fac prin har.** Nu putem să începem viaţa de credinţă prin har şi să o continuăm prin lege! Apostolul Pavel spune: *„Sunteţi aşa de nechibzuiţi? După ce aţi început prin Duhul, vreţi acum să sfârşiţi prin firea pământească?“ (Galateni 3:3).* Din cauza trăirii prin lege, sfârşim prin firea pământească.

Efeseni 2:8,9;2 Tim.2:1;Evrei 12.15 = legate de har

De ce insistă Pavel atât de mult cu privire la har în ceea ce-i priveşte pe evrei? Pentru că trăirea prin har nu este o opţiune, ci o necesitate. Este singura cale posibilă de a-I fi plăcuţi lui Dumnezeu, fie evrei, fie neamuri.

Trebuie să primeze învățătura NT față de VT. și nu invers.Ce se întâmplă dacă abordăm Scriptura prin VT ?

2 Cor. 3:14-18 – ne explică consecințele. În acest paragraf, Pavel ne spune că israeliţii nu înţeleg rostul Vechiului Testament. Scopul scrierilor Vechiului Testament era pregătirea poporului pentru venirea lui Mesia. Din momentul venirii lui Mesia, Vechiul Testament trebuie citit ca o carte ale cărei cerinţe şi profeţii **sunt împlinite**. Versetul 18 exemplifică: *„Noi toţi privim cu faţa descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului, şi suntem schimbaţi în acelaşi chip cu al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului“.* **Aşadar, Vechiul Testament se citeşte văzându-L în paginile lui pe Hristos, nu simboluri sau cerinţe pe care, oricum, nu le putem împlini.**

De ce totuşi unii, citind Scriptura, rămân în minte cu porunci şi cu alte lucruri asemănătoare cu acestea, şi nu cu persoana lui Hristos? Versetul 16 ne dă răspunsul: *„Dar, ori de câte ori vreunul se întoarce la Domnul, mărama este luată“.* Aceşti oameni, probabil, nu au o întoarcere reală la Dumnezeu.

Iată câteva exemple concrete de probleme existente în teologia adventistă, din cauza ignorării perspectivei nou-testamentale asupra Scripturii:

• Omul, în perspectiva adventistă, dispare ca existenţă după moarte. Doctrina adventistă neagă existenţa sufletului ca entitate de sine stătătoare. În Vechiul Testament, omul este în general abordat ca o unitate, în timp ce, în Noul Testament, accentul cade în mod egal şi pe alcătuirea lui. Noul Testament vorbeşte clar despre fiinţa umană, ca fiind duh, suflet şi trup (1 Tes. 5:23).

• În doctrina adventistă, legea este norma, nu harul lui Dumnezeu. Legea este dominantă în Vechiul Testament, în timp ce Noul Testament pune accentul pe harul lui Dumnezeu. Harul şi legea sunt lucruri diferite, care nu pot coexista.

• Doctrina adventistă le cere credincioşilor întoarcerea la lege, punându-i în situaţia imposibilă de a ţine legea. În Noul Testament, mântuirea este văzută ca intervenţia lui Dumnezeu prin Hristos în favoarea omului. Omului nu i se cere ţinerea legii, ci răstignirea eului, care lasă loc trăirii lui Hristos în noi. **Hristos ţine legea în noi.**

Doctrina adventistă neagă existenţa iadului, spunând că cei răi vor fi doar anihilaţi. Existenţa sufletului după moarte nu este clarificată în Vechiul Testament. Se ştia că sufletul omului merge în locuinţa morţilor, în timp ce, în Noul Testament, Domnul Hristos ne arată că după moarte există două destine clare: fericire veşnică cu Dumnezeu şi chin veşnic în lacul de foc.

Deosebirea dintre lege şi har implică deosebirea dintre legământul vechi şi cel nou

Cele 2 legăminte sunt diferite-unul oferă o relaţie cu Dumnezeu bazată pe legea mozaica,iar altul pe baza harului Lui Dumnezeu. Aşa cum legea şi harul sunt total diferite, tot aşa şi cele două legăminte sunt diferite.

2 Cor.3:5,6; Conform acestui verset, noul legământ pentru creştinii dintre neamuri înseamnă prezenţa şi lucrarea Duhului Sfânt, care te conduce pas cu pas, şi nu un set de reguli ale legii, care trebuie împlinite. Duhul Sfânt împlineşte cerinţele legii în noi (Rom. 8:4; Efeseni 1:14)

Noul legământ şi creştinii dintre evrei

În cartea proorocului Ieremia (31:31-33), Dumnezeu anunţă un nou legământ cu poporul Israel. De ce un nou legământ? Pentru că Israel a falimentat complet în relaţia cu Dumnezeu, neputând să-şi împlinească partea din legământ în ceea ce priveşte ţinerea legii. Tema e reluată în Evrei 8:6-13. **Să nu uităm faptul că epistola le este scrisă creştinilor evrei, Pavel folosind elemente şi un limbaj specific evreilor.**

„Dar acum Hristos a căpătat o slujbă cu atât mai înaltă, cu cât legământul al cărui mijlocitor este El e mai bun, căci este aşezat pe făgăduinţe mai bune. În adevăr, dacă legământul dintâi ar fi fost fără cusur, n-ar mai fi fost vorba să fie înlocuit cu un al doilea. Căci ca o mustrare a zis Dumnezeu lui Israel: „Iată, vin zile, zice Domnul, când voi face cu casa lui Israel şi cu casa lui Iuda un legământ nou“.

Aici sunt arătate trei lucruri care ţin de trecerea de la vechiul la noul legământ, **cu privire la Israel**.

1. Noul legământ este mediat de Hristos şi are făgăduinţe mai bune.

2. Vechiul legământ era centrat pe viaţa exterioară, în timp ce noul legământ este centrat pe viaţa lăuntrică, pe motivaţii ale inimii: *„Voi pune legile Mele în mintea lor, şi le voi scrie în inimile lor“* (v. 10).

3. Anunţarea unui nou legământ presupune înlocuirea celui vechi.

Ce semnificaţie au expresiile Vechiul şi Noul Testament?

Dumnezeu şi omul au intrat în această formă de contract, numită „legământ“. Aspectul cel mai interesant îl constituie faptul că, în noul legământ, termenul folosit pentru relaţia Dumnezeu – om este un termen special. Acest cuvânt în limba greacă este „diateke“[3], ceea ce înseamnă contract între două părţi, dar una dintre părţi este atât de proeminentă, încât, încheind contractul cu partea foarte slabă, este nevoită să preia şi responsabilităţile părţii slabe. Exact aşa este relaţia dintre Dumnezeu şi omul păcătos, în lumina Noului Testament. Dumnezeu este prea mare şi prea sfânt, iar omul este prea mic şi prea păcătos, prin urmare legământul (sau contractul) nu poate fi făcut.

Dumnezeu găseşte o soluţie. În loc să-i ceară omului să-şi respecte partea sa din contract, ca în Vechiul Legământ, îi face promisiunea că El va împlini totul. Ceea ce îi rămâne omului de făcut este recunoaşterea păcătoşeniei şi nevredniciei lui. Acesta este harul lui Dumnezeu. Dumnezeu are cerinţe faţă de om, dar tot El împlineşte aceste cerinţe în favoarea omului. Atenţie, însă! Nu oricine beneficiază de har, ci doar cei smeriţi, cei ce se umilesc înaintea Lui. *„Dumnezeu stă împotriva celor mândri, dar dă har celor smeriţi“ (Iac. 4:6).*

Mai este un lucru important: Dumnezeu nu face această favoare în mod artificial. Între Dumnezeu şi om a fost cineva care a preluat toată datoria omului în contractul cu Dumnezeu. Acesta a fost Fiul lui Dumnezeu, Domnul Isus Hristos. El este mijlocitorul noului legământ. El este Acela care le aduce oamenilor harul lui Dumnezeu. Deci noul legământ sau legământul harului este o favoare infinită făcută de Dumnezeu, cu preţul morţii Fiului Său. Ca atare, cine a primit cu adevărat harul lui Dumnezeu nu-şi permite să trăiască în mod uşuratic. Cine nu a înţeles harul lui Dumnezeu şi acuză că harul îndeamnă la trăire în păcat, de fapt Îl acuză pe Dumnezeu, pentru că El este autorul harului. A spune că harul îndeamnă la păcat este o blasfemie. Pavel spune că osânda unor astfel de oameni este dreaptă (Rom. 3:8).

Teologii adventişti încearcă să impună legământul vechi peste legământul nou, introducând un concept numit „elementul de continuitate în Scriptură". Ei încearcă să amestece legea cu harul. Este adevărat că sunt elemente de continuitate între vechiul şi noul legământ, cum ar fi: Dumnezeu, sfinţenia, chemarea omului la pocăinţă. Dar deosebirea dintre cele două legăminte ne arată faptul că nu există o continuitate în felul în care teologii adventişti o spun.

Noul Testament pune accent pe noutatea harului, pe slujirea pentru Dumnezeu într-un duh nou, şi nu după vechea slovă: *„Destoinicia noastră, dimpotrivă vine de la Dumnezeu, care ne-a făcut în stare să fim slujitori ai unui **legământ nou**, nu al slovei, ci al Duhului, căci slova omoară dar Duhul dă viaţa" (2 Cor. 3:6).* Pavel arată aici faptul că legământul vechi era legea, iar legământul nou, al Duhului, este harul lui Dumnezeu.

Sfinţenia în Noul Legământ

Un alt aspect specific noului legământ este cel referitor la viaţa de sfinţenie. În noul legământ, aflăm că, prin jertfa Mântuitorului, noi deja am fost făcuţi sfinţi înaintea lui Dumnezeu. Reţineţi expresia „înaintea lui Dumnezeu", pentru că în mod practic lucrurile stau diferit. Noi nu suntem încă desăvârşiţi, ci mergem spre desăvârşire (Filip. 3:12). În consecinţă, singura şansă de a trăi sfânt în noul legământ este să-L laşi pe Hristos să trăiască cu sfinţenia Lui în tine: *„Căci Cel ce sfinţeşte şi cei ce sunt sfinţiţi sunt dintr-unul" (Evr. 2:11).*

În contrast cu modul de sfinţire în noul legământ, în vechiul legământ sfinţirea cădea în seama omului. Evreul lua cunoştinţă de cerinţele legii, iar pe urmă trecea la practică, experimentând păcatul. Problema falimentului în sfinţire nu este că legea nu era sfântă, ci că **legea era doar o cerinţă de a te sfinţi, şi nu un ajutor în sfinţire**.

Pavel ne explică modul în care păcatul a putut să se folosească de cerinţa legii şi să aducă moartea. *(Rom. 7:7–10).*

Legea, fiind doar o cerinţă, un enunţ, un principiu, nu poate să învingă păcatul. Deci păcatul s-a folosit de lege, pentru a ne aduce moartea. Însă păcatul nu s-a putut folosi de Hristos, ci Hristos a învins puterea păcatului şi ne-a dat şi nouă această victorie. De aceea este posibilă sfinţirea în noul legământ.

Viaţa practică în Noul Legământ

Efeseni 2.10;Fapte 15.4; 2 Petru 1.3.Dumnezeu ne-a dăruit totul,inclusiv faptele.Îndeamnă harul la lenevire?

Nicidecum! Petru însuşi spune mai jos: *„De aceea, daţi-vă şi voi toate silinţele".* Harul, pentru că ne motivează prin dragostea lui Dumnezeu, reuşeşte să implice total fiinţa noastră.

Ideea că harul ar crea fiinţe pasive şi înclinate spre păcat nu aparţine Scripturii. Epistolele ne arată că oamenii care transformă în desfrânare harul lui Dumnezeu de fapt nu au naşterea din nou (Iuda 4).

Apostolul Pavel, făcând autobiografia faptelor sale, spune: *"Prin harul lui Dumnezeu sunt ce sunt. Şi harul Lui faţă de mine n-a fost zadarnic; ba încă am lucrat mai mult decât toţi: totuşi nu eu, ci harul lui Dumnezeu, care este în mine" (1 Cor. 15:10).* În acest verset, Pavel este de acord cu apostolii menţionaţi

anterior, şi anume că harul lucrează în noi faptele pregătite de Dumnezeu mai dinainte, în care să umblăm. Aceste fapte, pregătite de Dumnezeu mai dinainte, sunt mari și foarte multe. Vreau să reafirm faptul că aceia care declară că harul lui Dumnezeu duce la lenevie spirituală nu au cunoscut niciodată harul cu adevărat. *„Din mâna Ta primim ce îţi aducem“ (1 Cron. 29:14).*

Relația dintre Vechiul și Noul Testament?

Contraste

Legea exterioară	Legea interioară
Relația cu Dumnezeu prin preot	Relația personală și strânsă cu Dumnezeu
Soluții temporare pentru păcat	Soluții veșnice pentru păcat
Omul nu avea capacitatea de a-l respecta	Omul primește capacitatea divină de a-l respecta
Are ca scop să arate sfințenia Lui Dumnezeu și păcatul omului	Are ca scop mântuirea păcătosului.Arată sfințenia lui Dumnezeu în Hristos
Colectiv	Individual
Terminat odată cu moartea lui Hristos	Început odată cu moartea lui Hristos

Caracteristici generale ale Legământului Lui Dumnezeu

Vechiul Legământ	Noul Legământ
Începutul descoperirii lui Dumnezeu	Descoperirea completă
Îl prezice pe Hristos ca Mesia	Îl prezintă pe Hristos ca Mesia
N. T. este ascuns în VT.	VT. este descoperit în NT.
VT. nu este complet fără NT	NT.poate fi înțeles fără VT.

Vechiul Testament nu este complet fără NT.,dar anticipează împlinirea și completarea lui în NT.

VT.este **revelația** lui Dumnezeu ca și Creator suveran și **conducător** care susține Universul,Cel ce l-a ales ca popor al Leg.și prin care El va împlini planul Lui de **mântuire** prin Mesia de a aduce **restaurarea părtășiei** dintre Dumnezeu și om, părtășie distrusă de păcat.

Concluzii

Trăirea sub vechiul legământ (legea) în timpul exercitării noului legământ (harul) are următoarele consecinţe foarte serioase:

• Înseamnă zădărnicirea harului lui Dumnezeu;

• Este o ofensă adusă jertfei Domnului Isus Hristos;

• Provoacă mândria religioasă a omului;

• Este o ilegalitate, deoarece legământul cel vechi a fost făcut doar cu Israel, nu şi cu neamurile. Să nu uităm faptul că promisiunea pentru neamuri se găseşte în legământul avraamic, nu în cel mozaic. Chiar pentru Israel, legământul cel vechi este anulat;

• Legea şi harul nu pot fi amestecate;

• Harul nu poate coexista cu o persoana neregenerată;

• Legea îţi scoate în evidenţă „eul“, harul ţi-l crucifică;

• Vechiul Testament se interpretează prin prisma Noului Testament, şi nu invers;

• În Noul Legământ, omul nu este parte din contract, ci doar beneficiar;

• Harul pune în contul nostru împlinirea legii de către Domnul Hristos.

Lecția nr.2

Trebuie să ţinem legea?

- Ce spun evangheliile cu privire la lege?
- Ce spun poruncile Domnului Hristos?
- Există trei legi sau doar una singură?
- Legea lui Moise şi legea lui Dumnezeu sunt două lucruri diferite?
- Ce decide primul Conciliu al Bisericii de la Ierusalim despre relaţia creştinului cu legea?
- Ce ne spun epistolele despre relaţia creştinului cu legea?
- Ce este legea lui Hristos?
- Este decalogul acelaşi lucru cu legea lui Hristos?

Evangheliile şi legea

Chiar din primele pagini ale Evangheliei, se constată nu predicarea legii, ci predicarea Evangheliei Împărăţiei lui Dumnezeu *„El zicea: «S-a împlinit vremea, şi Împărăţia lui Dumnezeu este aproape. Pocăiţi-vă, şi credeţi în Evanghelie»“ (Marcu 1:15).* Nouă ni se pare normal acest lucru, dar nu şi unui evreu de pe vremea lui Hristos, care era obişnuit cu ţinerea legii şi cu citatele din lege. Alt lucru ce pare straniu pentru un evreu este că referinţele directe la cuvântul „lege“ sunt puţine în cele patru evanghelii. Aceasta constituie un prim indiciu al faptului că Evanghelia nu este lege.

Iată un alt pasaj clar, care arată limita legii: *„Legea şi proorocii au ţinut până la Ioan; de atunci încoace, Evanghelia Împărăţiei lui Dumnezeu se propovăduieşte: şi fiecare, ca să intre în ea, dă năvală (Luca 16:16).* Domnul Hristos face o delimitare a autorităţii legii. Ea a avut autoritatate asupra omului până la Ioan. Ioan Botezătorul face tranziţia dintre lege şi Evanghelie, anunţându-L pe Mesia. La rândul Său, Mesia (Hristos) începe propovăduirea Evangheliei. Ce se întâmplă cu legea? Se abrogă? Rămâne credinciosul fără lege, adică în fărădelelge?

În Evanghelii, Domnul Hristos Se prezintă ca împlinitor al Legii. Desigur, finalizarea acestei împliniri urma să se facă la cruce. *„Să nu credeţi că am venit să stric Legea sau Proorocii; am venit nu să stric, ci să împlinesc“ (Mat. 5:17).* De ce a venit El să împlinească legea? Răspunsul este simplu. Nici un evreu nu ţinuse legea. El a venit să o ţină în locul nostru şi să o împlinească în noi. Ca împlinitor al legii, El ar fi fost cel mai în măsură să propovăduiască legea, dar, în schimb, El predica Evanghelia. Răspunsul la această dilemă ne este dat de versetul următor: *„Şi noi toţi am primit din plinătatea Lui, şi har după har; căci Legea a fost dată prin Moise, dar harul şi adevărul au venit prin Isus Hristos“ (Ioan 1:16,17).*

Hristos a adus harul, pentru cei care vor să împlinească legea, dar nu pot. Hristos a adus harul, atât pentru credincioşii adventişti, cât şi pentru orice credincios care doreşte să Îi fie pe plac lui Dumnezeu. Harul pune în socoteala noastră meritele lui Hristos, care a împlinit legea, iar Dumnezeu ne socoteşte împlinitori ai legii. *„Şi sunt socotiţi neprihăniţi, fără plată, prin harul Său, prin răscumpărarea, care este în Hristos Isus“ (Rom. 3:24).*

Hristos aduce ceva diferit faţă de lege, şi anume harul. Este interesant de observat faptul că harul nu putea fi adus sau dat printr-un om, deoarece harul este o favoare divină. Legea a putut fi dată printr-un om, deoarece ea este un set de cerinţe, şi nu o favoare. Harul nu anulează legea, pentru că Dumnezeu s-ar contrazice singur. **Harul plasează între cerinţele legii şi om pe împlinitorul legii: Isus Hristos.**

Predica de pe munte seamănă aparent cu darea legii la Sinai. *Mat. 5:21,22,28, 38-40*

Cadrul predicii de pe munte este foarte liniştit, în contrast cu ceea ce s-a petrecut la Sinai. Oamenii erau aşezati jos pe iarbă, ascultând mesajul Mântuitorului. El le arăta faptul că trăirea neprihănită trebuie să înceapă dinăuntru. Doar o viaţă religioasă exterioară, sub lege, ca aceea a cărturarilor şi fariseilor (campionii legii), nu îi califică pentru Împărăţia lui Dumnezeu. Viaţa în **har** începe cu sfinţenia din interior, cu motivaţii şi dorinţe sfinte. În această expunere, Domnul Hristos ridică standardul vieţii cu Dumnezeu, dincolo de cerinţele legii, până la perfecţiunea lui Dumnezeu.

El nu oferă păreri despre cum să ţii mai bine legea, ci prezintă lucruri noi. În contrast cu expunerile de la sinagogă, Domnul Hristos avea puterea **harului** în predica Sa. Iată chiar în cuvintele evanghelistului Matei cum a reacţionat mulţimea prezentă: *„După ce a sfârşit Isus cuvântările acestea, noroadele au rămas uimite de învăţătura Lui; căci El îi învăţa ca unul care avea putere, nu cum îi învăţau cărturarii lor" (Mat. 7:28,29).*

Observaţi faptul că Matei spune că Domnul Hristos, în predica de pe munte, a dat învăţături, nu porunci. Dacă ar fi fost vorba despre lege în predica de pe munte, cei trei evanghelişti ar fi menţionat şi acest lucru.

Poruncile devin porunca iubirii, roada Duhului Sfânt

Există vreun loc în Evanghelii în care am putea găsi poruncile Domnului Hristos? Da, în Evanghelia după Ioan, când El era în camera de sus cu ucenicii şi le dădea ultimele învăţături, înainte de a merge la cruce.

(Ioan 13:34). (Ioan 14:15-16). (Ioan 14:21). (Ioan 15:10). (Ioan 15:12).

Citind versetele de mai sus, te aştepţi să primeşti o listă de porunci, dar Domnul Hristos nu menţionează decât una singură: *„Aceasta este porunca Mea: să vă iubiţi unii pe alţii, cum v-am iubit Eu" (Ioan 15:12).*

Ce se întâmplă cu poruncile legii? **El ne spune că, în ceea ce priveşte poruncile Tatălui, pe acelea le-a împlinit El.** *„Eu am păzit poruncile Tatălui Meu".* În felul acesta, se confirmă ceea ce a spus, şi anume că El a venit să împlinească legea (Mat. 5:17). Legea a fost împlinită pentru noi şi este tot de El împlinită şi acum în noi. Dacă ar fi trebuit ca noi să împlinim poruncile Tatălui (legea), Hristos ar fi spus că, aşa cum El a împlinit poruncile Tatălui, şi noi trebuie să le împlinim, la rândul nostru. Dar El nu ne-a cerut să împlinim poruncile Tatălui, ci ne-a lăsat o singură poruncă, şi anume: *„Aceasta este porunca Mea: să vă iubiţi unii pe alţii, cum v-am iubit Eu" (Ioan 15:12).*

Dar şi în privinţa **poruncii iubirii**, Domnul ştia că ucenicii nu o puteau asculta şi, de aceea, El le asigura rezolvarea în viitor, prin trimiterea Duhului Sfânt: *(Ioan 14:15,16). (Rom. 8:4).* Lucrarea Duhului Sfânt este elementul esenţial în doctrina harului. Domnul Hristos afirmă această doctrină în Evanghelia după Ioan, iar Pavel o finalizează în Rom. 8 şi în Galateni.

Relaţia creştinului cu legea, în cartea Faptele Apostolilor

Acum vom merge în cartea Faptele Apostolilor, capitolul 15, pentru a vedea ce hotărâre a luat biserica primară din Ierusalim, cu privire la relaţia creştinilor dintre neamuri şi lege. Aici, în această biserică, Duhul Sfânt se coborâse cu putere, iar autoritatea ei era întărită de către apostolii Domnului: Petru, Iacov şi Ioan.

În capitolul 15, s-a desfăşurat primul Conciliu al bisericii. Natura subiectului la primul Conciliu al bisericii este crucială, şi anume: **trebuie creştinii să ţină legea?** Concluziile acestui Conciliu trebuie să ni le însuşim, deoarece ele sunt literă de Evanghelie. Haideţi să mergem la text, să vedem ce ni se spune. În versetul 1, ni se spune: *„Câţiva oameni, veniţi din Iudea, învăţau pe fraţi şi ziceau: «Dacă nu sunteţi tăiaţi împrejur, după obiceiul lui Moise, nu puteţi fi mântuiţi»".* Cine erau oamenii veniţi din Iudea? Ei erau evrei care făceau parte din biserica de la Ierusalim, nemântuiţi şi netrimişi de apostoli. Unde veniseră oamenii din Iudea? Ei veniseră în Antiohia, care se află în Siria de astăzi. Pe cine învăţau aceşti nemântuiţi din Ierusalim? Pe fraţii din biserica din Antiohia, care erau cu preponderenţă greci (Fapt. 11:19-21).

Conciliul de la Iersusalim

Aşadar, aceşti iudei fără autoritate au un mesaj care provoacă tulburare pentru neamuri. Iuda ne spune că oricine provoacă dezbinări în Biserici nu au Duhul (Iuda 19). Versetul 2 ne spune chiar acest lucru, şi anume că Pavel şi Barnaba au avut un viu schimb de vorbe şi păreri deosebite cu musafirii nepoftiţi din Iudea. În textul original, sensul este: „Au avut o dispută şi o dezbatere nu de mică proporţie". Pavel şi Barnaba, oameni plini de Duhul Sfânt, sunt nevoiţi să vorbească cu toată fermitatea în discuţia despre lege cu cei din Iudea.

Biserica din Antiohia ia o hotărâre înţeleaptă şi îi deleagă pe Pavel şi pe Barnaba să meargă şi să le ceară sfatul apostolilor şi prezbiterilor de la Ierusalim. Când au ajuns aici, Luca menţionează faptul că, după ce Pavel şi Barnaba au prezentat raportul misionar, unii din partida fariseilor, care se pocăiseră, s-au ridicat şi au spus că neamurile trebuie să fie tăiate împrejur şi să li se ceară să păzească legea lui Moise. Este interesant faptul că aceşti credincioşi farisei cărau cu ei, în noua viaţă, anumite extreme. La această provocare, se face o şedinţă restrânsă a apostolilor şi prezbiterilor, pentru a vedea ce este de făcut.

De ce discuţia urma să se poarte în acest cerc restrâns? Pentru că urma o discuţie în care cei pregătiţi din punct de vedere teologic trebuia să se sfătuiască şi să tragă concluziile. După ce *„s-a făcut multă vorbă"* în cadrul cercului restrâns, Petru comunică întregii biserici concluzia. De ce face Petru lucrul acesta? Pentru că era liderul bisericii din Ierusalim, avea autoritate apostolică şi teologică. Ce spune el este valabil şi pentru noi. Iată, pe scurt, ce zice el:

1. Dumnezeu a ales ca Petru să fie primul apostol care le-a vestit neamurilor Evanghelia. De aceea, în acel moment, dintre apostoli Petru avea autoritatea să vorbească în ceea ce priveşte neamurile (să nu uităm viziunile lui din capitolul 10).

2. Şi evreii şi neamurile au primit Duhul Sfânt în acelaşi fel şi au inimile curăţite prin credinţă, **nu prin ţinerea Legii lui Moise**. Evreii şi neamurile sunt egali înaintea lui Dumnezeu.

3. Legea este un jug, pe care nici Israel şi nici apostolii nu l-au putut purta (vezi Ioan 7:19). Aici trebuie să dau un detaliu: învăţătorii adventişti spun că aici legea se referă la jertfe şi că aducerea jertfelor era un jug, care n-a putut fi purtat nici de apostoli şi nici de Israel în istoria lui. Aceasta este o afirmaţie falsă. Profetul Isaia spune: *„Ce-Mi trebuie Mie mulţimea jertfelor voastre, zice Domnul. Sunt sătul de arderile-de-tot ale berbecilor, şi de grăsimea viţeilor; nu-Mi place sângele taurilor, oilor şi ţapilor" (Isa. 1:11).* Jugul la care se referă Petru **nu era** aducerea de jertfe animale, care nu au lipsit în istoria lui Israel, ci jugul era ţinerea poruncilor. Israel, ca şi apostolii, nu putuse respecta cerinţele de ordin moral ale legii.

Prima concluzie: cerinţele decalogului nu pot fi îndeplinite

Aşadar, prima concluzie: cerinţele morale ale legii sunt imposibil de îndeplinit, ceea ce este şi normal, deoarece sunt cerinţe la nivel divin. Versetul 12 ne spune: *„Toată adunarea a tăcut"*, inclusiv cei din partida fariseilor. Cu alte cuvinte, argumentul a fost zdrobitor. Dar, pentru ca mărturia aceasta să fie întărită, ia şi Iacov cuvântul, în calitate de stâlp al bisericii, ca Petru. În versetul 19, el întăreşte vorbele lui Petru, spunând:

1. Neamurile sunt egale cu evreii, în ceea ce priveşte accesul în Împărăţia lui Dumnezeu. Şi unii şi alţii sunt mântuiţi prin har, nu prin lege.

2. Nu trebuie să li se pună greutăţi celor ce s-au întors la Dumnezeu dintre neamuri, **adică să nu li se ceară să ţină legea**, ci doar să se ferească de *„lucrurile jertfite idolilor, de sânge, de dobitoace sugrumate, şi de curvie"*.

În versetul 21, unde se spune că Moise are oameni care îl propovăduiesc în fiecare cetate, învăţătorii adventişti spun că aceasta înseamnă că despre lege a vorbit Iacov. Să ne aducem aminte de faptul că biserica din Antiohia era formată din greci care nu călcau în sinagogă. Atunci, care este rostul versetului 21? Una dintre posibilele explicaţii este că Iacov îi asigura pe cei prezenţi de faptul că bisericile dintre neamuri nu vor fi în necunoştinţă de Vechiul Testament, deoarece Moise e făcut cunoscut într-o oarecare

măsură de sinagogile din diaspora. Deci, este bine ca neamurile să cunoască Vechiul Testament, dar nu să li se ceară să ţină legea.

Ca să fim convinşi de faptul că aşa stau lucrurile, iată ce spune Scriptura mai departe: apostolii, prezbiterii şi întreaga biserică au ajuns la un consens, iar concluzia lor este trimisă în scris, pentru a avea şi mai multă greutate. Pentru ca lucrurile să fie întărite pe deplin, biserica împreună cu apostolii au trimis înapoi la Antiohia, împreună cu Pavel şi Barnaba, doi membri ai bisericii din Ierusalim, Iuda şi Sila, pe care biserica îi numeşte *„oameni cu vază între fraţi“*.

Hotărârea Conciliului de la Ierusalim

Iată elementele esenţiale ale **primului Conciliu al bisericii**, având ca temă **relaţia creştinilor dintre neamuri cu legea**:

• Cei care au plecat din biserica de la Ierusalim la biserica dintre neamuri, respectiv Antiohia, cu mesaj pentru ţinerea Legii lui Moise şi circumcizie, nu erau trimişi de biserică.

• Biserica de la Ierusalim recunoaşte faptul că punerea neamurilor sub legea lui Moise a tulburat şi a zdruncinat sufletele fraţilor.

În textul original, cuvântul „zdruncinat“ este un termen militar[2]. Acest termen (anaskeuazo = zdruncinat) spune că legea jefuieşte un suflet, ca o armată care jefuieşte un oraş. Ce anume jefuieşte legea din suflet? În primul rând, bucuria mântuirii; pe urmă, îl scoate din har pe credincios; iar în final, exacerbează păcatul în om.

• **Duhul Sfânt, împreună cu apostolii, prezbiterii şi întreaga biserică din Ierusalim, a decis că legea nu este pentru neamuri, deoarece nici ei, ca evrei, nu o ţinuseră.** Singura atenţionare este ca neamurile să se ferească de *„lucrurile jertfite idolilor, de sânge, de dobitoace sugrumate, şi de curvie“*.

Capitolul 15 ne arată faptul că vestea aceasta le-a provocat bucurie fraţilor din Antiohia. Într-adevăr, chiar Iuda şi Sila *„au îndemnat pe fraţi şi i-au întărit cu multe cuvinte“*. Remarcăm faptul că în scrisoare nu se aminteşte de ţinerea Legii lui Moise; dimpotrivă, se recunoaşte faptul că legea creează doar tulburare între neamuri. La fel, în îndemnul lui Iuda şi Sila, trimişi oficiali de la Ierusalim, nu este nici un cuvânt cu privire la lege. Dacă ar fi fost aşa, ar fi fost menţionat în mod expres, pentru că este subiectul central al Conciliului de la Ierusalim.

Concluzie finală: observăm faptul că, deşi Faptele Apostolilor este o carte de tranziţie de la iudaism la creştinism, Dumnezeu, chiar prin gura bisericii din Ierusalim (care era formată numai din iudei), le transmite neamurilor mesajul că legea nu este pentru creştini. Desigur, această decizie a bisericii de la Ierusalim nu are în ea elementele teologice complete, de aceea Dumnezeu ni le pune la dispoziţie prin teologul neamurilor, apostolul Pavel.

Atunci, cum rămâne cu evreii creştinaţi? Care este relaţia dintre ei şi lege, inclusiv sabat? Aşa cum am văzut foarte clar în cele de mai sus, atât creştinii dintre neamuri, cât şi creştinii dintre evrei, nu trebuie să ţină legea. Vreau să-i ajut chiar acum pe credincioşii adventişti care ar putea să se sperie de această afirmaţie şi să le spun că în creştin trăieşte Hristos, care este superior standardului legii. Aşadar, pentru evreii creştinaţi, legea, sabatul şi sărbătorile iudaice rămân o tradiţie care le dă identitate naţională. Altfel, evreii nu ar mai fi evrei. Pe de altă parte, dacă neamurile vor să adopte tradiţia evreiască, greşesc, pentru că nu vor avea puterea evreilor creştinaţi de a trata legea ca o tradiţie şi riscă, în felul acesta, să cadă din har.

Iată o dovadă elocventă, care susţine cele expuse în paragraful de mai sus: *„Încolo, fiecare să rămână în starea în care l-a aşezat Domnul, şi în care l-a chemat Dumnezeu. Aceasta este rânduiala pe care am aşezat-o în toate bisericile. Dacă cineva a fost chemat pe când era tăiat împrejur, să rămână tăiat împrejur. Dacă cineva a fost chemat pe când era netăiat împrejur, să nu se taie împrejur“ (1 Cor. 7:17,18).*

În Fapt. 21: 24-25, se reafirmă deciziile Conciliului de la Ierusalim (Fapt. 15). Pavel şi evreii credincioşi aveau libertatea să participe în ritualul de la Templu. Dacă ei ar fi negat Templul şi ritualul

Templului, şi-ar fi negat identitatea naţională. În acest caz, accesul cu Evanghelia către poporul evreu ar fi fost blocat, ei fiind consideraţi ca fiind apostaţi.

Relaţia creştinului cu legea în Epistola către romani

Epistola lui Pavel către romani arată cel mai bine de ce creştinul nu intră sub incidenţa Legii. Această epistolă este scrisă bisericilor nou-formate în Roma. În capitala imperială erau mulţi evrei, iar bisericile aveau un număr semnificativ de evrei, alături de neamuri. Pavel este nevoit să scrie un răspuns teologic la această problemă a neamurilor şi evreilor, care convieţuiau în aceeaşi biserică.

El nu putea să-i forţeze pe iudei să abandoneze tradiţia iudaică, deoarece şi-ar fi pierdut identitatea naţională, ceea ce nu era în intenţia lui Dumnezeu. De asemenea, el nu putea să le forţeze pe neamuri să accepte tradiţia ebraică, pentru că mântuirea nu înseamnă trecerea la iudaism. Înainte de Hristos, mântuirea însemna trecerea de la păgânism la iudaism. De la Hristos încoace, şi iudei şi neamuri sunt mântuiţi prin credinţa în Isus Hristos, fără faptele Legii.

Legea credinţei este diferită de legea lui Moise

„Unde este, deci, pricina de laudă? S-a dus. Prin ce fel de lege? A faptelor? Nu; ci prin legea credinţei. ***Pentru că noi credem că omul este socotit neprihănit prin credinţă, fără faptele Legii.***

Sau, poate, Dumnezeu este numai Dumnezeul Iudeilor? Nu este şi al Neamurilor? Da, este şi al Neamurilor; deoarece Dumnezeu este unul singur şi El va socoti neprihăniţi, prin credinţă, pe cei tăiaţi împrejur, şi tot prin credinţă şi pe cei netăiaţi împrejur" (Rom. 3:27-30). În aceste versete, Pavel ne arată faptul că legea credinţei este diferită de lege. Legea credinţei implică încredere în Dumnezeu. Legea implică fapte, nu credinţă. Legea credinţei este noul fel de a lucra al lui Dumnezeu, nu numai cu iudeii, dar şi cu neamurile. Legea credinţei este un alt fel de a spune har sau îndreptăţirea prin credinţă.

Ieşirea de sub lege este făcută de Hristos prin moartea Lui

În capitolul 7 din Romani, Pavel le explică atât iudeilor cât şi neamurilor din bisericile din Roma cum este eliberat creştinul de sub autoritatea legii. Pavel foloseşte exemplul căsătoriei. În ilustraţia lui, rolul bărbatului este jucat de lege, iar rolul femeii de cel credincios. Pavel ne spune că, în momentul în care moare unul dintre soţi, cei doi sunt dezlegaţi unul faţă de altul. Căsătoria s-a dizolvat. La fel este şi cu cel credincios în raport cu legea. Când el moare faţă de lege, nu mai este legat de lege. Relaţia credincios – lege s-a dizolvat prin moartea credinciosului faţă de lege.

Se pune întrebarea: cum poate muri credinciosul faţă de lege? Pavel ne arată că noi deja suntem morţi faţă de lege, prin trupul jertfit al lui Hristos. *„Tot astfel, fraţii mei, prin Duhul lui Hristos, voi aţi murit în ce priveşte legea" (Rom. 7:4).* Dar lucrurile nu rămân aici, deoarece Hristos a înviat, şi noi am înviat împreună cu El. De aceea şi Pavel spune mai departe în acelaşi verset, *„ca să fiţi ai altuia, adică ai Celui ce a înviat din morţi (Hristos)".*

Hristos ne-a scos de sub întreaga lege

Doctrina adventistă intervine şi aici, spunând că moartea faţă de lege este moartea faţă de „legea ceremonială". Vom vedea în paragraful „O singură lege" faptul că nu există o lege ceremonială, ci ceremoniile jertfelor din lege. Este o singură lege. În versetele următoare, Pavel explică faptul că moartea noastră faţă de lege înseamnă **moartea faţă de întreaga lege**: decalog, ceremonii etc.: *„Dar acum, am fost izbăviţi de Lege, şi* ***suntem morţi faţă de Legea aceasta,*** *care ne ţinea robi, ca să slujim lui Dumnezeu într-un duh nou, iar nu după vechea slovă. Deci ce vom zice? Legea este ceva păcătos? Nicidecum!*

Dimpotrivă, păcatul nu l-am cunoscut decât prin Lege. De pildă, n-aş fi cunoscut pofta, ***dacă Legea nu mi-ar fi spus: «Să nu poftești!»****" (Rom. 7:6,7).*

Într-adevăr, legea nu este ceva păcătos, dimpotrivă este un principiu sfânt. Dar un principiu nu te scapă de păcat şi de moarte. Iată ce spune Pavel mai departe: *„Legea, negreşit, este sfântă şi porunca este sfântă, dreaptă şi bună".* Cu toate aceste calităţi, legea nu a putut învinge păcatul. *„Atunci, un lucru bun mi-a dat moartea? Nicidecum. Dar păcatul, tocmai ca să iasă la iveală ca păcat, mi-a dat moartea printr-un lucru bun, pentru ca păcatul să se arate afară din cale de păcătos, prin faptul că se slujea de aceeaşi poruncă). Căci – lucru cu neputinţă Legii, întrucât firea pământească o făcea fără putere..." (Rom. 7:13, 8:3).*

De ce a putut păcatul să manipuleze legea? Pentru că legea este doar o scriere pe table de piatră. A cunoaşte nişte principii bune şi sfinte nu înseamnă a le şi putea respecta. Îţi trebuie putere, pentru a ţine acele principii. Puterea o are doar Dumnezeu, pentru că El a dat principiile (legea). Ca atare, Hristos are puterea să împlinească în noi principiile legii şi să învingă puterea păcatului. De El nu s-a putut folosi păcatul, cum s-a folosit de lege.

De ce a fost dată legea?

Se mai pune o întrebare foarte importantă: De ce a dat Dumnezeu legea, ştiind că omul nu o va putea ţine? Unul dintre răspunsuri, în afară de ceea ce spune Scriptura în mod explicit (Rom. 3:19; 5:20; Gal. 3:19), este următorul: Dumnezeu a dat legea, pentru ca omul să falimenteze în toate pretenţiile lui religioase. Legea a fost dată, pentru a-l duce pe om la disperare, în încercările lui de a-I plăcea lui Dumnezeu, bazându-se pe efortul propriu. Numai un om disperat de neputinţa lui primeşte harul lui Dumnezeu. Acesta este cazul apostolului Pavel:

„Fiindcă, după omul dinăuntru îmi place Legea lui Dumnezeu; dar văd în mădularele mele o altă lege, care se luptă împotriva legii primite de mintea mea, şi mă ţine rob legii păcatului, care este în mădularele mele. O, nenorocitul de mine! Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte? Mulţumiri fie aduse lui Dumnezeu, prin Isus Hristos, Domnul nostru!... Astfel, deci, cu mintea, eu slujesc legii lui Dumnezeu; dar cu firea pământească, slujesc legii păcatului (Rom. 7:22-24).

La fel ca apostolul Pavel, Augustin şi Luther[3] au avut experienţe similare. De fapt, orice credincios care trăieşte prin har a falimentat în ceea ce priveşte efortul firii de a trăi plăcut înaintea lui Dumnezeu.

Rolul legii îl preia Legea Duhului de viaţă în Hristos Isus

Chiar dacă credinciosul a murit faţă de lege, **legea rămâne, dar nu în relaţie directă cu credinciosul**. Credincioşii au murit faţă de ea prin trupul lui Hristos şi au înviat faţă de Hristos, pentru a aduce roade pentru Dumnezeu. Deci prin învierea noastră spirituală nu putem fi vii şi faţă de lege şi faţă de Hristos. De aceea, nu putem sluji atât legii, cât şi lui Hristos. Dacă şi după aceste lucruri atât de clare, cititorii adventişti, auzind că legea rămâne, ei rămân tot la lege, sau şi la lege şi la Hristos, nu la **Hristos singur**, atunci nu au înţeles nimic. Ei au nevoie de Duhul Sfânt să-i lumineze. Harul înseamnă Hristos şi nimic mai mult. O falsă Evanghelie, aşa cum vom vedea în Galateni, înseamnă Hristos plus legea, sau Hristos plus ceva.

Se pune însă întrebarea: „Atunci, credinciosul trăieşte în fărădelege?" Nicidecum! **Credinciosul este sub legea Duhului de viaţă în Hristos Isus.** Aceasta este esenţa harului lui Dumnezeu şi secretul vieţii creştine (Rom. 8:1,2)!

Ce este legea Duhului de viaţă? Legea Duhului de viaţă este trăirea prin Duhul Sfânt. Trăirea prin Duhul Sfânt în mod practic face ca Hristos să se manifeste prin noi. Ne aducem aminte de faptul că Duhul Sfânt este numit în Galateni şi *„Duhul Fiului Său"* (Gal. 4:6).

Iată cum lucrează Duhul Sfânt, pentru a împlini legea în noi: *„****Căci – lucru cu neputinţă Legii, întrucât firea pământească o făcea fără putere –*** *Dumnezeu a osândit păcatul în firea pământească, trimiţând, din pricina păcatului, pe Însuşi Fiul Său într-o fire asemănătoare cu a păcatului,* ***pentru ca***

***porunca Legii să fie împlinită în noi**, care trăim nu după îndemnurile firii pământeşti, ci după îndemnurile Duhului" (Rom. 8:3,4).*

Observaţi faptul că legea era neputincioasă în ceea ce priveşte împotrivirea faţă de păcat. Atunci, Dumnezeu a învins păcatul, prin jertfa lui Hristos. Unde legea nu a putut face nimic, Fiul lui Dumnezeu a rezolvat în mod desăvârşit. Victoria Fiului lui Dumnezeu asupra păcatului ne este dată nouă, prin Duhul Sfânt.

Totodată, Duhul Sfânt împlineşte şi cerinţele legii în noi. Deci întreaga Sfântă Treime este la lucru pentru noi. Legea Duhului de viaţă în Hristos Isus înseamnă HAR, deoarece Dumnezeu lucrează pentru noi, acolo unde noi am căzut. **Aşadar, credinciosul iese de sub autoritatea legii, fiind mort faţă de lege, dar intră sub autoritatea Duhului Sfânt, o autoritate infinit superioară.**

Într-o discuţie cu un tânăr care s-a întors la Dumnezeu prin adventişti, în închisoare, şi care tocmai se eliberase, am ajuns la subiectul Hristos şi legea. El mi-a zis: „Domnul Hristos a fost exemplul nostru în ceea ce priveşte ţinerea legii." Eu i-am răspuns: „Domnul Hristos a fost înlocuitorul nostru în ceea ce priveşte ţinerea legii." I-am explicat că, dacă am fi ţinut noi legea, n-ar mai fi fost nevoie să vină El. Dar, pentru că El a venit şi a ţinut legea în locul nostru, Dumnezeu ne socoteşte şi pe noi împlinitori ai legii, atunci când noi credem în Fiul Său.

Legea nu are legătură cu neamurile, deoarece ea le-a fost dată evreilor

Iată cea mai clară exprimare a Noului Testament, care ne demonstrează faptul că nu neamurilor li s-a dat legea, ci evreilor: ***„Ei sunt israeliţi,** au înfierea, slava, legămintele, **darea Legii,** slujba dumnezeiască, făgăduinţele" (Rom. 9:4).* Deoarece evreii sunt poporul cu care s-a făcut vechiul legământ, neamurile au rămas neimplicate în lege. Dar, când s-a emis noul legământ, neamurile au fost incluse în el, alături de evrei. Pentru neamuri, noul legământ este manifestarea lucrării Duhului Sfânt: *„Destoinicia noastră, dimpotrivă vine de la Dumnezeu, care ne-a făcut în stare să fim slujitori ai unui legământ nou, nu al slovei, ci al Duhului, căci slova omoară dar Duhul dă viaţa" (2 Cor. 3:5,6).*

Hristos este sfârşitul legii

Acest enunţ formidabil este folosit de Pavel tot în Romani, la capitolul 10. Într-o singură propoziţie, Pavel rezumă întreaga teologie nou-testamentală, în ceeea ce priveşte relaţia creştinului cu legea. Haideţi să ne uităm puţin în context, să vedem de ce enunţă Pavel acest lucru.

*„Fraţilor, dorinţa inimii mele şi rugăciunea mea către Dumnezeu pentru israeliţi, este să fie mântuiţi. Le mărturisesc că ei au râvnă pentru Dumnezeu, dar fără pricepere: pentru că, întrucât n-au cunoscut neprihănirea pe care o dă Dumnezeu, **au căutat să-şi pună înainte o neprihănire a lor înşişi,** şi nu s-au supus astfel neprihănirii pe care o dă Dumnezeu. **Căci Hristos este sfârşitul Legii,** pentru ca oricine crede în El, să poată căpăta neprihănirea. În adevăr, Moise scrie că omul care împlineşte neprihănirea pe care o dă Legea, va trăi prin ea" (Rom. 10:1-5).*

Pavel arată în pasajul citat faptul că evreii nu s-au supus neprihănirii pe care o dă Dumnezeu, adică Hristos. Ei şi-au pus înainte propria lor neprihănire, în acord cu Moise (legea), nu cu ceea ce a zis Hristos. Îndemnul de a ne supune neprihănirii lui Dumnezeu, care este Hristos (şi nimic mai mult), este bine să fie ascultat şi de credincioşii adventişti. Adventiştii, la fel ca Israelul, riscă să cadă într-o împietrire, din cauza procupării lor cu legea. Când Hristos, împlinitorul legii, a venit, noi nu ne mai ocupăm cu ceea ce a împlinit El, cu legea, ci ne preocupă Persoana Lui.

Ce înseamnă sintagma **„Hristos este sfârşitul legii"**? Pentru a ne lămuri, ne vom folosi de limba greacă a Noului Testament. „Sfârşit" (telos) în acest verset înseamnă, în limba greacă, scop sau destinaţie finală. Deci scopul legii sau destinaţia la care te duce legea este Hristos. **Dacă, după ce legea te-a dus la Hristos şi te-a lăsat acolo, te întorci la lege, lucrezi împotriva scopului legii.** Prin aceasta, îţi pui înainte propria

neprihănire. I te opui lui Dumnezeu şi Îi explici ca om cum trebuie să folosească El legea. Te pui într-o situaţie foarte gravă. De aceea, Pavel este atât de vehement în Galateni împotriva celor care vin cu legea, şi le spune că sunt sub anatema. *„Cum am mai spus, o spun şi acum: dacă vă propovăduieşte cineva o Evanghelie, deosebită de aceea pe care aţi primit-o, să fie anatema!" (Gal. 1:9).* Prietene, dacă te regăseşti în cele spuse, reconsideră ceea ce faci şi lasă-te schimbat de Hristos!

LECŢIA NR.3

Relaţia creştinului cu legea în Epistola către Corinteni (II)
Pavel numeşte legea – „slujba aducătoare de moarte"

2 Cor. 3:5-18

În acest pasaj mai lung, Pavel compară legea cu noul legământ. Legea este descrisă prin următoarele expresii: tablele de piatră, slova care omoară, slujba aducătoare de moarte, slujba aducătoare de osândă. Aceste expresii sunt copleşitoare şi ne demonstrează faptul că legea a fost dată cu scopul de a condamna păcatul şi pe păcătos. Prin folosirea contrastului între lege şi noul legământ, Pavel ne arată că legea, fiind făcută să condamne, nu poate să dea în acelaşi timp şi viaţa veşnică. Viaţa veşnică vine de la Duhul Sfânt şi este dată în noul legământ. Ca atare, legea şi-a terminat rolul acolo unde lucrează Duhul Sfânt. Cei fără Duhul Sfânt se află sub incidenţa legii. De aceea, acei credincioşi adventişti care sunt dominaţi total de lege nu au, de fapt, Duhul Sfânt. (Romani 8:9). Pocăinţa şi credinţa în Hristos ne scot de sub condamnarea şi autoritatea legii şi ne pun sub autoritatea Duhului Sfânt.

„Nu mai este nici o osândire (condamnare) pentru cei ce sunt în Hristos Isus" (Rom. 8:1).

Relaţia creştinului cu legea, în Epistola către galateni

Pavel scrie în Epistola către galateni, din cauza aceloraşi lucruri, care au provocat tulburarea în biserica din Antiohia, şi anume ameninţarea credincioşilor dintre neamuri că, dacă nu ţin legea, nu pot fi mântuiţi. Decizia Conciliului de la Ierusalim, conform căreia neamurile nu trebuie să ţină legea, fusese exprimată cu mulţi ani înainte.

Galatia era foarte departe de Ierusalim, iar Bisericile din acea regiune nu auziseră, probabil, de hotărârea Conciliului de la Ierusalim, referitoare la relaţia creştinului cu legea. De aceea, apostolul Pavel, sub inspiraţia Duhului Sfânt, găseşte de cuviinţă să scrie o întreagă epistolă dedicată subiectului „creştinul şi legea". Cei care au venit la Antiohia din Ierusalim, pentru a aduce neamurile sub robia Legii, s-au înmulţit. Ei îl urmăreau pe Pavel şi, ori de câte ori acesta planta o biserică nouă, apăreau în lipsa lui şi încercau să-i pună pe noii credincioşi sub robia Legii. Se pare că aceste noi biserici erau în oraşele din sudul Galatiei, unde evanghelizase Pavel, şi anume Antiohia, Pisidia, Iconia, Listra şi Derbe.

Aceşti iudaizanţi îi aduceau lui Pavel următoarele acuzaţii:

• Nu ar avea autoritatea apostolilor de la Ierusalim;

• Evanghelia lui ar fi diferită de cea de la Ierusalim şi, în consecinţă, credincioşii din Galatia nu sunt mântuiţi, dacă nu se taie împrejur şi nu ţin legea.

Pavel răspunde la cele două acuzaţii, dedicând o întreagă epistolă relaţiei creştinului cu legea. În continuare, vom aborda diferite porţiuni din Epistola către galateni, pentru a trata problema de mai sus.

Tăierea împrejur şi ţinerea legii sunt o altă evanghelie

Iudaizanţii aduseseră o altă evanghelie în regiunea Galatiei. În ce constă această evanghelie diferită? Dacă ne uităm în context, vedem faptul că Pavel numeşte o altă evanghelie, sau o falsă evanghelie, mesajul tăierii împrejur şi al ţinerii legii. Lucrul acesta este grav. De ce sunt atât de grave lucrurile? Iată, pentru început, o explicaţie. În Gal. 2:21, Pavel spune: *„Nu vreau să fac zadarnic harul lui Dumnezeu, căci dacă*

neprihănirea se capătă prin lege, degeaba a murit Hristos". O altă evanghelie este o negare a ceea ce a făcut Hristos la cruce.

De aceea, Pavel enunţă un blestem cu privire la cei care propovăduiesc o falsă evanghelie. Este demn de remarcat faptul că acest blestem (anatema) se repetă de două ori în versetele 8 şi 9. Aceasta ne arată că lucrurile spuse de apostol sunt de neschimbat. Lucrul acesta ar trebui să-i cutremure pe cei ce continuă şi azi să predice legea în locul suficienţei jertfei lui Hristos.

Legea, ca modalitate de mântuire, anulează jertfa lui Hristos. **Legea, folosită ca modalitate a păstrării mântuirii,** anulează puterea jertfei lui Hristos pentru sfinţirea noastră. Ca atare, cei care atentează la jertfa Mântuitorului primesc din partea lui Dumnezeu, prin apostolul Pavel, un blestem de două ori repetat (aşa cum am văzut şi în versetele 8 şi 9): *„Căci toţi cei ce se bizuiesc pe faptele Legii sunt sub blestem"* (versetul 10).

Dragă cititorule, s-ar putea să nu ştii faptul că mulţi lideri adventişti au declarat public ceva de forma următoare: „Ce s-a mai apucat şi Pavel ăsta să scrie Epistolele către galateni şi romani?" Oamenii aceştia se găsesc sub anatema. Situaţia lor este îngrozitoare!

Petru şi Pavel au aceeaşi Evanghelie, dar o vestesc la etnii diferite

În capitolul 1 al acestei epistole, Pavel demonstrează validitatea Evangheliei pe care o vesteşte. El spune că această Evanghelie nu este de origine omenească, pentru că nu a învăţat-o de la vreun om, ci de la Domnul Isus Hristos personal. Iar această Evanghelie este identică cu cea a apostolilor, spune el, menţionându-i pe Chifa şi pe Iacov, care şi ei au primit-o tot de la Domnul Hristos. Dacă ne reamintim concluzia Conciliului de la Ierusalim, ne dăm seama de faptul că, într-adevăr, Evanghelia propovăduită de Petru, Iacov, Ioan şi Pavel este aceeaşi: *„Cei cu vază nu mi-au adăugat nimic" (Gal. 2:6).* De fapt, aceasta a vrut să arate şi Pavel.

Mergând mai departe, în versetele 7 - 10 din capitolul 2, Pavel menţionează distincţia dintre apostolii pentru cei tăiaţi împrejur şi apostolii neamurilor. De ce această diferenţiere? Pentru că, aşa cum am văzut în Epistola către romani, sărbătorile iudaice, inclusiv tăierea împrejur, rămâneau valabile pentru creştinii evrei, dar ca un simbol al identităţii lor naţionale.

Însă neamurile nu intră sub incidenţa acestor lucruri şi, ca atare, era nevoie de cineva care să ducă mesajul Evangheliei la neamuri, fără să-i forţeze să devină evrei. Repet principiul lui Pavel din romani: evreii nu trebuie forţaţi să-şi abandoneze tradiţia. Aceasta ar însemna denaţionalizare, ceea ce Dumnezeu nu vrea. Neamurile, pe de altă parte, nu au voie să se taie împrejur şi să ţină sărbătorile iudaice, deoarece riscă să intre sub lege şi să facă zadarnic harul lui Dumnezeu.

Lucrurile sunt atât de serioase, încât, atunci când Petru vine în Antiohia şi începe să se comporte ca un iudeu într-o biserică formată din credincioşi neevrei şi aceasta de frica celor tăiaţi împrejur, este confruntat public de Pavel cu următoarele cuvinte: *„Dacă tu, care eşti iudeu, trăieşti ca neamurile şi nu ca iudeii, cum sileşti pe neamuri să trăiască în felul iudeilor?"*

În Epistola către galateni, aceasta este lupta lui Pavel: să ferească creştinul de tăierea împrejur şi de lege. Iată un cuvânt de autoritate, referitor la cele spuse chiar în versetul 8: *„Cel ce făcuse din Petru apostolul celor tăiaţi împrejur, făcuse şi din mine apostolul Neamurilor".* Cine este Acela care făcuse din Petru apostolul celor tăiaţi împrejur şi din Pavel apostolul neamurilor? Este Însuşi Domnul Hristos. Ca atare, despărţirea aceasta dintre mesajul pentru evrei şi mesajul pentru neamuri nu este invenţia noastră, ci hotărârea lui Hristos.

Ieşirea de sub autoritatea legii

La sfârşitul capitolului 2, Pavel reafirmă principiul ieşirii de sub autoritatea Legii. El spune: *„Căci eu prin lege am murit faţă de lege, ca să trăiesc pentru Dumnezeu".* Cum putem înţelege acest verset? Un

răspuns este acesta: legea îi condamnă la moarte pe cei ce nu pot să o ţină. Însă, în cazul creştinilor, moartea faţă de lege este împreună cu Hristos: *„Am fost răstignit împreună cu Hristos“*. Dar am şi înviat împreună cu Hristos: *„Şi trăiesc (...) dar nu mai trăiesc eu (moartea eului), ci Hristos trăieşte în mine“*. Iată din nou, clar arătat, secretul vieţii creştine: Hristos trăieşte în cel credincios! Observaţi faptul că aceasta se întâmplă după ce acceptăm moartea eului nostru: *„Nu mai trăiesc eu“*.

De ce credincioşilor adventişti în general, cât şi unor credincioşi evanghelici în particular, le este frică de harul lui Dumnezeu? Pentru că harul lui Dumnezeu impune moartea eului, trăirea Altuia în fiinţa noastră, anularea mândriei religioase. Dar tocmai harul aduce plinătate de viaţă cu Dumnezeu. Deci nu trăim viaţa creştină, amintindu-ne mereu de cele 10 porunci, supunându-ne la tot felul de porunci: *„Nu lua, nu gusta, nu atinge“*, şi aceasta pentru că Hristos trăieşte în noi. Dacă ni se pare că *„Hristos în noi“* şi harul lui Dumnezeu sunt mai puţin sfinte decât cele 10 porunci, vă avertizez că acest lucru este aproape ca o blasfemie.

Preocuparea cu legea în Biserică creează psihoze religioase

În capitolul 3, Pavel afirmă: *„O, galateni nechibzuiţi, cine v-a fermecat pe voi înaintea ochilor cărora a fost zugrăvit Isus Hristos ca răstignit?“* În limba greacă, termenul pentru nechibzuit este mai dur decât în traducerea Cornilescu, şi anume „nebun“. Este Pavel violent în exprimare? Nu! Observaţi faptul că el întreabă: *„Cine v-a fermecat?“* Toţi teologii competenţi sunt de acord că o falsă evanghelie ia minţile, seduce. Pur şi simplu, cei care se află sub influenţa ei nu mai gândesc normal. Pavel, prin această expresie dură, vrea să-i trezească pe credincioşii din Galatia.

La fel se întâmplă şi astăzi. Am discutat cu multe persoane adâncite în doctrina adventistă, chiar la postul de radio adventist şi, indiferent de argumentele Scripturii sau de logica folosită, ei se întorceau la două elemente repetate obsedant: sabatul şi legea (cf. nota).

Legea este inferioară harului şi şi-a încheiat misiunea

Pun din nou întrebarea: este legea ceva rău? Nicidecum! Rău fac cei care propovăduiesc legea în loc de Hristos şi care vor să-i pună pe oameni sub lege, când Hristos, cu sângele Său, a împlinit cerinţa Legii şi ne-a scos de sub incidenţa ei. Rolul legii a fost încheiat (Rom. 10:4). Pavel ne arată, în capitolele 3 şi 4, următoarele:

• Legea a venit după 430 de ani de la promisiunile făcute de Dumnezeu lui Avraam;
• Legea a fost pedagog şi îndrumător până la Hristos, după care şi-a încheiat rolul;
• Legea nu poate coexista cu harul: se exclud reciproc.

Comentăm cele trei puncte de mai sus.

Pornind de la afirmaţia lui Pavel: *„Un testament, pe care l-a întărit Dumnezeu mai înainte, nu poate fi desfiinţat, aşa încât făgăduinţa să fie nimicită de legea venită după 430 de ani“*, observăm în context faptul că testamentul despre care vorbeşte Pavel este făgăduinţa făcută de Dumnezeu lui Avraam, care a fost înainte de Moise.

Ce rol are făgăduinţa şi ce rol are legea? Făgăduinţa are rolul primului născut, care primeşte totul, iar legea are rolul celui de-al doilea născut, care trebuie să se descurce prin eforturi proprii. Dumnezeu respectă aceste reguli. Întâiul născut al lui Dumnezeu, în ceea ce priveşte natura umană, este Hristos. În context, Pavel ne spune că făgăduinţele au fost făcute lui Avraam şi seminţei lui, adică lui Hristos.

Ca atare, legea care vine după 430 ani nu aduce făgăduinţe, deoarece toate I-au fost date lui Hristos. Aşadar, relaţia cu Dumnezeu prin lege nu putea să fie superioară relaţiei cu Dumnezeu prin legământul avraamic, cu atât mai mult relaţiei cu Dumnezeu prin Fiul Său, Isus Hristos. Deci legea este inferioară harului. Dumnezeu a lucrat cu Avraam prin har, iar Noul Testament spune că harul şi adevărul au venit prin Isus Hristos.

Nu mai suntem sub pedagogul (îndrumătorul) numit lege

Cu toate că legea este inferioară harului, ea a avut un rol bine definit. Problema adventismului este aceea că vrea să prelungească rolul legii, dincolo de ceea ce vrea Dumnezeu Însuşi, după cum arată şi Pavel mai departe, în Galateni. Citez: *„Astfel legea ne-a fost îndrumător spre Hristos, ca să fim socotiţi neprihăniţi prin credinţă dar, după ce a venit credinţa, nu mai suntem sub îndrumătorul acesta" (versetele 24,25)*. Dragă cititorule, citeşte bine: ***„NU MAI SUNTEM SUB ÎNDRUMĂTORUL ACESTA!"***

Dar mulţi vor pune întrebarea: înseamnă că suntem de capul nostru? Nu! Iată ce scrie în versetul 27: *„Toţi care aţi fost botezaţi pentru Hristos, v-aţi îmbrăcat cu Hristos".* A fi îmbrăcat cu Hristos este cu mult mai mult decât a ţine cele 10 porunci. Dacă, citind rândurile acestea, ţi se pare greu de înţeles rolul lui Hristos ca sursă a vieţii spirituale superioare legii, s-ar putea să nu-L cunoşti cu adevărat pe Hristos. Dacă aşa stau lucrurile, pocăieşte-te cu adevărat, iar Hristos va veni în inima ta şi vei experimenta ce înseamnă să fii îmbrăcat cu Hristos.

Efortul nostru sub lege ne face potrivnici lui Hristos

Pavel ne arată, în finalul capitolului 4, că Avraam a avut doi fii: unul din femeia roabă şi unul din femeia liberă. Cel din femeia roabă s-a născut în chip firesc, adică Avraam a vrut neapărat să aibă un moştenitor şi, cu acceptul Sarei, l-a conceput pe Ismael, cu Agar. Din Sara, prin făgăduinţă, se naşte Isaac. Pavel spune în versetul 28: *„Şi voi fraţilor, ca şi Isaac, voi sunteţi copii ai făgăduinţei".*

Mai departe, Pavel ne arată că Ismael l-a prigonit pe Isaac. Soluţia este dată de Dumnezeu prin Sara, care a izgonit-o pe Agar, ce reprezenta legea, şi pe Ismael, ce reprezenta rezultatul legii. Iată cât de elocvent ni se arată faptul că legea şi harul sunt incompatibile, în versetul 30: *„Dar ce zice Scriptura? «Izgoneşte pe roabă şi pe fiul ei, căci fiul roabei nu va moşteni împreună cu fiul femeii slobode»".*

Faci tu ceea ce spune Scriptura? Renunţi la a trăi prin eforturi proprii sub lege şi accepţi să I te supui lui Hristos, care este superior legii? Iată că încercarea mişcării adventiste de a fi şi cu legea şi cu Hristos creează o situaţie imposibilă. Ismael, care simbolizează produsul legii, adică efortul nostru, Îl va prigoni pe Hristos. Când te bazezi pe efortul tău în relaţia cu Dumnezeu, Hristos nu mai are loc, ba chiar este resimţit ca un obstacol. Legea şi harul sunt incompatibile.

Pretenţia ţinerii legii este un pretext pentru a fi înrobiţi cei liberi în Hristos

În capitolul 5, Pavel face remarci finale cu privire la relaţia creştinului cu legea. În versetul 3, Pavel ne spune: *„Şi mărturisesc iarăşi, încă o dată, oricărui om, care primeşte tăierea împrejur, că este dator să împlinească toată legea".* Mişcarea adventistă îi introduce pe oameni în ţinerea sabatului şi pe urmă finalizează cu decalogul. **Pavel ne arată că cei ce vor să ţină sabatul, care apare în porunca a patra, sau cele 10 porunci, trebuie de fapt să ţină toată legea, inclusiv tăierea împrejur.** <u>În realitate, mişcarea adventistă este un iudaism incomplet.</u> Creştinismul nu este iudaism. Creştinismul este o relaţie cu Hristos, nu o religie a eforturilor personale.

Pavel mai avertizează asupra fapului că viaţa creştină de biruinţă este o viaţă prin Duhul Sfânt. Legea, în esenţă, pune în mişcare firea pământească. Acelaşi lucru este arătat de Pavel şi în Romani, unde spune: *„Trăind în firea pământească patimile păcatelor sunt aţâţate de lege" (Rom. 7:5).* Astfel, legea face ca, prin aţâţarea firii pământeşti, să răbufnească, chiar şi în viaţa oamenilor bine intenţionaţi, păcate ca: preacurvia, curvia, necurăţia, desfrânarea, invidia şi altele ca acestea. Dragă cititorule, care păcate, dintre cele prezentate în lista din Gal. 5:19–21, sunt prezente în viaţa ta? Pavel spune că oricine face asemenea lucruri nu va moşteni Împărăţia lui Dumnezeu. Îţi dai seama unde te afli? După ani sau zeci de ani de viaţă religioasă, cu multe strădanii şi efort propriu, vrei să ajungi în iad?

Există vreo soluţie? Da! Pavel ne vorbeşte despre roada Duhului. Atenţie! Nu vorbeşte despre ţinerea legii! Dumnezeu Duhul Sfânt, care este egal cu Tatăl şi cu Fiul, în ceea ce priveşte puterea pentru o viaţă sfântă, rodeşte în noi dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioşia, blândeţea, înfrânarea poftelor (v. 22,23). Unde rodeşte Duhul Sfânt asemenea lucruri? Acolo unde există pocăinţă şi domnia lui Hristos, care ne eliberează atât de eforturile personale, cât şi de mândria noastră religioasă. Mai departe, Pavel spune: *„Cei ce sunt ai lui Hristos Isus, şi-au răstignit firea pământescă împreună cu patimile şi poftele ei“.* De curând, spuneam că legea exacerbează firea pământească, cu patimile şi poftele ei, dar cei ce sunt ai lui Hristos Isus, având firea răstignită, Îi dau voie Duhului Sfânt să rodească virtuţile enumerate mai sus.

Un ultim detaliu, care este foarte important: Pavel spune, în versetul 13 din capitolul 6, că nici cei care au primit tăierea împrejur nu păzesc legea, ci vor doar ca alţii să primească circumcizia, ca ei să se laude cu faptul că i-au determinat pe alţii şi i-au dus în robie. Acest principiu este adevărat şi astăzi. Nici liderii, pastorii sau misionarii adventişti nu ţin legea; ei doar pun poveri greu de purtat pe umerii altora şi se laudă când au reuşit să-i aducă sub robia legii pe alţii, care erau liberi în Hristos. De aceea, Pavel ne îndeamnă: *„Rămâneţi tari şi nu vă plecaţi iarăşi sub jugul robiei“.* Acest lucru este valabil pentru credincioşii evanghelici, să stea departe de adventism, cât şi pentru adventiştii care, înţelegând ce este harul, pot deveni liberi în Hristos.

Relaţia creştinului cu legea în Epistola către filipeni

În Epistola către filipeni, apostolul Pavel este nevoit să avertizeze biserica împotriva acţiunii iudaizanţilor. Aşa cum am văzut, ei veneau în bisericile de curând plantate, speriindu-i pe credincioşii de curând întorşi la Hristos, spunându-le că, dacă nu ţin legea, nu vor fi mântuiţi. Modul de abordare era acesta: întâi se prezenta tăierea împrejur, iar cei care primeau tăierea împrejur aveau să afle că trebuie să ţină şi legea. Astfel, creştinii erau făcuţi robii iudaismului.

În adventism, lucrurile stau la fel: oamenilor li se prezintă un alt aspect al legii, şi anume sabatul, iar după aceea practicanţii odihnei zilei de sabat se trezesc că trebuie să ţină întreaga lege. Legea poate fi ţinută de Hristos în noi, de aceea preocuparea cu legea şi nu cu Hristos duce la faliment. Pentru a-i feri de incidenţa legii pe credincioşii din Filipi, Pavel recurge la nişte epitete extrem de dure, dar necesare. El spune că iudaizanţii sunt *„câini, lucrători răi, scrâjilaţi“*. În textul grec, termenul tradus în limba română prin „scrâjilat“ înseamnă „mutilat“.

Pavel, ca fost fariseu de elită, nu se ocupă cu legea, ci cu Hristos

Pavel explică mai departe, în capitolul 3, şi spune că vrea *„să fie găsit în El“,* adică în Hristos, dar cum? *„Nu având o neprihănire a mea pe care mi-o dă legea, ci acea neprihănire pe care o dă Dumnezeu prin credinţa în Hristos“.* Deci Pavel ne arată aici, ca şi în Galateni, că legea nu dă mântuirea **şi nici nu păstrează mântuirea în viaţa omului.** De aceea, el îndreaptă privirile filipenilor spre Mântuitorul, singurul care mântuieşte şi care ne păstrează mântuirea. Pavel spune: *„Şi să-L cunosc pe El şi puterea învierii Lui, şi părtăşia suferinţelor Lui şi să mă fac asemenea cu moartea Lui“* (care asigură moartea eului) (Filip. 3:10).

Observaţi faptul că el nu spune: „Să mă ocup cu legea“, ci spune: *„Să-L cunosc pe El!“* Ca evreu teolog mântuit, am spune noi, ar fi trebuit să citeze din lege, să comenteze poruncile, însă relaţia cu Dumnezeu în har nu este preocuparea noastră faţă de precepte, ci preocuparea noastră faţă de cunoaşterea Fiului Său, Isus Hristos. Scriptura ne asigură că, în timp ce noi suntem preocupaţi cu Hristos, El împlineşte în noi legea lui Dumnezeu. Ce eliberator este lucrul acesta, pe care ni-l arată un fost iudeu de elită, şi anume că viaţa sfântă devine o bucurie! Este bucuria cunoaşterii lui Hristos, care aduce cu sine împlinirea legii

morale a lui Dumnezeu. Dar un lucru este sigur: nu poţi să te ocupi atât cu legea, cât şi cu Hristos. De aceea, dacă vrei să experimentezi plinătatea vieţii creştine, cunoaşte-L pe El!

Relaţia creştinului cu legea în Epistola către coloseni

Nici biserica din Colose nu a scăpat de acţiunea iudaizanţilor. Biserica din Colose era ameninţată de trei mari erezii, care subminau proeminenţa sau supremaţia lui Hristos (în creaţie, revelaţie, răscumpărare şi biserică). Aceste trei erezii sunt următoarele:

1. Filosofia;
2. Ţinerea legii;
3. Închinarea la îngeri – accesul la Dumnezeu mijlocit de îngeri, care a fost o formă timpurie de gnosticism (Col.2:18).

Este interesant de observat faptul că, acolo unde ţinerea legii devine o religie, înlocuind centralitatea lui Hristos, se strecoară şi alte erezii. Din nou trebuie să menţionez, pentru a nu lăsa loc interpretărilor greşite, că **legea nu este o erezie**. Legea este expresia caracterului desăvârşit al lui Dumnezeu. Erezie este încercarea omului de a ţine legea, pretenţiile ridicole ale omului, că poate să trăiască la un standard divin prin resurse proprii. Tocmai de aceea, Dumnezeu a găsit o soluţie divină, trimiţându-L pe Fiul Său sub lege, pentru a-i răscumpăra pe cei ce sunt sub lege, adică să trăiască El legea în noi. Prin urmare, această religie a eforturilor umane, şi anume ţinerea legii, a făcut să-şi găsească loc în biserica din Colose şi alte erezii menţionate mai sus, dar care nu vor fi abordate aici, din pricina scopului diferit al cărţii acesteia.

Erezeii mai apar şi astăzi printre cei preocupaţi cu legea

Vreau să redau în câteva cuvinte o discuţie pe care am avut-o cu un profesor de semitică de la Institutul Teologic Adventist. Discuţia a fost cu privire la Persoana lui Dumnezeu. Veţi vedea că fenomenul apariţiei ereziilor se repetă şi azi, când se predică legea.

Omul acela, cu toate că era specialist în ebraică, a interpretat Gen. 1:26-27 în felul următor: deoarece Dumnezeu a zis: *„Să facem om după chipul şi asemănarea noastră“*, înseamnă că Dumnezeu are un trup. Discuţia am purtat-o în direct la Radio Vocea Speranţei. I-am amintit profesorului adventist faptul că mormonii au aceeaşi doctrină, şi anume că „Dumnezeu are trup“. I-am mai amintit şi faptul că Domnul Hristos, când Îl descrie pe Dumnezeu, femeii samaritence, în Ioan 4:24, spune: *„Dumnezeu este duh“*. Atunci, profesorul a replicat: „Păi, aşa scrie aici!“ L-am rugat să se uite atent în versetul 27, unde se repetă tema creaţiei omului după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu, şi să observe faptul că Dumnezeu l-a făcut pe om parte bărbătească şi parte femeiască.

Dumnezeu nu este nici parte bărbătească, nici parte femeiască, ci este duh, aşa cum am văzut. Atunci, de ce foloseşte Scriptura această comparaţie? Răspunsul este relativ simplu. În versetele 26 şi 27, Dumnezeu este redat de cuvântul ebraic „Elohim“, care exprimă pluralitate. Acest „Elohim“ este o anunţare încă din primele pagini ale Scripturii a faptului că este un singur Dumnezeu, revelat în mai multe persoane, iar acestea, conform învăţăturii Noului Testament, sunt Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt. Aşa cum Dumnezeu este pluralitate de persoane, la fel şi omul, făcut după chipul lui Dumnezeu, este şi el o pluralitate, bărbat şi femeie. Desigur că omul creat după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu implică mai mult decât atât: raţiune, personalitate, dragoste, capacitatea de a stăpâni, de a se relaţiona etc.

Centralitatea lui Hristos exclude jurisdicţia legii asupra creştinului

Dar haideţi să ne întoarcem la discuţia noastră. Ferirea de erezie are un singur remediu: centralitatea absolută a lui Isus Hristos. El este Adevărul întrupat şi El, singurul, ne poate feri de învăţături false. Cum tratează Pavel ereziile din Colose? El prezintă întâi supremaţia lui Hristos şi, după aceea, în raport cu cele arătate, corectează ereziile.

„El este chipul Dumnezeului celui nevăzut, cel întâi-născut din toată zidirea. Pentru că prin El au fost făcute toate lucrurile care sunt în ceruri şi pe pământ, cele văzute şi cele nevăzute: fie scaune de domnii, fie dregătorii, fie domnii, fie stăpâniri. Toate au fost făcute prin El şi pentru El. El este mai înainte de toate lucrurile, şi toate se ţin prin El. El este Capul trupului, al Bisericii. El este începutul, cel întâi-născut dintre cei morţi, pentru ca în toate lucrurile să aibă întâietatea. Căci Dumnezeu a vrut ca toată plinătatea să locuiască în El" (Col.1:15-19).

În ceea ce priveşte ţinerea legii, Pavel spune în Col. 2:14: *„A şters zapisul cu poruncile lui".* Ce este acest zapis? Termenul în textul original înseamnă scriere de mână. Aşadar, ce este această scriere de mână care conţine porunci? Este legea. Aceasta este concluzia tuturor teologilor. Sigur că se pune întrebarea: „Era legea potrivnică?" Pentru noi, ca oameni afectaţi de păcat, legea însemna condamnare, iar în sensul acesta era potrivnică.

Scopul lui Dumnezeu în darea legii a fost evidenţierea păcatului din noi, care era latent, precum şi condamnarea noastră ca păcătoşi. Însă Dumnezeu nu a lăsat lucrurile aici. În Vechiul Testament, cei care se simţeau condamnaţi de lege se refugiau în scăparea dată de Dumnezeu prin jertfe. Dar jertfele acestea nu erau decât un simbol al jertfei eficace şi depline a lui Hristos. Când a venit Hristos, Mielul lui Dumnezeu, atât cei din vechime, cât şi noi, am găsit iertarea deplină, precum şi rezolvarea relaţiei noastre cu legea.

Nu te lăsa judecat de iudaizanţi

De aceea, Pavel este foarte ferm, când le spune colosenilor: *„Nimeni dar, să nu vă judece cu privire la mâncare sau băutură sau cu privire la o zi de sărbătoare".* Cu alte cuvinte, nimeni să nu vă judece pentru că nu ţineţi legea. Aceasta implică, printre altele, restricţii alimentare, sărbători iudaice, sabatul. **Ţinerea sabatului cade, ca poruncă, împreună cu legea** (vezi următorul capitol). Astăzi, adventiştii, încercând să ţină legea, le impun celor care îi urmează să nu mănânce carne de porc şi impun, ori de câte ori pot, porunca aceasta şi printre evanghelici. Cuvântul lui Dumnezeu spune clar: *„Nimeni să nu vă judece" (Col. 2:16),* voi sunteţi ai lui Hristos, El a plătit preţul răscumpărării şi are drept asupra voastră.

Relaţia creştinului cu legea în prima Epistolă către Timotei

Cele două epistole către Timotei au un caracter particular: ele nu se adresează în primul rând bisericilor, ci unei persoane cu răspundere în supravegherea vieţii de biserică. Caracterul acestor epistole este pastoral. Este foarte interesant faptul că apostolul Pavel este atent, încă din primele pasaje ale primei epistole, să-l avertizeze pe Timotei cu privire la învăţăturile false. De ce? Pavel a fost hărţuit o viaţă întreagă de iudaizanţi, dar nu numai el, ci toate bisericile dintre neamuri, cu rare excepţii. Ca atare, Timotei trebuia să ştie că iudaizanţii nu au dispărut şi nu vor dispărea până la venirea lui Hristos.

Ce îi spune Pavel lui Timotei? *„După cum te-am rugat la plecarea mea în Macedonia, să rămâi în Efes, să porunceşti unora să nu înveţe pe alţii altă învăţătură" (1 Tim. 1:3).* Pavel nu spune: „Roagă-i să nu înveţe altă învăţătură sau încearcă să-i convingi." Pavel este foarte ferm şi spune: *„Porunceşte!"* Cred că înţelegeţi acum de ce această carte este scrisă pe un ton ferm. Care este acea altă învăţătură? Este predicarea legii în timpul harului!

Reafirmarea rolului legii

Pavel spune în versetul 5: *„Ţinta poruncii este dragostea“*. Altfel spus, acelaşi lucru conform originalului sună aşa: „Finalitatea sau scopul instrucţiei (poruncilor) este dragostea.“ Ce vrea să spună Pavel aici? Ceea ce a spus şi în Rom. 10:4. Apostolul reafirmă faptul că legea a fost dată cu scop tranzitoriu, pregătitor, pentru venirea lui Hristos. Aşa cum am văzut în Gal. 3:25, legea a fost doar un îndrumător, dar, când a venit Hristos, rolul ei a devenit nul.

Pavel îi explică lui Timotei faptul că şi în cadrul legii era pregătită porunca iubirii (Deut. 11:1; Ioan 15:2), pentru ca, atunci când urma să vină Hristos, cei ce respectau legea în limitele umane să poată trece de la lege la Hristos. **Problema adventismului este că vrea să treacă la Hristos cu tot cu lege,** or acest lucru este împotriva legii şi inacceptabil de Hristos.

Cu toate acestea, unii din bisericile nou-formate pe vremea lui Pavel s-au depărtat de înţelegerea corectă a rolului legii afirmat mai sus. Care este consecinţa? O spune atât de bine chiar Cuvântul: *„Unii, fiindcă s-au depărtat de aceste lucruri, au rătăcit şi s-au apucat de flecării. Ei vor să fie învăţători ai Legii, şi nu ştiu nici măcar ce spun, nici ce urmăresc“ (1 Tim. 1:6).*

Legea îi va condamna pe cei ce o predică în Biserică

Preocuparea faţă de lege, după ce a venit Hristos, duce la rătăcire, aşa cum am văzut în versetul mai sus menţionat. În contrast cu aceasta, preocuparea faţă de Hristos ne fereşte de erezii şi ne împlineşte desăvârşit. Pavel îi explică lui Timotei rolul legii şi este bine să luăm aminte şi noi. El foloseşte o expresie de excepţie: *„Noi ştim* **(iudaizanţii nu ştiu şi se rătăcesc)** *că legea este bună, dacă cineva o întrebuinţează bine“*. În textul original, lucrurile sună în felul următor: *„Noi ştim că legea este bună, dacă cineva o întrebuinţează într-un mod legal“*. Ce înseamnă aceasta? Pavel ne explică în versetul următor: *„Căci ştim că legea nu este făcută pentru cel neprihănit, ci pentru cel fărădelege“,* adică pentru cel necredincios.

De asemenea, legea este *„pentru orice este împotriva învăţăturii sănătoase“ (1 Tim. 1:10)***.** Pavel face aluzia aceasta împotriva iudaizanţilor. **Biserica nu trebuie să-i trateze pe iudaizanţi cu dragoste, ci cu legea.** Pavel mai adaugă faptul că acest principiu este *„potrivit cu Evanghelia slavei fericitului Dumnezeu, care mi-a fost încredinţată mie“ (1 Tim. 1:11).* Cine are urechi de auzit să audă!

De ce se poartă Pavel cu atâta fermitate împotriva iudaizanţilor? Deoarece ei încearcă să le aplice legea celor credincioşi. Ca atare, folosirea legii în timpul harului este o ilegalitate. A nu asculta de ceea ce a spus Dumnezeu, a trăi prin lege în timpul harului, aceasta devine o religie umană. Este religia câştigării meritelor înaintea lui Dumnezeu prin eforturi proprii, ceea ce Dumnezeu urăşte.

Predicarea legii în Biserică este împotriva legii însăşi

Ce înseamnă folosirea legii în mod legal, sau ca legea să fie întrebuinţată bine, după cum apare în traducerea Cornilescu? Legea întrebuinţată bine înseamnă aplicarea legii faţă de cei fără de lege. Creştinul nu este fără de lege, pentru că a fost răscumpărat de Hristos, intrând sub autoritatea Lui. Creştinul nu poate fi sub autoritatea legii şi sub autoritatea lui Hristos în acelaşi timp. El este doar sub autoritatea lui Hristos. În consecinţă, aplicarea legii pentru creştini este o practică împotriva legii însăşi.

Legea este făcută pentru cel păcătos

În textul original, când se spune: „Legea nu este făcută pentru cel neprihănit“, lucrurile sună aşa: „Legea nu există pentru cel neprihănit“[4]. Aici vor replica credincioşii adventişti sau evanghelicii legalişti şi vor spune: „Vrei să zici că cel neprihănit trăieşte în fărădelege?“ Nicidecum! Cel neprihănit trăieşte în Hristos şi Hristos trăieşte în el (Ioan 15:4). Sau se mai poate pune întrebarea: „Este cineva neprihănit, în aşa fel încât să nu aibă nevoie de legea lui Dumnezeu?“ Nu! Pentru că *„Hristos a fost făcut de Dumnezeu pentru noi (...) neprihănire“ (1 Cor. 1:30,31).*

Neprihănirea lui Hristos în cei credincioşi satisface cerinţa legii, iar legea nu mai are cerinţe asupra noastră, ci Hristos Însuşi. **De aceea, legea nu există pentru cel credincios, pentru că există Hristos pentru cel credincios.** Din nou observăm faptul că nu putem trăi şi sub lege şi sub Hristos. Pavel spune că aceste lucruri sunt în acord cu Evanghelia slavei fericitului Dumnezeu. Ce frumos! Hristos aduce în noi fericire cu adevărat, nu vină, condamnare, teamă nejustificată, înfrângere. Slavă lui Dumnezeu pentru înţelepciunea cu care a lucrat mântuirea noastră în Hristos!

În această epistolă, la capitolul 4, Pavel reia problema învăţătorilor mincinoşi. El spune despre aceştia că, având învăţături ale demonilor, opresc căsătoria şi întrebuinţarea bucatelor. Această restricţie la anumite mâncăruri este prezentă şi în mişcarea adventistă. Ei le impun credincioşilor adventişti să nu consume carne de porc, iar în ultimii ani se merge în mod clar pe o dietă vegetariană. Pavel spune, în versetul 4, că orice lucru creat de Dumnezeu este bun şi nu este de lepădat, dacă se ia cu mulţumiri, pentru că este sfinţit prin Cuvântul lui Dumnezeu şi prin rugăciune.

Relaţia creştinului cu legea în Epistola către Tit

Tit era un colaborator apropiat al lui Pavel. Ca şi Timotei, el prelua ştafeta de la apostolul Pavel. Tit era în Creta, unde apăruseră mai multe biserici care aveau o viaţă dezordonată. Una dintre problemele apărute în Creta era prezenţa iudaizanţilor în bisericile nou-înfiinţate. Iudaizanţii, spune Pavel în versetul 11, dau peste cap (buimăcesc) familii întregi. Expresia din textul original *(anatrepo)* înseamnă „a răsturna cu susul în jos, a da peste cap". Să ne amintim ce spunea Iacov în Conciliul de la Ierusalim în Fapt. 15:24, că iudaizanţii plecaţi din Ierusalim *„zdruncinau sufletele"* credincioşilor din Antiohia. Vedem că iudaizanţii ajunşi şi în Creta făceau aceleaşi lucruri. În consecinţă, Pavel spune că acestor iudaizanţi trebuie să li se astupe gura.

Observaţi din nou felul aspru în care Pavel lucrează cu cei care îi tulbură pe creştini cu mesajul ţinerii legii. Lucrul acesta arată cât de incisiv atacă iudaizanţii, iar remediul este un răspuns împotriva lor cu aceeaşi fermitate. Astăzi, mulţi dintre adventişti fac la fel. Ei află despre persoane sau familii care s-au întors la Dumnezeu şi, în loc să se bucure pentru cei care au mântuirea prin Isus Hristos, îi sperie că nu vor fi mântuiţi, dacă nu vor ţine legea, sabatul şi dieta alimentară.

Nu legea ne duce la o viaţă sfântă, ci harul

Legea nu sfinţeşte, nu pentru că are ceva rău în ea, ci pentru că nu poate: *„Căci – lucru cu neputinţă Legii, întrucît firea pământească o făcea fără putere..." (Rom. 8:3).*

Harul lui Dumnezeu este singurul care poate sfinţi:

„Căci harul lui Dumnezeu, care aduce mântuire pentru toţi oamenii, a fost arătat, şi ne învaţă s-o rupem cu păgânătatea şi cu poftele lumeşti, şi să trăim în veacul de acum cu cumpătare, dreptate şi evlavie, aşteptând fericita noastră nădejde şi arătarea slavei marelui nostru Dumnezeu şi mântuitor Isus Hristos. El S-a dat pe Sine Însuşi pentru noi, ca să ne răscumpere din orice fărădelege, şi să-şi curăţească un norod care să fie al Lui, plin de râvnă pentru fapte bune. Spune lucrurile acestea, sfătuieşte şi mustră cu deplină putere. Nimeni să nu te dispreţuiască" (Tit 2:11-15).

Credincioşii din Creta trebuia să ştie precis despre suficienţa harului lui Dumnezeu în viaţa de sfinţire. Ei fuseseră buimăciţi de iudaizanţi. Încercând să ţină legea după cum au fost învăţaţi de iudaizanti, ei ajunseseră să exacerbeze păcatul din ei. În centrul doctrinei harului, în pasajul de faţă, se află venirea lui Hristos şi jertfa Sa de la cruce. Tit este îndemnat de Pavel să predice cu mare îndrăzneala harul lui Dumnezeu şi chiar să-i mustre pe cei ce, sub influenţa iudaizanţilor, trăiau o viaţă ca păgânii: *„Spune lucrurile acestea, sfătuieşte şi mustră cu deplină putere. Nimeni să nu te dispreţuiască".*

Discuţiile despre lege creează certuri

Pentru a fi convinşi de faptul că nu este exagerat ceea ce se spune cu privire la iudaizanti, haideţi să ne uităm în capitolul 3, versetele de la 9 la 11. Pavel spune în versetul 9: *„Dar de întrebările nebune şi înşirările de neamuri, de certuri şi ciorovăieli privitoare la lege, fereşte-te, căci sunt nefolositoare şi zadarnice“.* Observaţi faptul că iudaizanţii creează certuri şi neînţelegeri, prin răspândirea mesajului legii. Pavel recomandă câteva măsuri împotriva iudaizanţilor, deoarece argumentaţiile lor sunt nefolositoare şi zadarnice. Ei nu vin să discute cu argumente biblice, ci scopul lor este să dezbine şi să răpească sufletele.

În versetul 10, Pavel spune că iudaizanţii trebuie mustraţi, iar dacă după două mustrări nu se corectează, trebuie ruptă orice legătură cu ei, deoarece un astfel de om este un stricat şi păcătuieşte. Cuvântul „stricat“ în textul original înseamnă „pervertit“ (ekstrefo). Cu un om pervertit nu se poate ajunge la vreun rezultat pozitiv printr-o simplă discuţie, ci trebuie exclus, după două avertismente, după cum spune Pavel. Oamenii pervertiţi în ceea ce priveşte doctrina au cele mai puţine şanse de îndreptare. Lucrul acesta trebuie să le dea de gândit multor teologi adventişti.

Relaţia creştinului cu legea în Epistola către evrei

Unul dintre cele mai puternice argumente în ceea ce priveşte ieşirea creştinului de sub autoritatea legii şi a sistemului iudaic este Epistola lui Pavel către evrei. În această scriere, este zugrăvită supremaţia (preeminenţa) Domnului Hristos faţă de iudaism şi lege. Ieşirea de sub autoritatea legii nu înseamnă fărădelege, ci înseamnă intrarea sub autoritatea lui Hristos, a cărui autoritate este superioară legii. Cuvântul cheie pentru descifrarea epistolei este expresia „mai bun.“

Iată un rezumat al Epistolei lui Pavel către evrei, având în centru persoana Domnului Hristos.

• În capitolul 1, Domnul Hristos este descris ca fiind un mesager mai bun al voii lui Dumnezeu decât proorocii şi îngerii.

• În capitolul 2, El este mai bun (mai presus) decât îngerii.

• În capitolul 3, El este mai bun (superior) decât Moise, deoarece El este Fiul lui Dumnezeu.

• În capitolul 4, El este o odihnă mai bună (un sabat mai bun).

• În capitolele 5–8, preoţia Lui este mai bună decât preoţia lui Aaron, deoarece este o preoţie după rânduiala lui Melhisedec. Preoţia lui Melhisedec este superioară preoţiei aaronice, deoarece a fost instituită prima, iar marele preot este însuşi Fiul lui Dumnezu. Preoţia lui este veşnică. Tot în capitolul 8, Domnul Hristos este mediatorul unui legământ mai bun – legământul cel nou.

• În capitolele 9–10, jertfa lui Hristos este infinit mai bună decât jertfele de animale, pentru că este Dumnezeu întrupat. Jertfa lui este desăvârşită.

• În capitolul 11, El este autorul (făuritorul) credinţei tuturor sfinţilor din toate timpurile, precum şi al unei lumi viitoare mai bune. Eroii Vechiului Testament au făcut lucruri mai bune decât ceilalţi, bazându-se pe credinţă, nu pe faptele legii.

• În capitolul 12, El este o mai bună căpetenie decât liderii din toate timpurile.

Superioritatea lui Hristos este soluţia lui Pavel pentru evreii creştinaţi, dependenţi de lege

De ce apostolul Pavel, înainte de a prezenta argumente împotriva iudaismului şi legii, îl prezintă pe Domnul Hristos? Pentru că Pavel nu putea să spună într-un mod direct audienţei evreieşti, despre creştini, că nu mai sunt sub autoritatea legii, ci a lui Hristos. Aşa cum am văzut până acum, sistemul iudaic şi legea trebuia să rămână doar ca tradiţie la evreii creştinaţi. În practică, lucrurile nu erau chiar aşa.

Pentru a-i ajuta pe evrei să înţeleagă faptul că nu mai sunt sub lege, apostolul foloseşte o metodă extraordinară. Ca un teolog desăvârşit, Pavel ştia că relaţia evreilor cu legea se făcea prin intermediul vechiului legământ. În consecinţă, legea avea autoritate asupra evreilor, atât timp cât funcţiona legământul dintâi. Acceptarea lui Hristos ca mijlocitor al unui nou legământ îi scoate pe evrei de sub autoritatea legii, **deoarece autoritatea legii cade o dată cu vechiul legământ**. Desigur, ei păstrează legea ca o tradiţie, pentru că aceasta le dă identitate naţională.

Astfel, Pavel trece la acţiune şi pune în umbră sistemul iudaic. El arată faptul că Hristos este mijlocitorul unui legământ mai bun, pentru că El este mai bun decât proorocii, îngerii, Moise, Aaron, ziua de sabat, jertfele din Vechiul Testament, liderii din toate timpurile. Numai după ce unui evreu i se luau toate aceste elemente de sprijin, atunci el putea să înţeleagă cu adevărat importanţa noului legământ şi ieşirea de sub autoritatea legii. Observaţi faptul că măreţia şi superioritatea lui Hristos constituie argumentul împotriva a tot ceea ce ţine de vechiul legământ (inclusiv legea). Şi noi toţi, ca oameni, renunţăm la ceea ce avem, când ni se oferă ceva mai bun. De aceea, o cunoaştere centrată în Isus Hristos este esenţială pentru a ne însuşi cu adevărat harul lui Dumnezeu. Nu degeaba a spus evanghelistul Ioan că harul şi adevărul au venit prin Isus Hristos. **Înţelegerea harului nu este un simplu concept teologic, ci este lucrarea supranaturală a lui Isus Hristos!** Iar Pavel, chiar asta face în Epistola către evrei, prezentându-le iudeilor pe Hristos, care poate să îi ducă de la lege la har.

În timp ce credinţa l-a trecut pe Moise Marea Roşie, împreună cu poporul, legea nu l-a trecut pe Moise nici măcar Iordanul

Merită menţionat un detaliu foarte interesant din capitolul 11. Moise face şi el parte din lista eroilor credinţei Vechiului Testament. Pavel descrie viaţa lui Moise, ca exemplu al credinţei, când a ales mai degrabă să sufere cu poporul lui Dumnezeu, decât să se bucure în Egipt de plăcerile de o clipă ale păcatului. Tot prin credinţă, Moise sărbătoreşte Paştele, părăseşte Egiptul fără să se teamă de Faraon şi îl trece Marea Roşie pe poporul lui Dumnezeu. Aici, Pavel încheie istoria lui Moise ca om al credinţei. El nu face la întâmplare lucrul acesta, ci vrea să le arate evreilor faptul că, **în momentul în care apare legea dată la Sinai, statutul lui Moise se schimbă.**

El rămâne omul lui Dumnezeu, dar, în urma noii relaţii cu Dumnezeu – prin lege – el nu intră în Canaan. **Credinţa pusă de Hristos în Moise l-a ajutat pe acesta să facă faptele grandioase enumerate mai sus. În contrast cu credinţa, legea nu a putut să îl califice pe Moise să traverseze micul Iordan şi să intre în Canaan, pe când credinţa l-a ajutat să treacă Marea Roşie.**

Aşa cum spune Pavel în epistola către Galateni, legea este doar un îndrumător spre Hristos: legea l-a dus pe Moise până lângă Canaan. El doar a văzut Canaanul. **Legea spune despre Hristos, dar prin ea nu poţi să Îl experimentezi pe Hristos. De aceea, cei ce trăiesc sub lege nu înţeleg harul lui Dumnezeu şi nu sunt preocupaţi de Hristos.** Un om nu poate sluji atât legii, cât şi lui Hristos, în acelaşi timp. El trebuie să facă o alegere şi, dacă este sincer, îşi dă seama de faptul că trebuie ales Hristos.

Clarificarea unor pasaje care vorbesc despre ţinerea poruncilor

• Dragostea este cea mai mare poruncă din lege

Mulţi, când aud că legea se reduce la iubirea lui Dumnezeu şi a aproapelui, spun: „Nimic mai simplu, deci legea poate fi ţinută!“. Aceasta este o afirmaţie copilărească. Este imposibil să-i iubim pe oameni şi mai ales pe Dumnezeu, deoarece *„dragostea stă nu în faptul că noi am iubit pe Dumnezeu, ci în faptul că El ne-a iubit pe noi, şi a trimis pe Fiul Său ca jertfă de ispăşire pentru păcatele noastre“ (1 Ioan 4:10).*

În toate textele menţionate în paragrafele de mai sus, cuvântul folosit pentru „iubire“ în textul grecesc este agape. Agape este dragoste de origine divină. Domnul Hristos ne cere să arătăm nici mai mult nici mai puţin decât dragostea agape. Aici nu este vorba doar despre un slogan creştin, pe care îl folosim noi cu atâta uşurinţă, ci este cel mai greu lucru de împlinit din lege, precum şi cea mai mare poruncă din lege.

Dacă nu suntem convinşi de aceasta, să ne amintim faptul că dragostea este roada Duhului Sfânt, în Gal. 5:22. Şi aici, termenul în greacă este tot agape. Oare de ce ne-ar cere Domnul Hristos un lucru imposibil de împlinit? Pentru că El Îl avea în vedere pe Duhul Sfânt, care împlineşte legea în noi, *„pentru ca porunca Legii să fie împlinită în noi (nu noi o împlinim, ci Duhul Sfânt), care trăim nu după*

îndemnurile firii pământeşti, ci după îndemnurile Duhului" (Rom. 8:4). Aici avem din nou de-a face cu harul: **Dumnezeu împlineşte ceea ce ne cere**. În lege, noi trebuie să împlinim ceea ce ni se cere. Datorită harului, Hristos poate manifesta dragostea agape prin noi[5].

Versetele următoare enunţă într-un mod foarte precis faptul că legea este împlinită când îl iubeşti pe aproapele tău. *„Să nu datoraţi nimănui nimic, decât să vă iubiţi unii pe alţii: căci cine iubeşte pe alţii, a împlinit Legea. De fapt: «Să nu preacurveşti, să nu furi, să nu faci nici o mărturisire mincinoasă, să nu pofteşti» şi orice altă poruncă mai poate fi, se cuprind în porunca aceasta: «Să iubeşti pe aproapele tău ca pe tine însuţi»" (Rom. 13:8). „Căci toată Legea se cuprinde într-o singură poruncă: „Să iubeşti pe aproapele tău ca pe tine însuţi" (Gal. 5:14).*

Aşa cum am văzut mai sus, este vorba despre dragostea agape – dragostea de origine divină – care se poate manifesta în noi prin Duhul Sfânt. Lucrul acesta poate să aducă multă linişte pentru credincioşii adventişti, care încearcă să ţină legea şi eşuează. Cuvântul e foarte clar: *„Cine iubeşte pe alţii a împlinit legea"*. Versetul nu spune: „Cine iubeşte pe alţii speră să împlinească legea" sau: „Cine iubeşte pe alţii va împlini legea". Verbul este la timpul trecut: „Cine iubeşte pe alţii a împlinit legea". Acest verdict nu ţi-l dă inima ta, nici pastorul tău, ci Însuşi Dumnezeu, dătătorul legii. Crede-L pe cuvânt! Lasă ca Duhul Sfânt să rodească în tine dragostea agape şi vei simţi în inimă aprobarea lui Dumnezeu că ai împlinit legea. Doar atunci vei experimenta miracolul harului, şi anume faptul că viaţa creştină nu este o sumă de reglementări, ci o relaţie cu Dumnezeu.

• Legea lui Hristos

Pavel foloseşte expresia *„legea lui Hristos"* în 1 Cor. 9:20-21 şi în Gal. 6:2. Adventiştii spun că legea lui Hristos înseamnă că toţi creştinii sunt sub lege. Haideţi să vedem ce ne spune textul din Corinteni:

„Cu Iudeii, m-am făcut ca un Iudeu, ca să câştig pe Iudei; cu cei ce sunt sub Lege, m-am făcut ca şi când aş fi fost sub Lege (măcar că nu sunt sub Lege), ca să câştig pe cei ce sunt sub Lege; cu cei ce sunt fără Lege, m-am făcut ca şi cum aş fi fost fără lege (măcar că nu sunt fără o lege a lui Dumnezeu, ci sunt sub legea lui Hristos), ca să câştig pe cei fără lege" (1 Cor. 9:20-21).

În versetul 20, vedem lămurit faptul că Pavel spune că **el nu este sub lege**. Problema ridicată de adventişti, şi anume că Pavel se referă la jertfe, când spune că nu mai este sub lege, a fost clarificată (vezi partea din „Relaţia creştinului cu legea în Romani"). În versetul 21, Pavel spune că el, totuşi, este sub o lege şi o numeşte *„legea lui Hristos"*. Dacă Pavel nu este sub lege, dar este sub legea lui Hristos, înseamnă că este o deosebire între lege şi legea lui Hristos.

Iată alte versete, care ne spun clar faptul că un creştin nu mai este sub lege, ci sub har: *„Căci păcatul nu va mai stăpâni asupra voastră, pentru că nu sunteţi sub Lege, ci sub har… Dar acum, am fost izbăviţi de Lege, şi suntem morţi faţă de Legea aceasta, care ne ţinea robi, ca să slujim lui Dumnezeu într-un duh nou (în original este „în noutatea Duhului"), iar nu după vechea slovă" (Rom. 6:14; 7:6). „Dar când a venit împlinirea vremii, Dumnezeu a trimis pe Fiul Său, născut din femeie, născut sub Lege, ca să răscumpere pe cei ce erau sub Lege, ca să căpătăm înfierea. (…) Dacă sunteţi călăuziţi de Duhul, nu sunteţi sub Lege" (Gal. 4:4,5; 5:18).*

În Gal. 6:2, legea lui Hristos este arătată acţionând într-un mod practic. *„Purtaţi-vă sarcinile unii altora şi veţi împlini astfel legea lui Hristos"*. În acest verset, Pavel ne arată faptul că legea lui Hristos este un lucru pozitiv, care este în contrast cu decalogul, care are o dominantă negativă. Legea lui Hristos este legea iubirii, care te cheamă să faci lucruri bune în favoarea aproapelui tău, în felul acesta împlinind automat şi decalogul. Deci legea lui Hristos este superioară decalogului şi implică împlinirea lui. Lucrul acesta ar trebui să-i încurajeze pe cititorii adventişti să-şi mute privirea de la decalog la Hristos.

Rezultă din aceste versete faptul că legea lui Hristos este acelaşi lucru cu harul sau cu trăirea prin Duhul Sfânt. Ce ne mai spun aceste versete? **Aceste verste ne spun, despre creştinul care iese de sub lege, că nu rămâne în fărădelege, ci intră sub autoritatea Duhului Sfânt şi a harului.** Duhul Sfânt are

putere să învingă în noi păcatul: *„Zic dar: umblaţi cârmuiţi de Duhul, şi nu împliniţi poftele firii pământeşti“ (Gal. 5:16).*

Lecția nr.4

• Porunci în Faptele Apostolilor

Mai sunt câteva locuri în care se spune că Domnul Hristos a dat porunci (Fapt. 1:1,2; 10:42). Poruncile din aceste versete se referă la Marea Trimitere, nu la ţinerea legii.

• Ţinerea poruncilor în Epistolele lui Ioan

Apostolul Ioan redă teologia pe care a învăţat-o de la Domnul Isus, când vorbeşte despre ţinerea poruncilor în Epistolele sale. Aşa cum am văzut în paragrafele de mai sus, ţinerea poruncilor se reduce la porunca iubirii. Însă şi porunca iubirii este împlinită de Duhul Sfânt în noi (Gal. 5:22). Prin urmare, nu putem vorbi despre lege (decalog) în teologia Noului Testament, ca normă de viaţă creştină. Norma de viaţă în Noul Testament este trăirea prin credinţă, har şi Duhul Sfânt. Haideţi să urmărim textul versetelor următoare, să vedem cum argumentează Ioan ţinerea poruncilor:

„Ce era de la început, ce am auzit, ce am văzut cu ochii noştri, ce am privit şi ce am pipăit cu mâinile noastre, cu privire la Cuvântul vieţii, pentru că viaţa a fost arătată, şi noi am văzut-o, şi mărturisim despre ea, şi vă vestim viaţa veşnică, viaţă care era la Tatăl, şi care ne-a fost arătată; – deci, ce am văzut şi am auzit, aceea vă vestim şi vouă, ca şi voi să aveţi părtăşie cu noi. şi părtăşia noastră este cu Tatăl şi cu Fiul Său, Isus Hristos“ (1 Ioan 1:1-3).

În pasajul acesta, Ioan stabileşte că începutul teologiei lui este Domnul Hristos, Cuvântul vieţii. Pentru Ioan, teologia nu începe cu legea, ci cu Domnul Hristos, care era înainte de darea legii. Şi aici, Ioan este în concordanţă cu ceea ce e scris în Evanghelia Sa, şi anume: *„La început era Cuvântul“ (Ioan 1:1).* Este necesar să stabilim acest lucru, deoarece apostolul, în cele ce urmează, se referă la Cuvânt ca început, şi nu ca lege.

În Noul Testament, poruncile sunt Cuvântul lui Hristos, credinţa şi dragostea de fraţi, nu decalogul

„Şi prin aceasta ştim că Îl cunoaştem, dacă păzim poruncile Lui. Cine zice: «Îl cunosc» şi nu păzeşte poruncile Lui, este un mincinos, şi adevărul nu este în el. Dar cine păzeşte Cuvântul Lui, în el dragostea lui Dumnezeu a ajuns desăvârşită; prin aceasta ştim că suntem în El. Cine zice că rămâne în El, trebuie să trăiască şi el cum a trăit Isus. Prea iubiţilor nu vă scriu o poruncă nouă, ci o poruncă veche pe care aţi avut-o de la început. Porunca aceasta veche este Cuvântul pe care l-aţi auzit. Totuşi vă scriu o poruncă nouă, lucru care este adevărat atât cu privire la El, cât şi cu privire la voi; căci întunericul se împrăştie, şi lumina adevărată şi răsare chiar. Cine zice că este în lumină, şi urăşte pe fratele său, este încă în întuneric până acum. Cine iubeşte pe fratele său, rămâne în lumină, şi în el nu este nici un prilej de poticnire“ (1 Ioan 2:3-10).

În acest pasaj din Scriptură, Ioan vorbeşte despre păzirea poruncilor Lui (v. 4,5). Însă, mai departe, el pune egal între porunci şi Cuvântul Lui: *„Dacă păzim poruncile Lui (v.3)… cine păzeşte Cuvântul Lui (v.5).* În continuare, Ioan spune că acest Cuvânt nu este ceva nou, inventat de el, ci este Cuvântul de la

început, pe care ei l-au auzit de la Hristos şi care devenise deja foarte cunoscut. *„Cuvântul pe care l-aţi auzit“ (v.7).* Deci poruncile sunt Cuvântul lui Hristos, nu decalogul. Iată în continuare alt pasaj, care clarifică şi mai mult ideea că nu este vorba despre decalog.

„Şi orice vom cere, vom căpăta de la El, fiindcă păzim poruncile Lui, şi facem ce este plăcut înaintea Lui. Şi porunca Lui este să credem în Numele Fiului Său Isus Hristos, şi să ne iubim unii pe alţii, cum ne-a poruncit El. Cine păzeşte poruncile Lui, rămâne în El, şi El în el. Şi cunoaştem că El rămâne în noi prin Duhul pe care ni L-a dat“ (1 Ioan 3:22-24).

Deci poruncile sunt credinţa în Hristos şi iubirea fraţilor.

În acest ultim pasaj din epistola întâi a lui Ioan, se arată faptul că poruncile lui Dumnezeu se reduc la credinţa în Isus. *„Oricine crede că Isus este Hristosul, este născut din Dumnezeu; şi oricine iubeşte pe Cel ce L-a născut, iubeşte şi pe cel născut din El. Cunoaştem că iubim pe copiii lui Dumnezeu prin aceea că iubim pe Dumnezeu şi păzim poruncile Lui. Căci dragostea de Dumnezeu stă în păzirea poruncilor Lui. Şi poruncile Lui nu sunt grele; pentru că oricine este născut din Dumnezeu, biruieşte lumea; şi ceea ce câştigă biruinţă asupra lumii, este credinţa noastră“ (Ioan 5:1-3).*

Porunca Lui este credinţa în Hristos şi iubirea fraţilor (porunca iubirii împlinită de Duhul Sfânt). Din nou vedem că nu se afirmă decalogul. Ioan merge până acolo, încât spune că poruncile lui nu sunt grele. Care porunci nu sunt grele? Poruncile care nu sunt grele sunt credinţa şi dragostea – lucrări ale Duhului Sfânt. Am văzut în mărturia lui Petru (Fapt. 15) că decalogul a fost imposibil de îndeplinit.

Chuck Quarells, doctor în Noul Testament, de la Seminarul Baptist din New Orleans, spunea că poruncile nu sunt grele, deoarece aici sunt implicate principii de „genetică spirituală“. În genetică, cum este tatăl, aşa sunt şi copiii. Deoarece Tatăl ceresc este neprihănit, noi moştenim de la El caracterul Lui, care se manifestă printr-o trăire neprihănită în viaţa noastră cotidiană.

În concluzie, apostolul Ioan este fidel teologiei Domnului Hristos, care a redus întreaga lege, inclusiv decalogul, la o singură poruncă – iubirea. Iar porunca iubirii este roada Duhului Sfânt. Ce se cere de la noi? Nouă ni se cere credinţa (încrederea) în ceea ce a spus Hristos în Cuvântul Său de la început. Nu legea este norma de viaţă în Noul Testament, ci harul, credinţa şi trăirea prin Duhul Sfânt. Se pune o ultimă întrebare: de ce orice argument Biblic cu privire la ieşirea de sub autoritatea legii şi intrarea sub autoritatea lui Hristos nu este înţeles de către unii? Răspunsul este simplu: acele persoane au eul necrucificat sau nu au Duhul Sfânt.

Ţinerea poruncilor în 1 Corinteni 7:19

„Tăierea împrejur nu este nimic, şi netăierea împrejur nu este nimic, ci păzirea poruncilor lui Dumnezeu“ (1 Cor. 7:19).

Un profesor adventist cita acest verset la radio, ca dovadă a faptului că orice creştin trebuie să ţină legea. Dar, dacă ne uităm la ceea ce spun versetele dinainte, ne dăm seama că lucrurile nu sunt aşa. Iată versetele:

„Încolo, fiecare să rămână în starea în care l-a aşezat Domnul, şi în care l-a chemat Dumnezeu. Aceasta este rânduiala pe care am aşezat-o în toate Bisericile. Dacă cineva a fost chemat pe când era tăiat împrejur, să rămână tăiat împrejur. Dacă cineva a fost chemat pe când era netăiat împrejur, să nu se taie împrejur. Tăierea împrejur nu este nimic, şi netăierea împrejur nu este nimic, ci păzirea poruncilor lui Dumnezeu“ (1 Cor. 7:17-19).

Ce ne spun versetele care preced 1 Cor. 7:19? În primul rând, ne vorbesc despre hotărârea lui Pavel ca fiecare să rămână în starea în care l-a chemat Dumnezeu. Dacă un evreu s-a creştinat ***(era tăiat împrejur)***, să-şi păstreze tradiţia ***(să rămână tăiat împrejur)***. Dacă un păgân s-a creştinat **(era netăiat împrejur… să nu se taie împrejur)**, să nu treacă la iudaism tăindu-se împrejur, pentru ca după aceea să fie obligat să ţină legea şi sabatul. **Iată încă o dată confirmată ideea că creştinismul nu este iudaism, iar evreii creştinaţi trebuie să-şi păstreze tradiţia, care le dă identitate naţională.**

Şi atunci, cum rămâne cu versetul: *„Tăierea împrejur nu este nimic, şi netăierea împrejur nu este nimic, ci păzirea poruncilor lui Dumnezeu“*? Răspunul e simplu. Cine se taie împrejur? Evreii! Versetul li se adresează, aşadar, evreilor creştinaţi. Pavel foloseşte un limbaj specific evreilor, în expresia „ţinerea poruncilor“. Vorbindu-le astfel evreilor, ei înţelegeau mai bine ascultarea de Dumnezeu. Trebuia ca ei să nu facă o practică exterioară mai importantă ca trăirea lăuntrică. Iată un verset care dovedeşte aceasta: *„Iudeu nu este acela care se arată pe dinafară că este Iudeu; şi tăiere împrejur nu este aceea care este pe dinafară, în carne. Ci Iudeu este acela care este Iudeu înăuntru; şi tăiere împrejur este aceea a inimii, în duh, nu în slovă; un astfel de Iudeu îşi scoate lauda nu de la oameni, ci de la Dumnezeu“ (Rom. 2:28,29).*

Deci 1 Cor. 7:19 îi priveşte pe evreii creştinaţi, nu pe creştinii dintre neamuri. Pavel fusese prezent la Conciliul de la Ierusalim, unde s-a confirmat faptul că decalogul nu putea fi ţinut (Fapt. 15). El nu contrazice printr-un singur verset tot ceea ce a spus cu privire la lege în atâtea epistole. Dar, aşa cum am văzut, tendinţa evreilor era să pună accent pe exterior, în detrimentul interiorului, iar Pavel corectează acest lucru.

Păzirea poruncilor lui Dumnezeu, în Apocalipsa 12:17

Şi aceste două versete din ultima carte a Bibliei ne vorbesc despre păzirea poruncilor.

„Şi balaurul, mâniat pe femeie, s-a dus să facă război cu rămăşiţa seminţei ei, care păzesc poruncile lui Dumnezeu, şi ţin mărturia lui Isus Hristos“ (Apoc. 12:17). „Aici este răbdarea sfinţilor, care păzesc poruncile lui Dumnezeu şi credinţa lui Isus“ (Apoc. 14:12).

Dacă versetele nu se citesc în context, tragem concluzia că păzirea poruncilor este pentru creştini. Haideţi să ne uităm în context. Primul verset pe care îl dicutăm este din Apoc. 12:17: *„Şi balaurul, mâniat pe femeie, s-a dus să facă război cu rămăşiţa seminţei ei, care păzesc poruncile lui Dumnezeu, şi ţin mărturia lui Isus Hristos“ (Apoc. 12:17).* La începutul capitolului 12, se vorbeşte despre o femeie cu o cunună de 12 stele pe cap. Ea naşte un copil de parte bărbătească. Cine este femeia aceasta? În Gen. 37:9, găsim simbolul stelelor. Aici este vorba despre cele 12 seminţii ale lui Israel. Femeia din Apoc. 12, încununată cu 12 stele, este simbolul poporului Israel. Din ea se naşte Mesia după trup.

Citind mai departe în acest capitol, vedem faptul că Satana nu L-a învins pe Mesia şi s-a dus să facă război cu rămăşiţa femeii. Rămăşiţa femeii, în Apoc. 12, o constituie evreii credincioşi, în vâlvătaia necazului cel mare. La acea vreme, Biserica nu mai este pe pământ. Dumnezeu pune înapoi Israelul în poziţia de popor al Lui, dar îl sfinţeşte prin necazul cel mare. Ca atare, folosirea în acest context a unui limbaj specific evreilor este foarte normal. Dar evreii din necazul cel mare au şi mărturia lui Isus. Este mărturia faptului că Isus Hristos este adevăratul Mesia, nu Anticrist. Mesia a împlinit poruncile (Mat. 5:17). Anticrist, în contrast cu Mesia, va călca intenţionat toate poruncile. Nu degeaba este numit omul fărădelegii (2 Tes. 2:3).

Aşadar, mărturia faptului că Isus este Mesia şi că El a împlinit poruncile este mesajul către Israel în timpul necazului celui mare. Acest mesaj va ajuta Israelul să-L identifice pe adevăratul Mesia. Mesia va împlini poruncile şi în viaţa evreilor credincioşi din necazul cel mare, tot prin Duhul Sfânt, cum face şi acuma (Rom. 8:4).

Iată cel de al doilea verset citat: *„Aici este răbdarea sfinţilor, care păzesc poruncile lui Dumnezeu şi credinţa lui Isus“* (Apoc. 14:12). Contextul acestui verset este tot în legătură cu evreii din necazul cel mare. La începutul capitolului, primele cinci versete sunt dedicate descrierii mulţimii celor 144.000 de credincioşi evrei, pe care i-am întâlnit prima dată în Apoc. 7. Versetul vorbeşte, la fel ca acela din capitolul 12, despre păzirea poruncilor. Dar lucrurile nu se termină aici, ci se menţionează şi credinţa lui Isus Hristos. Expresia *„credinţa lui Isus“* înseamnă credinţa care vine de la Isus (Evr. 12:2). Dacă credem că Isus a trăit prin credinţă, înseamnă că nu am înţeles ce înseamnă faptul că Isus este Dumnezeu întrupat. Dumnezeu nu are nevoie de credinţă. Omul trăieşte prin credinţă, pentru că el nu vede dincolo de ceea ce se vede.

Nici aici poruncile nu sunt singure, ci sunt însoţite de credinţa în Isus. Aşa cum am văzut în acest capitol, noi ne punem încrederea în Hristos, care împlineşte poruncile în noi. În concluzie, cele două versete nu vorbesc despre decalog ca despre o problemă de rezolvat de către creştini sau evrei, ci despre Hristos, împlinitorul poruncilor.

Este o singură lege

Cuvântul lui Dumnezeu nu vorbeşte despre legea lui Moise ca fiind compusă din trei legi: legea morală, legea ceremonială şi legea civilă. Aşa cum ştim, doctrina adventistă împarte legea în cele trei părţi[6] pe care le-am menţionat. Ei mai afirmă că, în Noul Testament, când se spune că legea a încetat ca poruncă, Scriptura se referă la legea ceremonială. În realitate, legea este un grup de **cerinţe de ordin moral**, ce reglementează relaţia credinciosului cu Dumnezeu şi cu oamenii.

Pentru că cerinţele legii nu puteau fi ţinute, Dumnezeu a prevăzut jertfele, ca o modalitate de ispăşire pentru om. Jertfele fac parte din lege, nu sunt o altă lege. **Jertfele au avut şi rostul de a ne arăta faptul că, atât evreii din vechiul legământ, cât şi noi, cei de astăzi, nu puteam ţine legea perfect** (Ioan 7:19). **Era nevoie să vină Mesia, ca împlinitor al legii** (Mat. 5:17) **şi ca jertfă desăvârşită** (Evr. 10:7-10).

Aşadar, era o singură lege, ce reglementa întreaga viată a evreului, atât spirituală, cât şi socială. Ca atare, Domnul Hristos a împlinit toate cerinţele legii, prin moartea Sa la cruce: **cerinţe de ordin moral, ceremonial şi civil**. Doctrina adventistă împarte legea lui Moise în trei ramuri, pentru a încerca să prelungească în viaţa creştinului autoritatea legii. Iată însă ce spune Scriptura: *„Dar când a venit împlinirea vremii, Dumnezeu a trimis pe Fiul Său, născut din femeie, născut sub Lege, ca să răscumpere pe cei ce erau sub Lege, ca să căpătăm înfierea. Şi pentru că sunteţi fii, Dumnezeu ne-a trimis în inimă Duhul Fiului Său, care strigă: «Ava» adică: «Tată!»“ (Gal. 4:4-7).* Rezultă de aici ideea care se referă la creştinul de azi, care este răscumpărat de sub autoritatea legii. Creştinul nu rămâne fără autoritate, ci intră sub o autoritate infinit mai mare: autoritatea Duhului lui Hristos.

Iată un test simplu, referitor la versetul citat mai sus, prin care cititorul poate să verifice faptul că este o singură lege: Oare legea sub care s-a născut Hristos înseamnă mai puţin decât întreaga lege – decalog, jertfe şi alte prevederi? Nu! Dimpotrivă, Hristos s-a supus întregii legi. Deci este o singură lege, nu trei.

Oare răscumpărarea de sub lege nu este răscumpărarea de sub întreaga lege sub care s-a născut El? Desigur! Ambele menţionări ale legii sunt în acelaşi verset, una lânga alta: *„Născut sub Lege, ca să răscumpere pe cei ce erau sub Lege“.* Într-adevăr, legea sub care s-a născut El şi legea de sub care am fost răscumpăraţi sunt acelaşi lucru. Rezultă de aici două lucruri: 1) este o singură lege; 2) Hristos ne-a răscumpărat de sub cerinţele întregii legi: decalogul, jertfele şi alte prevederi ale legii, şi ne-a pus sub autoritatea Duhului Său: *„Şi pentru că sunteţi fii, Dumnezeu ne-a trimis în inimă Duhul Fiului Său, care strigă: «Ava» adică: «Tată!»“.*

Dacă cineva crede că, fiind sub autoritatea Duhului lui Hristos (Duhul Sfânt), este mai puţin sfânt decât ar fi sub lege, eu vreau să spun că o asemenea persoană Îl ofensează pe Însuşi Dumnezeu.

Legea lui Dumnezeu şi legea lui Moise sunt acelaşi lucru

În doctrina adventistă[7] se mai afirmă că legea lui Dumnezeu şi legea lui Moise nu sunt acelaşi lucru. Se spune că decalogul a fost cunoscut de oameni dintotdeauna şi se numeşte legea lui Dumnezeu, iar prin Moise, Dumnezeu le-a dat evreilor în plus ceremonia jertfelor şi alte ritualuri. Oare aşa să fie? Dimpotrivă, Geneza ne spune că Avraam era un păgân din cetatea Ur, înainte să îl cheme Dumnezeu *„Tu, Doamne Dumnezeule, ai ales pe Avram, l-ai scos din Ur din Haldea, şi i-ai pus numele Avraam (Neem. 9:7)“.*

Relaţia lui Avraam cu Dumnezeu a fost prin credinţă şi prin har, nu prin lege. *„În adevăr, <u>făgăduinţa făcută lui Avraam sau seminţei lui, că va moşteni lumea, n-a fost făcută pe temeiul Legii, ci pe</u> temeiul acelei neprihăniri, care se capătă prin <u>credinţă</u>“ (Rom. 4:13).* Până la darea legii în Sinai, nu se menţionează că oamenii sau evreii au ştiut de un decalog scris. *„<u>Căci înainte de Lege</u> păcatul era în lume.*

Dar păcatul nu este ţinut în seamă câtă vreme nu este o lege" (Rom. 5:13). „Neamurile, cu toate că n-au lege, fac din fire lucrurile Legii, prin aceasta ei, care n-au o lege, îşi sunt singuri lege" (Rom. 2:14). Versetele acestea sunt o dovadă clară a faptului că decalogul nu era cunoscut într-o formă scrisă până la darea lui pe Sinai.

Dar iată şi dovada Scripturii cu privire la darea decalogului: *„Când a isprăvit Domnul de vorbit cu Moise pe muntele Sinai, i-a dat cele două table ale mărturiei, table din piatră, scrise cu degetul lui Dumnezeu" (Ex. 13:18). „Ei sunt Israeliţi, au înfierea, slava, legămintele, darea Legii, slujba dumnezeiască, făgăduinţele…" (Rom. 9:4).* Prin urmare, decalogul, precum şi restul ceremoniilor şi reglementărilor legii, au fost **toate date prin Moise pentru evrei, nu pentru neamuri**, iar ele împreună reprezintă legea lui Dumnezeu. Toate erau la fel de importante pentru evrei.

Legea făcea parte din conştiinţa omului, dar nu era într-o formă scrisă (Rom. 2:15). Erau un fel de coduri morale, ca acela al lui Hamurabi, dar acesta era produsul omului, nu al lui Dumnezeu. Deosebirea artificială făcută de doctrina adventistă între decalog şi restul legii are scopul de a-i ţine sub decalog pe creştini.

Concluzia acestui capitol

În doctrina adventistă, rolul legii este înţeles greşit. Adventiştii vor să trăiască şi sub Hristos şi sub lege, în acelaşi timp, ceea ce este imposibil. De asemenea, aşa cum am văzut, nu sunt trei legi, ci una singură, iar legea lui Dumnezeu şi legea lui Moise sunt acelaşi lucru. Nemaifiind sub autoritatea legii, nu înseamnă că ignorăm Vechiul Testament, însă citim Vechiul Testament ca Scriptură împlinită de Hristos.

Iată încă o dată, pe scurt, abordarea legii în Noul Testament:

• În **Evanghelii**, poruncile devin porunca iubirii, roada Duhului Sfânt (Ioan 15:12, 14:16,17). Harul este diferit de lege şi este adus de Domnul Hristos (Ioan 1:17).

• În **Romani**, creştinul prin trupul lui Hristos este mort faţă de lege (Rom. 7:4); scopul legii a fost aducerea la Hristos, după care legea şi-a încheiat rolul (Rom. 10:4).

• În **Galateni**, predicarea legii în Biserică este o altă evanghelie (Gal. 1:7,8), iar cei ce predică legea sunt sub anatema. Legea este inferioară harului, pentru că nu are făgăduinţele harului şi pentru că este venită mai târziu decât harul (Gal. 3:16,17).

• În **Filipeni**, Pavel, ca fost teolog iudeu, nu se ocupă cu legea. Dorinţa lui este să Îl cunoască pe Hristos, nu să fie găsit cu o neprihănire dată de ţinerea legii (Filip. 3:9,10).

• În **Coloseni**, preeminenţa (centralitatea) lui Hristos în viaţa credinciosului exclude autoritatea legii asupra credinciosului (Col. 1:15-19; 2:14-19).

• În **1 Timotei**, legea nu este pentru cel credincios, ci pentru cei nelegiuţi şi pentru cei care sunt împotriva învăţăturii sănătoase (1 Tim. 1:9-11).

• În **Tit**, discuţiile despre lege buimăcesc familii întregi, iar celor ce vin cu legea trebuie să li se astupe gura. Harul, nu legea, ne învaţă să o rupem cu păgânătatea şi cu poftele lumeşti (Tit 1:11; 2:11-15).

• În **Evrei**, legea şi sistemul iudaic sunt depăşite, făcând parte din vechiul legământ. Hristos este mijlocitorul unui nou legământ, în care legea este împlinită. Hristos este superior îngerilor, lui Moise, lui Aaron şi tuturor proorocilor. El este Marele nostru preot. El este jerfta desăvârşită.

Conţinutul acestui capitol nu poate fi considerat drept anomie (fără lege), deoarece am arătat clar faptul că un creştin, ieşind de sub autoritatea legii, intră sub autoritatea lui Hristos. Nu se abrogă legea, ci relaţia cu Dumnezeu prin lege. Prin Hristos, credinciosul este mort în ceea ce priveşte o relaţie directă cu legea. Dar credinciosul nu rămâne fără o lege, ci intră sub legea Duhului de viaţă în Hristos Isus. Legea Duhului de viaţă în Hristos Isus este superioară ca standard decalogului.

Trebuie să ţinem sabatul?

- Ce face Domnul Hristos cu privire la sabat?
- Ce ne spun epistolele cu privire la sabat?
- Ce este adevăratul sabat?
- Care este ziua de închinare: sâmbăta sau Duminica?
- Ce legătură este între ţinerea sabatului şi semnul fiarei?

Am văzut în capitolul anterior faptul că între creştini şi lege este Hristos şi că omul credincios nu mai este sub lege, ci sub autoritatea lui Hristos. În general, credincioşii nu au probleme cu ţinerea legii, ei ştiu că sunt chemaţi la o relaţie cu Hristos, nu cu legea. Problema sabatului este mai puţin cunoscută de creştini. Întreb din nou: trebuie să ţinem sabatul? Haideţi să ne uităm în Biblie şi, printr-un studiu atent al pasajelor ce se referă la sabat, să tragem o concluzie scripturistică.

Matei 12:1-8

1. În Templu, Preoţii calcă sabatul şi totuşi sunt nevinovaţi, pentru că **slujba la Templu le permitea să facă excepţie de la ţinerea sabatului**. Într-adevăr, şi în ziua de sabat se aduceau animale ca jertfă, ceea ce implica din partea preoţilor un efort semnificativ.

2. **Domnul Hristos este mai mare decât Templul, adică are mai mare autoritate în ceea ce priveşte scutirea de sabat decât slujba la Templu: *„Dar Eu vă spun că aici este unul mai mare decât Templul“*.** Hristos este Dumnezeu întrupat. În consecinţă, dacă slujba la Templu scuteşte de la ţinerea sabatului, spune Domnul Hristos, cu atât mai mult, El, Dumnezeu, are autoritate supremă, să-i scutească de la ţinerea sabatului pe ucenici.

3. **Domnul Hristos este Domn al sabatului. El a instituit sabatul, ceea ce înseamnă că El decide ce se face cu sabatul, nu fariseii, rabinii sau teologii adventişti.** În versetul 12, ordinea în propoziţie în textul original este următoarea: Domn al sabatului este Fiul Omului[1]. În vremea aceea, când vorbitorul dorea să sublinieze ceva, punea cuvântul important la începutul frazei. Domnul Hristos subliniază faptul că El este Domn peste sabat şi că dispune de sabat aşa cum vrea El. După cum alimentaţia a fost schimbată de la creaţie încoace, precum şi natura legămintelor dintre Dumnezeu şi oameni, sabatul este, de asemenea, obiectul unei schimbări pe care o vom vedea pe parcursul acestui capitol.

Evanghelistul Marcu redă aceeaşi întâmplare în capitolul 2, dar adaugă o remarcă a Domnului Hristos, pe care Matei nu o notează şi pe care este bine să o analizăm. Iată ce scrie Marcu: *„Sabatul a fost făcut pentru om, iar nu omul pentru sabat“*. Sabatul este de folos atât timp cât slujeşte omului. Fariseii făcuseră din sabat un stindard, o metodă de control şi de prigonire a oamenilor. Oare starea lui Israel permitea această exagerată ţinere a sabatului? Israelul se găsea într-o stare de urgenţă naţională din punct de vedere spiritual. Era ca într-o situaţie de război. Ţara era plină de bolnavi, îndrăciţi, corupţi, săraci. În vechime, când se purtau diferite războaie, sabatul nu era ţinut de armata lui Israel aflată în luptă. La fel era şi pe vremea Domnului Hristos; El şi ucenicii Săi erau în plină luptă spirituală, iar sabatul nu mai era prioritatea Domnului Hristos.

Ideologii adventişti fac o conexiune forţată între Mat. 12:8 *(„Căci Fiul omului este Domn şi al sabatului“)* şi Apoc. 1:10 *(„În ziua Domnului eram în Duhul“).* Ei spun că, deoarece Fiul Omului este Domn al sabatului, acesta Îi aparţine. Totuşi, în Mat. 12:8 este pus accentul pe faptul că El face ce vrea cu sabatul. Dar, spun ei mai departe, în Apoc. 1:10, Ioan fiind în Duhul în ziua Domnului, rezultă că ziua care trebuie respectată de creştini este sabatul, şi nu Duminica. Ceea ce arată faptul că aceste două versete sunt incompatibile şi vorbesc despre lucruri diferite este gramatica versetului din Apocalipsa. Aici, expresia

„ziua Domnului“ în limba greacă nu e la modul genitiv, ci la modul dativ. Ce implicaţii are aceasta? Dacă ar fi să traducem corect expresia respectivă, ar suna: „ziua dată Domnului“[2].

Sabatul a fost ziua pe care a dat-o Dumnezeu, în primul rând lui Israel, iar Hristos a împlinit în mod deplin semnificaţia sabatului. Care este, deci, ziua dată Domnului? Oricum, nu este sabatul, ci este ziua învierii Domnului nostru Isus Hristos, şi anume Duminica. Într-adevăr, fără a decreta lucrul acesta, biserica a sărbătorit învierea Domnului ca o zi dedicată întâlnirii cu Domnul Hristos (Luc. 24:1,13-15; Fapt. 20:7; Ioan 20:19,26).

Sabatul în Evanghelia după Ioan

Lucrurile referitoare la sabat devin şi mai interesante în Evanghelia după Ioan. În Ioan 5:17, Domnul Hristos spune: *„Tatăl Meu lucrează până acum; şi Eu, de asemenea, lucrez“.* Observăm faptul că Domnul Hristos trece de la ţinerea sabatului la călcarea intenţionată a sabatului, conform celor relatate de Ioan în capitolul acesta. Se contrazice El cu ceea ce a spus la creaţie?

Domnul Hristos se duce la scăldătoarea Betezda şi îl vindecă pe cel mai disperat dintre bolnavi în ziua sabatului. Era slăbănogul de 38 de ani, care zăcea pe un pat ca o targă, în aşteptarea mişcării apei de către înger.

Ne-am fi aşteptat ca Domnul Hristos să-i spună următoarele lucruri slăbănogului: „Te-am vindecat, dar, pentru că este zi de sabat, aşteaptă până mâine ca să îţi iei patul de sub tine şi să te duci acasă. Aşa cum ai aşteptat 38 de ani, mai poţi aştepta o zi, ca să nu calci sabatul“. Domnul Hristos nu spune aşa, ci tocmai invers: *„Ridică-ţi patul şi umblă!“* Cu alte cuvine: „Fă o lucrare în ziua de sabat“.

Fiul lui Dumnezeu, prin îndemnul dat slăbănogului de a-şi ridica patul, dorea să declanşeze o dispută teologică cu păzitorii sabatului de pe vremea Sa. Bineînţeles că fostul slăbănog a fost prins călcând sabatul şi, pentru a se disculpa, a spus că aşa îi poruncise Hristos să facă.

În acest context, versetul 16 ne spune următoarele: *„Din pricina aceasta, Iudeii au început să urmărească pe Isus şi căutau să-L omoare, fiindcă făcea aceste lucruri în ziua sabatului“.* Expresia ***„făcea aceste lucruri în ziua sabatului“*** ne arată faptul că nu era singurul caz în care Mântuitorul lucra în ziua sabatului. Iată şi alte ocazii în care El vindecase, în mod intenţionat, în ziua sabatului: Ioan 9; Marc. 2:23-28; 3:1-5; Luc. 13:10-17; 14:1-6. Adventiştii spun că lucrările Domnului Hristos în ziua sabatului erau în legătură cu anumite urgenţe care apăreau în viaţa oamenilor, cum ar fi vindecarea unor bolnavi şi lucruri asemănătoare cu acestea, care erau în acord cu legea. Totuşi, versetul următor ne demonstrează faptul că El făcea mai mult decât atât. El lucra în ziua sabatului. *„Tatăl Meu lucrează până acum; şi Eu, de asemenea, lucrez“ (v.17).* Dacă ar fi fost aşa cum spun adventiştii, Domnul Hristos ar fi specificat: „Eu şi Tatăl rezolvăm doar urgenţele în ziua sabatului“. Dar Dumnezeu, care era nevăzut, era la lucru, făcând abstracţie de sabat. Fiul Său făcea pe pământ exact voia Tatălui ceresc, lucrând în ziua sabatului.

Concluzia pe care o trag iudeii este arătată în versetul următor (v.18): *„Tocmai de aceea căutau şi mai mult iudeii să-L omoare, nu numai fiindcă dezlega ziua sabatului, dar şi pentru că zicea că Dumnezeu este Tatăl Său, şi Se făcea astfel deopotrivă cu Dumnezeu“.*

Iată câteva comentarii cu privire la acest verset remarcabil:

1. Hristos „dezlega ziua sabatului“. Verbul „a dezlega“ (luo[3]), în limba greacă, mai înseamnă şi „a demola, a dizolva“[4]. Este clar că se întâmpla ceva nemaiîntâlnit: sabatul era călcat de Mesia. Cu ce scop? Pentru a provoca dezbinare şi dispute în popor? Nu! Sosise momentul în care sabatul ca simbol să fie înlocuit cu sabatul ca realitate, şi anume ziua sabatului să fie înlocuită cu prezenţa Mântuitorului, care este adevărata odihnă. **Sabatul rămâne ca principiu divin, dar adevăratul sabat nu este o zi, ci persoana Domnului Isus Hristos.** Deci El nu se contrazice, chiar dacă a instituit sabatul la creaţie. Vom vedea aceasta în Mat. 11:28 şi în Col. 2:16,17.

2. Versetul 17 este o dovadă a divinităţii Domnului Hristos: *„Şi Se făcea astfel deopotrivă cu Dumnezeu“.* Punând cap la cap cele două elemente de bază, putem trage următoarea concluzie: Domnul Hristos, ca Dumnezeu, are voie să aducă modificări sabatului. Aşa cum am văzut şi în Mat. 12:8, El este

Domn al sabatului. Iată în ce mod minunat Evangheliile dau aceeaşi mărturie cu privire la sabat. Pentru iudeii din secolul I, ţinerea sabatului era mai importantă decât oamenii şi chiar decât Dumnezeu, drept pentru care căutau să-L omoare chiar pe Fiul lui Dumnezeu.

Faptul că evreii nu experimentau odihna lui Dumnezeu prin ţinerea sabatului este redat de versetul următor: *„Veniţi la Mine toţi cei trudiţi şi împovăraţi, şi Eu vă voi da odihnă. Luaţi jugul Meu asupra voastră, şi învăţaţi de la Mine, căci Eu sunt blând şi smerit cu inima; şi veţi găsi odihnă pentru sufletele voastre" (Mat. 11:28-29)*. Creştinii evanghelici sunt obişnuiţi să audă acest verset la evanghelizări. Domnul Hristos le dă acest îndemn în primul rând evreilor din timpul Său, care nu ştiau ce însemna odihna, cu toate că ţineau sabatul. Odihna adevărată este o problemă de suflet, pe care o rezolvă numai Mântuitorul. Isus Hristos este adevărata odihnă de sabat.

Un verset care ar părea să implice ţinerea sabatului este Matei 24:20: *„Rugaţi-vă ca fuga voastră să nu fie iarna, nici într-o zi de sabat"*. Domnul Hristos le spune creştinilor din Ierusalim, care vor fugi de romani la ocuparea Ierusalimului, să se roage ca fuga lor să nu fie iarna sau într-o zi de sabat. Dacă adventiştii vor argumenta că Domnul Hristos le cere credincioşilor să nu fugă în ziua sabatului, ca să nu calce sabatul, ei greşesc, pentru că în ziua sabatului aveai voie să fugi pentru a-ţi scăpa viaţa. De ce, totuşi, Domnul Hristos menţionează sabatul ca un impediment? El a făcut aceasta pentru că iudeii, care făcuseră un stindard din sabat, ar fi fost în stare să-i ucidă pe credincioşi, văzându-i că pleacă în grabă din Ierusalim.

Rom. 14:4-6.

Grupul evreilor credincioşi avea tendinţa să-i judece pe credincioşii dintre neamuri că nu ţin sabatul (Col. 2:16). Cei dintre neamuri aveau tendinţa să dispreţuiască grija evreilor pentru sabat. Iată soluţia adusă de Pavel pentru această problemă: *„Unul socoteşte o zi mai pe sus decât alta; pentru altul, toate zilele sunt la fel. Fiecare să fie deplin încredinţat în mintea lui. Cine face deosebire între zile, pentru Domnul o face. Cine nu face deosebire între zile, pentru Domnul n-o face"*. Pavel le cere ambelor grupuri să-şi păstreze încredinţarea personală: evreii să nu le impună neamurilor sabatul, iar neamurile să nu îi dispreţuiască pe evrei pentru ţinerea sabatului. Trebuie subliniat faptul că aceste reguli sunt valabile într-o biserică formată din evrei şi neamuri. Într-o biserică formată numai din neamuri nu se pune problema ţinerii sabatului. Deci promovarea sabatului de către adventişti în bisericile dintre neamuri este în afara învăţăturii nou-testamentale.

Se pune întrebarea: Oare Dumnezeu, prin creştinarea naţiunilor (neamurilor), dorea să îi facă iudei? Sau, prin creştinarea evreilor, dorea să desfiinţeze etnia evreiască? Răspunsul la ambele întrebări este: „Nu!" Dumnezeu a creat etniile şi vrea să le păstreze identitatea. Dacă le-ar fi cerut neamurilor să ţină sabatul, ar fi urmat, ca o necesitate, tăierea împrejur şi ţinerea legii. La fel, dacă evreilor creştinaţi li s-ar fi cerut să renunţe la sabat şi la alte sărbători naţionale, ei şi-ar fi pierdut identitatea naţională.

Sabatul în Epistola către coloseni

Aşa cum am văzut şi în capitolul anterior, în biserica din Colose pătrunseseră mai multe învăţături greşite, printre care şi învăţăturile despre ţinerea legii şi a sărbătorilor iudaice, inclusiv a sabatului. Pentru a înţelege problema din Colose, cer cititorului puţină răbdare, pentru a trata o simplă problemă de traducere. Dumitru Cornilescu a tradus Col. 2:17,18 într-un fel foarte direct (literal). *„Nimeni, deci, să nu vă judece cu privire la mâncare sau băutură sau cu privire la o zi de sărbătoare, cu privire la o lună nouă sau cu privire la o zi de sabat, care sunt umbra lucrurilor viitoare, dar trupul este al lui Hristos"*.

Pentru o înţelegere mai bună, în vederea discuţiei de faţă, avem nevoie de folosirea unor termeni echivalenţi pentru acest verset. Voi reda, în cuvinte proprii, versetele 16 şi 17: „Nu lăsaţi pe nimeni să vă judece pentru că nu respectaţi dieta evreiască, sau pentru că nu ţineţi sărbătorile iudaice, inclusiv sabatul, deoarece toate aceste lucruri sunt doar nişte umbre (simboluri) care au fost împlinite de Hristos. El este

realitatea din spatele acestor umbre (simboluri)". Expresia *„trupul este al lui Hristos"* poate fi tradusă la fel de precis şi în felul următor: „realitatea[5] este Hristos".

În viaţa de credinţă, realitatea şi simbolurile nu merg împreună. Ori experimentezi simbolurile, ori realitatea. Nu poţi să trăieşti, în acelaşi timp, şi cu umbrele (simbolurile) şi cu Hristos. Iată un verset cheie, care susţine acest argument: *„În adevăr, Legea, care are umbra (simbolul) bunurilor viitoare, nu înfăţişarea adevărată a lucrurilor" (Evr. 10:1).* Sabatul, ca zi de odihnă, aşa cum am văzut în acest context, este un simbol care a fost înlocuit de Însăşi persoana Mântuitorului. Ca atare, simbolul este abandonat.

În consecinţă, cei ce sunt într-o relaţie cu Hristos au un sabat continuu, renunţând la ţinerea zilei de sâmbătă. Observaţi faptul că ziua sabatului este dată la o parte, împreună cu sărbătorile iudaice, cu dieta alimentară, care ţin de lege. Sabatul – ca zi – cade împreună cu autoritatea legii, deoarece creştinul, nemaifiind sub autoritatea legii, ci sub autoritatea lui Hristos, automat, nu ţine sabatul ca zi de odihnă. Să nu uităm faptul că legea şi sabatul (a patra poruncă din decalog), fac parte din legământul mozaic (cel vechi), făcut între Dumnezeu şi evrei. Neamurile intră în legământul avraamic, garantat de Domnul Hristos. *(Gal. 3:8-14).*

Domnul Hristos înlocuieşte nu numai sabatul din lege, ci şi sabatul din creaţie

Când adventiştii nu mai au argumente cu privire la ţinerea sabatului, ca porunca a patra din lege, recurg la ultima lor resursă. Ei spun: „Sabatul a fost ţinut de oameni de la creaţie încoace, înainte şi după potop, drept pentru care, trebuie să ţinem sabatul".

Sabatul avea rost în teocraţia edenică, adică acolo unde conducea Dumnezeu. Ţinerea sabatului, ca memorial al creaţiei, înainte de potop, a căzut o dată cu alungarea lui Adam şi Eva din Eden. Nu a trecut mult şi primul născut al lui Adam şi Eva, Cain, l-a omorât pe fratele său, Abel. În acel context, sabatul nu îşi mai avea locul. În societatea predeluviană, lucrurile se deteriorează rapid, iar Dumnezeu declară: *„Am să şterg de pe faţa pământului pe omul pe care l-am făcut" (Gen. 6:7).* Dumnezeu distruge prin potop rasa umană, cu excepţia lui Noe şi a familiei lui (Gen. 6:8). Oare societatea dinainte de potop ţinea sabatul? Nicidecum! Iată ce spune Scriptura: *„Dumnezeu s-a uitat spre pământ şi iată că pământul era stricat, căci orice făptură îşi stricase calea pe pământ" (Gen. 6:12).* Deci ţinerea sabatului după alungarea omului din Eden este doar o invenţie adventă. Dar, aşa cum vom vedea mai departe în acest capitol, adventiştii văd în textul Scripturii lucruri care nu există, ca să justifice teoria ţinerii sabatului.

În societatea postdeluviană, viaţa se strică din nou. În Gen. 11 se relatează despre începutul construirii turnului Babel, împotriva voii lui Dumnezeu. Dar Dumnezeu le strică planurile, împrăştiindu-i pe întregul pământ. Dumnezeu ştia că societatea, în întregul ei, nu putea să se conformeze cerinţelor Sale. De aceea, îl alege pe Avraam, din care urma să ridice un popor credincios. În legământul avraamic nu se spune nimic despre sabat (Gen. 12:1-3). Astfel, ţinerea sabatului a fost abandonată între Eden şi Sinai. Deoarece Domnul Hristos este realitatea sabatului, adică adevărata odihnă, rezultă că şi sabatul din creaţie, alături de sabatul ca poruncă a legii, îşi găseşte împlinirea tot în El.

Sabatul în Epistola către evrei

Epistola este scrisă în primul rând evreilor, iar aceasta ar trebui să le dea de gândit credincioşilor adventişti. Ei încearcă să le aplice neamurilor conţinutul acestei epistole, fără să ţină seama de elementele profund evreieşti ce formează această scriere. Una dintre problemele pe care Pavel le discuta cu evreii în această epistolă era lipsa de odihnă sufletească, cu toate că aceştia ţineau sabatul. Deci sabatul ca zi nu îi mai ajuta cu nimic pe evrei, cu atât mai puţin îi ajută pe credincioşii adventişti.

Unul dintre cele mai puternice argumente în ceea ce priveşte ieşirea creştinului de sub autoritatea legii, a sistemului iudaic şi a sabatului, ca zi de odihnă, este această epistolă. Vreau să subliniez faptul că **sabatul în Epistola către evrei este chiar ziua mântuirii pentru evreul care vine la Hristos.** Această

stare de odihnă este continuă şi ţine pentru eternitate. Sabatul rămâne pentru creştinii evrei o componentă a tradiţiei lor, care le dă identitate naţională.

Voi repeta un paragraf foarte important din capitolul anterior, tocmai pentru a ne ajuta să înţelegem mai bine problema sabatului şi a iudaismului. În această scriere este prezentată preeminenţa sau supremaţia Domnului Hristos faţă de iudaism, lege şi ziua sabatului. Expresia cheie pentru înţelegerea epistolei sunt cuvintele „mai bun".

• În capitolul 1, Domnul Hristos este descris ca fiind un mai bun mesager al voii lui Dumnezeu decât proorocii şi îngerii.

• În capitolul 2, El este mai bun (mai presus) decât îngerii.

• În capitolul 3, El este mai bun decât Moise, deoarece este Fiul lui Dumnezeu.

• În capitolul 4, El este o odihnă mai bună (adevăratul sabat). Versetul 7 îl pomeneşte pe David ca fiind acela care are de-a face cu odihna lui Dumnezeu, şi nu pe Moise. David era reprezentantul harului în Vechiul Testament şi din el iese, după trup, Domnul Hristos – adevărata odihnă. Această odihnă nu ţine doar o zi, ci este o stare care însoţeşte mântuirea.

• În capitolele 5–8, preoţia Lui este mai bună decât preoţia lui Aaron, deoarece este o preoţie după rânduiala lui Melhisedec. Preoţia lui Melhisedec este superioară preoţiei aaronice, fiindcă a fost instituită prima, iar Marele preot este Însuşi Fiul lui Dumnezu. Tot în capitolul 8, Domnul Hristos este mediatorul unui legământ mai bun.

• În capitolele 9–10, Hristos este o jertfă desăvârşită.

• În capitolul 11, El este autorul credinţei tuturor sfinţilor din toate timpurile, precum şi al unei lumi viitoare mai bune.

• În capitolul 12, El este o mai bună căpetenie decât liderii din toate timpurile.

De ce îi invită Dumnezeu pe evrei să intre în odihna Lui?

„Să luăm, deci, bine seama, ca, atâta vreme cât rămâne în picioare făgăduinţa intrării în odihna Lui, niciunul din voi să nu se pomenească venit prea tîrziu (...) Să ne grăbim, deci, să intrăm în odihna aceasta, pentru ca nimeni să nu cadă în aceeaşi pildă de neascultare" (Evr. 4:1,11).

Se pune o întrebare: „Oare evreii, cărora le scria Pavel, nu ţineau sabatul?" Evreii nu numai că ţineau sabatul, dar exageraseră în ţinerea sabatului, ajungând să facă sabatul mai mare decât oricare altă poruncă din lege, mai important decât omul şi chiar decât Dumnezeu. Vă amintiţi conflictul din Evanghelii dintre Domnul Hristos şi evrei, cu privire la sabat! Atunci, ce este cu intrarea în sabatul lui Dumnezeu, despre care vorbeşte apostolul în capitolul patru? **Sabatul lui Dumnezeu, în noul legământ, este ziua mântuirii, care Îl aduce pe Hristos, adevărata odihnă, în viaţa evreului mântuit.**

Pentru a înţelege acest lucru, trebuie să ne reîntoarcem în capitolul 3, unde începe expunerea sabatului lui Dumnezeu, în lumina Noului Testament. În capitolul 3 se face o comparaţie între Moise şi Domnul Hristos. Domnul Hristos este superior lui Moise, pentru că este Fiul lui Dumnezeu, în timp ce Moise este doar slujitor şi mărturisitor (v. 5) despre lucrurile care aveau să fie vestite mai târziu.

Ce urma să fie vestit? Urma să fie vestită **o nouă zi de odihnă, şi anume ziua mântuirii.** Aceasta însemna acceptarea lui Mesia de către evrei, prin credinţă. Când un evreu credea în Mesia, intra în adevăratul sabat, care nu era o zi, ci o relaţie cu Însuşi Domnul Hristos.

Pavel îi avertizează pe evrei că unii se vor pomeni veniţi prea târziu, dacă nu îşi pun încrederea în Mesia în momentul auzirii Evangheliei. *„Să ne grăbim, deci, să intrăm în odihna aceasta, pentru ca nimeni să nu cadă în aceeaşi pildă de neascultare" (Evr. 4:11).* Cei ce vor crede în Isus Hristos primesc următoarea promisiune: *„Fiindcă cine intră în odihna Lui, se odihneşte şi el de lucrările lui, cum S-a odihnit Dumnezeu de lucrările Sale" (Evr. 4:10).*

Concluzionând, este important de reamintit faptul că această epistolă li se adresează, mai întâi, evreilor. De aceea şi poartă numele de „Epistola lui Pavel către evrei". Pavel nu le argumentează evreilor desfiinţarea zilei sabatului, ci vrea să le arate faptul că **adevăratul sabat este Hristos.** Evreii creştinaţi

continuă să ţină sabatul, dar nu ca odihnă, ci ca tradiţie. În cazul neamurilor, aşa cum am văzut în epistola lui Pavel către romani, sabatul nu era pentru credincioşii dintre neamuri: ***„Pentru altul, toate zilele sunt la fel. Fiecare să fie deplin încredinţat în mintea lui“ (Rom. 14:5).***

Duminica – ziua întâlnirii cu Mântuitorul înviat

Următoarele versete ne arată faptul că, deşi biserica nu se formase, Domnul Hristos se arată după înviere, chiar în aceeaşi zi: **Duminica**. Dacă ar fi avut în vedere promovarea zilei de sabat ca o zi cu semnificaţie specială, El ar fi aşteptat să li se descopere ucenicilor în următoarea sâmbătă. Dar Domnul i se arată lui Toma tot Duminica.

Luca 24:1;13-15: „În ziua întâi a săptămânii, femeile acestea, şi altele împreună cu ele, au venit la mormânt dis-de-dimineaţă (...) În aceeaşi zi, iată, doi ucenici se duceau la un sat, numit Emaus (...) Isus S-a apropiat, şi mergea pe drum împreună cu ei“.

Ioan 20:19, 26: „În seara aceleiaşi zile, cea dintâi a săptămânii (...) a venit Isus, a stat în mijlocul lor, şi le-a zis: «Pace vouă!» (...) După opt zile, ucenicii lui Isus erau iarăşi în casă; şi era şi Toma împreună cu ei (...) a venit Isus, a stat în mijloc, şi le-a zis: «Pace vouă!»“

Când Biserica era deja formată, iată ce face apostolul Pavel: aşteaptă în mod special un timp la Troa, ca să poată participa la masa Domnului în ziua întâi a săptămânii[6]: *„În ziua dintâi a săptămânii, eram adunaţi laolaltă ca să frângem pâinea“ (Fapt. 20:7).*

Ca dovadă a faptului că biserica se strângea în ziua întâi a săptămânii este şi versetul următor: *„În ziua dintâi a săptămânii, fiecare din voi să pună deoparte acasă ce va putea, după câştigul lui, ca să nu se strângă ajutoarele când voi veni eu“ (1 Cor. 16:2).*

Datorită faptului că primii creştini au fost evrei, ziua de închinare a fost atât sâmbăta, cât şi Duminica. Unele Biserici dintre neamuri au urmat exemplul bisericilor evreieşti, însă numai în secolul I. Începând cu secolul al II-lea, Bisericile dintre neamuri au optat pentru închinarea în ziua de Duminică, deoarece este ziua învierii Mântuitorului. „Deja în secolul al II-lea, ziua principală a închinării şi celebrarea Eucaristului (Masa Domnului) a fost Duminica“[7]. Dacă Bisericile dintre neamuri ar fi continuat să se închine sâmbăta, creştinismul risca să funcţioneze ca o sectă a iudaismului. Ţinerea sabatului ar fi dus atât la năruirea elanului bisericii lui Isus Hristos, cât şi la pierderea identităţii ca biserică.

Duminica – ziua de închinare în istoria bisericii creştine

A luat Duminica locul sabatului ca zi de închinare? Nu! Nici Dumnezeu nu a avut această intenţie, ca Duminica să ia locul sabatului. Duminica este ziua de închinare a Bisericii. Sabatul este a patra poruncă din lege şi este un semn între Dumnezeu şi Israel (Ezec. 20:12, 20). Sabatul este ziua de odihnă a lui Israel. Ca atare, tipul de relaţie a lui Dumnezeu cu Israel nu se aplică Bisericii. Dar adventiştii se consideră „Israelul spiritual“ şi spun că misiunea lor este să implementeze ţinerea sabatului în creştinism: „Misiunea Israelului spiritual este asemănătoare cu aceea a vechiului Israel“[8].

Sabatul aminteşte de Dumnezeul creaţiei. Duminica aminteşte de Dumnezeul răscumpărator, prin învierea lui Isus Hristos. Deci sabatul şi Duminica sunt două lucruri diferite. Creştinii se închină Duminica, iar evreii se închină sâmbăta.

Singurii care au făcut declaraţii doctrinare referitoare la faptul că Duminica a luat locul sabatului sunt creştinii romano-catolicii. Adventiştii iau această afirmaţie **eronată** a romano-catolicilor şi ne acuză şi pe noi, restul creştinilor, că am schimbat sabatul în Duminică. Mai mult, decizia Papei se aplică numai romano-catolicilor, însă adventiştii vor să sugereze că toţi creştinii ar asculta de papa. Aceasta nu este decât o pistă adventistă falsă. Creştinii nu s-au gândit niciodată să schimbe sabatul în Duminică. De ce? Pentru că a fost foarte clar pentru toţi, aşa cum am arătat mai sus, că sabatul este legat de Israel, iar Duminica este legată de creştinism. Adventiştii creează un caz artificial împotriva creştinilor, ca să poată apoi să forţeze ţinerea sabatului la creştinii nedocumentaţi.

Iată ce spun adventiştii, în cartea lor de doctrină fundamentală[9]: „Dar, oricât de ciudat ar părea, nici un scriitor din secolele al II-lea şi al III-lea n-a citat vreodată vreun singur verset din Biblie ca autoritate pentru păzirea Duminicii în locul sabatului. Nici Barnaba, nici Ignaţiu, nici Iustin, nici Irineu…“ În pasajul citat, adventiştii spun următoarele: dacă părinţii bisericii nu au citat nici un verset din Biblie care să susţină păzirea Duminicii în locul sabatului, atunci trebuie ca sabatul să fie ţinut şi de creştinii de azi, deoarece aceasta a fost practica Bisericii de la început. Aşa să fie? Haideţi să cităm ce spun câţiva dintre părinţii bisericii menţionaţi mai sus.

Următoarele citate sunt din cartea „Împărăţia cultelor eretice“, de Dr. Walter Martin[10].

Epistola lui Barnaba (120-150): „Nu vreau la noi sabate şi adunări de sărbătoare, nu pot să văd nelegiuirea unită cu sărbătoarea“ (parafrazare din Is. 1:13). Observaţi cum vorbeşte El: nu accept sabatele voastre din prezent, ci pe acelea pe care le-am instituit Eu, dând odihnă tuturor lucrurilor; voi face un început din cea de-a opta zi, şi anume un început al unei alte lumi. De aceea şi noi ţinem plini de bucurie cea de-a opta zi, care este şi ziua în care Isus a înviat dintre cei morţi.

Ignat, episcop de Antiohia, a scris în anul 110: „Dacă, deci, aceia care urmează practicile antice, ajung la noutatea nădejdei, nu mai respectă sabatul (sublinierea mea), ci îşi modelează viaţa după Ziua Domnului, zi în care viaţa noastră a înviat şi ea prin El, ca să putem fi găsiţi ucenici ai lui Isus Hristos, singurul nostru învăţător“.

Iustin Martirul (100-165): „Şi, în ziua denumită Duminică, toţi cei care locuiesc în oraşe sau la ţară se strâng laolaltă într-un loc şi, atât cât îngăduie timpul, se citesc amintirile apostolilor sau scrierile profeţilor… Duminica este ziua în care noi toţi ţinem adunarea noastră obişnuită, deoarece este prima zi în care Dumnezeu, aducând o schimbare în întunericul din materie, a făcut lumea; şi Isus Hristos, Mântuitorul nostru, a înviat dintre cei morţi în aceeaşi zi“.

Irineu, episcop de Lyons (în jurul anului 178): „Taina învierii Domnului nu poate fi sărbătorită într-o altă zi decât în Ziua Domnului“.

Ciprian, episcop de Cartagina: „Ziua Domnului este atât prima, cât şi a opta zi“.

Eusebiu (în jurul anului 315): „Pretutindeni în restul lumii, bisericile respectă practica ce există din tradiţia apostolică până în prezent, astfel că nu s-ar cuveni să încheiem postul nostru în nici o altă zi decât în ziua învierii Mântuitorului. De aceea, au existat sinoduri şi convocări ale episcopilor noştri asupra acestei probleme, şi ei au redactat în unanimitate un decret eclesiastic pe care l-au comunicat bisericilor din toate locurile – că taina învierii Domnului nu trebuie sărbătorită în nici o altă zi decât Ziua Domnului“.

Părinţii bisericii n-au citat nici un verset din Biblie care să arate transformarea sabatului în ziua de Duminică, deoarece nu se punea problema ţinerii sabatului. Aşa cum am văzut din citatele de mai sus, ei făceau distincţie între sabat şi ziua întâia a săptămânii, care este Duminica. Pentru ei era clar faptul că ziua de închinare a bisericii este Duminica. Încercarea nereuşită a adventiştilor de a ne sugera că părinţii bisericii citaţi recomandau ţinerea sabatului dovedeşte lipsă de onestitate intelectuală.

Duminica nu este sabatul creştinilor; creştinii nu au sabat doar o zi a săptămânii, ci au sabat ca o stare de odihnă continuă în Hristos. Hristos este sabatul creştinilor. Creştinii sunt liberi în ziua sabatului să lucreze ca în oricare altă zi. Duminica este o zi dăruită de biserică Domnului, comemorând învierea Mântuitorului. Duminica nu este o zi de odihnă, ci o zi de închinare. Creştinul se poate odihni în orice zi are nevoie, deoarece pentru el toate zilele sunt la fel. A lucra în ziua de Duminică nu înseamnă călcarea zilei de odihnă. Totuşi, creştinii evită să lucreze Duminica, din dragoste pentru Domnul Hristos, deoarece vor să investească întreaga zi pentru El. Noul Testament nu consemnează ca fiind păcat lucrul în ziua de Duminică. Totuşi, a lucra Duminica poate fi o pricină de poticnire pentru creştinii ortodocşi şi o lipsă de apreciere faţă de Mântuitorul.

Noul Testament nu impune ziua de Duminică, ca zi de închinare, pentru că în noul legământ se lucrează pe principii de har. În vechiul legământ, sabatul a fost impus. În noul legământ, între Hristos şi Biserică este o relaţie de dragoste. În dragoste, lucrurile nu se impun. În dragoste, lucrurile se fac de dragul celuilalt. Biserica Îl iubeşte pe Mântuitorul ei şi de aceea Îi dăruieşte Lui ziua de Duminică.

Ellen White şi sabatul

Istoricul adventist C. Mervin Maxwell[11] ne arată că primul care a susţinut ideea ţinerii sabatului, între adventiştii în formare, a fost Joseph Bates, fost căpitan de marină. Tot el a spus că ţinerea Duminicii este tot una cu semnul fiarei. Această afirmaţie este o blasfemie.

Ellen G. White, împreună cu soţul ei, James White, au adoptat ideea ţinerii sabatului de la Joseph Bates. Cu toate acestea, ţinerea sabatului nu surâdea aproape nimănui. Atunci, intervine Ellen White, cu viziunile ei. Iată ce relatează Maxwell despre viziunile lui Ellen White cu privire la sabat: „Un înger a dus-o cu repeziciune în cer, unde L-a văzut pe Isus aşteptând-o într-un fel de templu (...) Isus a purtat-o prin Locul Sfânt şi prin Locul Preasfânt şi acolo, da, i-a arătat cele două table de piatră, având cele Zece Porunci scrise pe ele. Primele patru porunci ocupau una dintre table şi străluceau mai puternic decât celelalte şase, iar porunca a patra strălucea cel mai tare. Ea avea o «aureola de slavă» în jurul ei… Sora White era acum convinsă că sabatul constituia «marele adevăr» ce avea să îi unească pe aşteptătorii sfinţi şi dragi ai lui Dumnezeu şi, în acelaşi timp, să-i deosebească de cei necredincioşi, să iasă şi să prezinte sabatul mai în profunzime“[12].

Până să fie convinsă de ţinerea sabatului, Ellen White a ţinut Duminica. Pentru a nu fi acuzată că se contrazice prin ţinerea sabatului, a mai adăugat încă o viziune. Maxwell comentează şi această viziune: „În 1849, Ellen White a avut o viziune care o reasigura, în mod special, că testul sabatului era în vigoare, până la trecerea lui Isus din Locul Sfânt în Locul Preasfânt din cer, în 1844. Păzitorii Duminicii primeau semnul fiarei numai după ce avuseseră şansa de a cunoaşte adevărul şi să aleagă să îl vestească“[13].

Merită să facem câteva comentarii pe marginea „viziunilor“ lui Ellen White, cu privire la ţinerea sabatului.

• „L-a văzut pe Isus aşteptând-o într-un fel de templu... Isus a purtat-o prin Locul Sfânt şi prin Locul Preasfânt“. Domnul Hristos nu a onorat pe nimeni, de la apostoli încoace, în felul în care spune Ellen White că a fost onorată. Chiar apostolul Ioan, în Apocalipsa, are un înger drept ghid (Apoc. 22:8,9). Ellen White nu este deloc modestă. Ea Îl introduce, în aşa-zisa viziune, pe Domnul Hristos drept ghid în cer, pentru a putea susţine ţinerea sabatului în faţa credulilor. Dacă Domnul Hristos i s-ar fi descoperit lui Ellen White, i-ar fi spus că legea a fost împlinită de El, inclusiv sabatul. El i-ar fi arătat lui Ellen White nu tablele legii, ci Noul Testament, în special textele din Evanghelii în care El a dezlegat sabatul (Ioan 5:16-18). De asemenea, Domnul i-ar fi arătat Epistolele lui Pavel către romani, galateni şi coloseni, de care adventiştii fac abstracţie şi pe care le este teamă să le studieze în profunzime.

• „Primele patru porunci ocupau una dintre table şi străluceau mai puternic decât celelalte şase, iar porunca a patra strălucea cel mai tare. Ea avea o «aureolă de slavă» în jurul ei.“ Când Moise a coborât de pe muntele Sinai cu tablele legii, nu se spune că o parte dintre porunci ar fi strălucit mai tare decât altele (Ex. 32:15, 16). Mai mult, nu se spune despre porunca a IV-a că ar fi avut o aureolă de slavă. Impunerea poruncii a IV-a de către Ellen White şi de către adventişti, mai presus decât orice altă poruncă, este în directă contradicţie cu ceea ce a spus Domnul Hristos. El a arătat faptul că cea mai mare poruncă din lege este iubirea de Dumnezeu, nu ţinerea sabatului. Iată ce citim în Evanghelia după Matei: *„«Învăţătorule, care este cea mai mare poruncă din Lege?» Isus i-a răspuns: «Să iubeşti pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, şi cu tot cugetul tău. Aceasta este cea dintâi, şi cea mai mare poruncă»“ (Mat. 22:36-38).*

• „Sora White era acum convinsă că sabatul constituia „marele adevăr“... „testul sabatului era în vigoare, până la trecerea lui Isus din Locul Sfânt în Locul Preasfânt din cer, în 1844. Păzitorii Duminicii primeau semnul fiarei numai după ce avuseseră şansa de a cunoaşte adevărul şi de a alege să îl vestească“. Oare sabatul constituie „marele adevăr“? Nicidecum! Marele adevăr al Scripturii e Hristos: *„Isus i-a zis: «Eu sunt calea, adevărul şi viaţa. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine»“ (Ioan 14:6).* În această „viziune“, Ellen White are grijă să confirme blasfemia lui Joseph Bates, care pune egal între păzirea Duminicii şi semnul fiarei. Şi toate aceste lucruri intră în vigoare începând cu anul 1844, spun adventiştii. Creştinii ancoraţi în Hristos au ignorat aceste speculaţii ieftine ale lui Ellen White. În cele ce urmează, vom vedea afirmaţii la fel de aberante făcute de către teologii adventişti.

Sabatul în perspectiva adventistă şi evaluarea acestei perspective în acord cu Scriptura

Teologii adventişti urmează linia trasată de Ellen White cu privire la sabat. În cele ce urmează, vom vedea câteva afirmaţii despre sabat, care depăşesc orice imaginaţie. Sabatul, aşa cum este descris mai jos de către adventişti, este un concept care se extinde peste închinare, îndreptăţire şi peste jertfa Domnului Hristos. Următoarele paragrafe sunt preluate din cartea de doctrină fundamentală adventistă[14].

Afirmaţie adventistă: „Sabatul este punctul central al închinării noastre înaintea lui Dumnezeu"... „stă chiar la temelia adorării adresate lui Dumnezeu"[15].

Răspuns biblic: Afirmaţia de mai sus este o erezie. Totuşi, trebuie să se răspundă la o asemenea enormitate. Punctul central al închinării noastre înaintea lui Dumnezeu este Domnul Isus Hristos. Ceea ce stă la temelia adorării noastre înaintea lui Dumnezeu este jertfa Lui răscumpărătoare. Pentru adventişti, sabatul este mai mare decât Hristos. Acelaşi lucru se întâmpla şi la farisei – de aceea L-au omorât pe Domnul Hristos. *„Tocmai de aceea căutau şi mai mult iudeii să-L omoare, nu numai fiindcă dezlega ziua sabatului" (Ioan 5:18).*

Afirmaţie adventistă: „Imediat după ce şi-au recâştigat libertatea, Dumnezeu le-a reamintit, în mod serios, prin minunea cu mana şi rostirea celor zece porunci, obligaţia de a păzi sabatul zilei a şaptea"[16].

Răspuns biblic: Evreii din timpul sclaviei în Egipt erau un popor în formare. Poporul ieşit din Egipt nu a avut dată legea şi nu avea practica ţinerii sabatului, deoarece era sclav la construcţiile egiptene. Legea a fost dată la Sinai. Iată dovada Scripturii cu privire la darea decalogului: *„Când a isprăvit Domnul de vorbit cu Moise pe muntele Sinai, i-a dat cele două table ale mărturiei, table din piatră, scrise cu degetul lui Dumnezeu" (Ex. 13:18).* Deci decalogul, inclusiv sabatul (porunca a IV-a), precum şi restul ceremoniilor şi reglementărilor legii, **toate au fost date prin Moise.** Prin afirmaţia făcută mai sus, adventiştii încearcă să demonstreze că sabatul a fost ţinut de neamuri de-a lungul istoriei lor, cât şi de evrei în Egipt, ceea ce este fals.

Afirmaţie adventistă: *„Sabatul este un semn „între Mine şi (tine), pentru ca... (tu) să ştii că Eu sunt Domnul care (te) sfinţesc..."*[17].

Răspuns biblic: Sabatul este un semn între Dumnezeu şi Israel în vechiul legământ, dar sabatul nu este un semn între Dumnezeu şi biserică.

Afirmaţie adventistă: „Scripturile subliniază faptul că, atunci când a murit Domnul Hristos, era ziua pregătirii şi începea ziua sabatului (Luca 23:54). După moartea Sa, El s-a odihnit într-un mormânt, simbolizând astfel faptul că a dus la îndeplinire răscumpărarea neamului omenesc"[18].

Răspuns biblic: Prin această afirmaţie, adventiştii sugerează că şi Domnul Hristos, în ceea ce priveşte sufletul Său, a dispărut o dată cu moartea Sa. Aceasta este o erezie pe care o vom trata la capitolul 6. Domnul Hristos, chiar dacă a avut trupul în mormânt în ziua sabatului, nu înseamnă că s-a odihnit. El a mers în duh în abis, pentru a vesti victoria asupra Satanei şi asupra demonilor (Rom. 10:6,7; 1 Pet. 4:18-20).

Afirmaţie adventistă: „Sabatul… un semn al neprihănirii prin credinţă"[19].

Răspuns biblic: Duhul Sfânt este semnul neprihănirii prin credinţă: *„Şi voi, după ce aţi auzit Cuvântul Adevărului (Evanghelia mântuirii voastre), aţi crezut în El, şi aţi fost pecetluiţi cu Duhul Sfânt, care fusese făgăduit, şi care este o arvună a moştenirii noastre, pentru răscumpărarea celor câştigaţi de Dumnezeu, spre lauda slavei Lui" (Ef. 1:13).* Pavel ne arată în Romani că actul prin care Dumnezeu ne socoteşte neprihăniţi prin credinţă se numeşte îndreptăţire sau justificare[20] (Rom. 3:21-24). Astfel de extinderi abuzive ale semnificaţiei zilei sabatului asupra a tot ceea ce înseamnă Scriptură, mântuire, relaţie cu

Dumnezeu, ne demonstrează faptul că **adventismul este sabatolatrie**, sau închinarea la sabat de către majoritatea adventiştilor.

Sabatul, Duminica şi semnul fiarei

Ţinerea sabatului este pentru adventişti semnul care descrie un creştin adevărat. Deşi ei mărturisesc că mântuirea este numai prin Isus Hristos, în practică ei cred că numai aceia care ţin poruncile, în special sabatul, vor fi mântuiţi. Potrivit speculaţiilor profetice ale adventiştilor, sabatul va deveni mărul discordiei[21] dintre creştinii zilelor din urmă şi, pentru ţinerea sabatului, ei, adventiştii, vor fi persecutaţi de către creştinii apostaţi, când teribilele „legi Duminicale" vor fi aplicate, începând din Statele Unite ale Americii. După adventişti, orice persoană care nu ţine sabatul va primi semnul fiarei şi va fi pierdut pentru totdeauna.

În rândurile următoare, vom prezenta în rezumat felul în care doctrina adventistă pune egal între închinarea în ziua de Duminică şi semnul fiarei. Vom vedea că atât Scriptura, cât şi istoria, neagă toate aceste lucruri enunţate de adventişti, prin care ei încearcă să sperie creştinii cu semnul fiarei, ca să ţină sabatul.

Afirmaţii doctrinare adventiste:

1. Sabatul este sigiliul sau semnul lui Dumnezeu.

2. În Apocalipsa sunt două semne: semnul lui Dumnezeu (sabatul) şi semnul fiarei. Rezultă că semnul fiarei este ceva diferit de sabat, şi anume Duminica.

3. Împăratul Constantin cel Mare a legiferat ţinerea Duminicii. Conciliul din Laodiceea a emis prima lege Duminicală eclesiastică. Papalitatea a început persecuţia Bisericii în anul 538 d.Hr. şi a încheiat-o în anul 1798 d.Hr. Acest timp de 1260 ani de persecuţie, reprezintă împlinirea profeţiei din Dan. 7:25 şi Apoc. 12:6,14; 13: 5-7. Papa este „cornul cel mic" din Dan. 7:25. „Cornul cel mic" este fiara sau Anticrist din Apoc. 13. Papa va impune semnul fiarei, care este închinarea în ziua de Duminică, în locul ţinerii sabatului.

În următoarele paragrafe, vom răspunde la cele trei puncte de doctrină adventistă.

1) Afirmaţie adventistă: Sabatul este sigiliul sau semnul lui Dumnezeu[22]. Semn sau sigiliu este acelaşi lucru în gândirea Biblică.

Răspuns Biblic: Sabatul este sigiliul lui Dumnezeu doar în relaţia cu Israel. *„Copiii lui Israel să păzească sabatul, prăznuindu-l, ei şi urmaşii lor, ca un legământ necurmat. Acesta va fi între Mine şi copiii lui Israel un semn veşnic; căci în şase zile a făcut Domnul cerurile şi pământul, iar în ziua a şaptea S-a odihnit şi a răsuflat" (Ex. 31:17).* Sabatul, ca zi de odihnă, nu reprezintă nimic pentru Biserică, deoarece sabatul Bisericii este Hristos. Chiar şi evreii mântuiţi ţin sabatul, nu ca o zi care le dă odihna, ci odihnindu-se în Hristos.

2) Afirmaţie adventistă: În Apocalipsa sunt două semne: semnul lui Dumnezeu (sabatul) şi semnul fiarei. Rezultă că semnul fiarei este ceva deosebit de sabat, şi anume este Duminica.

Răspuns Biblic: În Apocalipsa, semnul lui Dumnezeu este numele lui Hristos şi al lui Dumnezeu, scris pe frunţile celor 144.000 de evrei dintre cele 12 seminţii ale lui Israel (Apoc. 7:3-8; 14:1). Nu scrie nimic despre sabat în aceste versete. Dacă ar fi fost vorba despre sabat, Dumnezeu ar fi specificat acest lucru. *„Apoi m-am uitat, şi iată că Mielul stătea pe muntele Sionului; şi împreună cu El stăteau o sută patruzeci şi patru de mii, care aveau scris pe frunte numele Său şi numele tatălui Său" (Apoc. 14:1).* În schimb, în versetul din Apoc. 14:1, adventiştii citesc „sabat" în loc de numele lui Hristos şi al lui Dumnezeu. Aşa se face teologie la seminarele adventiste.

Care este semnul fiarei şi care este semnul lui Dumnezeu? Dacă ne uităm în Apoc. 13:17, observăm că se foloseşte expresia „numărul numelui" fiarei. Fiara va avea un nume care va fi pus tuturor celor ce primesc semnul fiarei pe mână sau pe frunte. Dar, în următorul capitol (14:1) vedem că şi Dumnezeu pune Numele Lui şi al lui Hristos pe fruntea celor 144.000 de israeliţi. Deci atât Dumnezeu, cât şi Anticrist, îi

marchează cu numele lor pe cei ce le aparţin. Această marcare are rolul de a arăta cine este stăpânul fiecărei cete.

Acum se pune întrebarea: este sabatul numele lui Dumnezeu? Nicidecum! Totuşi, adventiştii spun că semnul de pe frunţile celor 144.000 este sabatul. Uitaţi-vă în capitolul 14 şi în întreaga Apocalipsă şi veţi vedea că nu se foloseşte nici măcar o dată cuvântul sabat. Chiar şi istoricul adventist C. Marvin Maxwell recunoaşte că nu se spune despre sabat în Apoc. 14:1: „Apocalipsa nu echivalează în mod explicit sigiliul (semnul) lui Dumnezeu cu sabatul“[23]. Aşadar, semnul lui Dumnezeu în Apocalipsa nu este sabatul, ci Numele Mielului şi al lui Dumnezeu.

Este semnul fiarei ţinerea Duminicii? După cum sabatul nu are nici o legătură cu semnul lui Dumnezeu în Apocalipsa, nici ţinerea Duminicii nu are nimic de-a face cu semnul fiarei. Uitaţi-vă cu atenţie şi veţi vedea că în Apoc. 13 nu scrie Duminică sau ziua întâi a săptămânii. Semnul fiarei, în acord cu dicţionarul de limbă greacă, înseamnă „gravare“ sau „tăietură“[24].

Astfel, semnul fiarei ar putea fi acel dispozitiv electronic numit microcip, care ar fi implantat sub pielea fiecărui individ. Pentru implantarea microcipului, ar fi nevoie de o mică tăietura pe mână sau pe frunte, care ar lăsa un semn (cicatrice). Fără microcip, nimeni nu ar putea să vândă sau să cumpere, deoarece banii lichizi ar fi scoşi din uz. Oamenii nu ar fi plătiţi în bani, ci în credite bancare. Fiecare persoană ar avea contul bancar introdus şi în microcipul pe care l-ar purta sub piele. Astfel, toate cumpărăturile s-ar face folosind microcipul de sub piele, care ar activa contul din bancă, atunci când oamenii ar ajunge la casă pentru a plăti.

Trebuie să mai clarificăm expresia „numărul numelui“ fiarei. Numele fiarei poate fi codificat în cifre şi se potriveşte perfect cu numărul 666. Nu se ştie încă numele fiarei. Au existat tot felul de speculaţii în istorie, în încercarea de a potrivi numele unor dictatori cu numărul 666. S-a început cu Nero, s-a continuat cu diferiţi papi şi s-a încheiat cu Stalin. Singura problemă este aceea că fiara va apărea în viitor, când toate condiţiile profetice vor fi prielnice. Codificarea aceasta, a numelui fiarei, ar putea fi inclusă în informaţiile din microcipul de sub piele şi ar face ca toţi cei care au microcipul să-i aparţină lui Anticrist şi inclusiv Satanei.

Ca o concluzie la acest punct, trebuie spus că folosirea de către adventişti a cărţii Apocalipsa, pentru a justifica ţinerea sabatului, nu are nici o bază logică sau teologică. Aşa cum am văzut mai sus, ei citesc în textul cărţii Apocalipsa ceea ce le convine, nu ceea ce spune textul. Adventiştii folosesc cartea Apocalipsa ca o sperietoare, pentru a-i manipula pe cei neştiutori, să accepte ţinerea sabatului. Nădăjduiesc că datele oferite în acest capitol îi vor elibera pe mulţi de teama de a se închina Duminica şi că vor privi sabatul ca pe odihna în Hristos, nu ca ţinerea zilei de sâmbătă.

3) Afirmaţii adventiste:

a) Împăratul Constantin cel Mare a legiferat ţinerea Duminicii[25].

b) Consiliul de la Laodiceea a emis prima lege Duminicală ecleziastică[26].

c) Papalitatea a început persecuţia Bisericii în anul 538 d.Hr. şi a încheiat-o în 1798 d.Hr. Acest timp de 1260 de ani de persecuţie este împlinirea profeţiei din Dan. 7:25 şi Apoc. 12:6,14; 13:5-7.

d) Papa este „cornul cel mic“ din Dan. 7:25. „Cornul cel mic“ este fiara sau Anticrist din Apoc. 13. Papa va impune semnul fiarei, care este închinarea în ziua de Duminică, în loc de ţinerea sabatului.

Iată răspunsurile biblice la aceste afirmaţii adventiste:

a) Împăratul Constantin cel Mare a legiferat ţinerea Duminicii.

Răspuns Biblic: Într-adevăr, împăratul Constantin cel Mare, în data de 7 martie 321 d.Hr., a legiferat ţinerea Duminicii ca zi de închinare a creştinilor. De ce? Pentru că aşa, cum am văzut în acest capitol, din mărturiile părinţilor Bisericii, Ignaţiu, Iustin, şi Irineu rezulta că ziua de Duminică era ziua de închinare a Bisericii de aproximativ 200 de ani. Chiar adventiştii recunosc faptul că mulţi creştini priveau cu stimă ziua de Duminică[27]. Mai mult, adventiştii spun în mod corect, de data aceasta, că împăratul Constantin a vrut să câştige favorurile creştinilor dându-le drepturi speciale, respectiv ziua de Duminică[28]. Aşadar, Constantin cel Mare, când a legiferat Duminica, nu a decretat un lucru nou, ci doar a confirmat o practică

creştină veche. Adventiştii văd în promovarea Duminicii de către Constantin o atacare a ţinerii sabatului, când, în realitate, istoric vorbind, nici nu se punea problema sabatului.

Duminica era şi ziua Soarelui pentru păgâni. Constantin, ca orice politician abil, le-a dat şi păgânilor drepturi speciale pentru ziua Soarelui. Adventiştii consemnează acest lucru: „Constantin a sperat că, făcând din Duminică o zi sfântă, putea să-şi asigure sprijinul acestor două segmente ale împărăţiei sale[29]". Deci păgânii îşi vedeau de practicile lor Duminica, iar creştinii se duceau la Biserică tot Duminica. Dar adventiştii pun semnul egal între Duminica creştină şi ziua Soarelui păgână, datorită unei simple coincidenţe istorice. Pe această bază, adventiştii atacă închinarea în ziua de Duminică, considerând-o un lucru păgân. Ei ştiu bine că Duminica nu este ziua soarelui pentru creştini, dar declanşează o criză artificială în ceea ce priveşte legea Duminicală, pentru a crea simpatie faţă de ţinerea sabatului la necunoscători. Astfel de raţionament, prin care Duminica, văzută ca o zi de închinare creştină, este numită de adventişti zi păgână, dovedeşte o abordare infantilă şi neprofesională a subiectului în sine.

b) Conciliul din Laodiceea a emis prima lege Duminicală ecleziastică[30].

Răspuns Biblic: Adventiştii văd foarte critic acest conciliu. Ei notează: „Conciliul din Laodiceea (364) nu a fost un conciliu universal, ci unul romano-catolic"[31]. Trebuie să clarificăm câteva lucruri, înainte de a merge mai departe. Laodiceea se află în Asia mică, în Turcia de astăzi. Asia Mică a fost întotdeauna partea de răsărit a Bisericii, până când a fost cucerită de otomani. Mai mult, în anul 364 d.Hr. nu exista romano-catolicismul. Ramurile istorice ale Bisericii, ortodoxă şi romano-catolică, apar după anul 1054 d.Hr., când se produce marea schismă[32]. În faţa acestor probe de netăgăduit, care dovedesc faptul că adventiştii recurg la modificări de date istorice pentru a susţine doctrina sabatului, nu rămâne decât să spunem încă o dată că sabatul este într-adevăr o idolatrie la adventişti.

Adventiştii nu se abţin de la a blasfemia atât ziua învierii Domnului Hristos, cât şi Biserica Sa. Iată ce spun ei, în cartea de doctrină fundamentală adventistă[33]: „Păzirea Duminicii ca instituţie creştină îşi are originea în taina fărădelegii" (2 Tes. 2:7). Taina fărădelegii, despre care vorbeşte apostolul Pavel, nu are nici o legătură cu ziua de Duminică. Dacă analizăm contextul, observăm că taina fărădelegii înseamnă o lucrare satanică, ce face posibilă apariţia lui Anticrist, numit „cel nelegiuit". Această blasfemie este încă o gravă ofensă adusă Domnului Hristos şi Bisericii Sale.

Dar să revenim la Conciliul din Laodiceea. Acest conciliu este unul universal, nu doar romano-catolic, implicând participarea întregii Biserici la hotărârile conciliului. Toate conciliile Bisericii, până la anul 1.054, sunt considerate concilii universale. Conciliul din Laodiceea condamna practicarea sabatului în stil iudaic. Creştinii să nu „lenevească în ziua sâmbetei, căci trebuie să lucreze în această zi" (canonul 29). Acest conciliu nu face decât să întărească spusele apostolului Pavel, şi anume că cei care vor să ţină legea cad din har. Creştinismul nu este o sectă a iudaismului. Trebuia să se facă o detaşare precisă de iudaism, altfel Biserica nu ar fi avut nici identitate şi nici o viziune internaţională. Hotărârea conciliului din Laodiceea a fost cât se poate de bine-venită, deoarece a consolidat atât învăţătura Noului Testament, cât şi practica Bisericii, în ceea ce priveşte ţinerea Duminicii.

c) Papalitatea a început persecuţia Bisericii[34] în anul 538 d.Hr. şi a încheiat-o în 1798 d.Hr[35]. Acest timp de 1260 ani de persecuţie, reprezintă[36] împlinirea profeţiei din Dan. 7:25 şi Apoc. 12:6, 14; 13: 5-7.[37]

Răspuns Biblic: Papalitatea a căpătat ascendenţă începând cu papa Leon I, când acesta a preluat conducerea papală[38], în anul 440 d.Hr. Acest papă a cerut să fie mai mare peste ceilalţi episcopi ai Bisericii care se aflau la Ierusalim, Antiohia, Alexandria şi Constantinopol[39]. Papii capătau puteri din ce în ce mai mari, până în anul 1000 d.Hr., <u>doar în partea de vest a Bisericii</u> (Europa de vest, Nordul Africii), dar nu au avut autoritatea să dicteze în viaţa Bisericii din estul Imperiului Roman[40]. După anul 1054 d.Hr., când s-a produs marea schismă, orice mică influenţă a papei în partea de est a Europei sau a Asiei Mici a fost anulată, deoarece papa Leon al IX-lea şi patriarhul Constantinopolului s-au anatemizat reciproc[41]. Ca atare, nu putem vorbi despre prigonirea creştinismului în totalitatea lui[42] de către papă şi nici despre apostazie generală[43], aşa cum spun adventiştii. Adventiştii mai notează: „În cele din urmă, în anul 1798, la 1260 de ani după 538 d.Hr., biserica romano-catolică a primit o lovitură de moarte"[44]. Aceste afirmaţii nu au acoperire. Timp de un secol şi ceva, biserica romano-catolică a pierdut controlul[45] în Europa, dar astăzi biserica romano-catolică este mai influentă ca înainte.

Cei care citesc suficient de vast ştiu că politica internaţională se face împreună cu biserica romano-catolică. Atât şefii marilor puteri, cât şi preşedinţi obişnuiţi, trec în vizită pe la papa. Adventiştii au ales anul 1798 ca an al sfârşitului puterii papale, ca să le iasă la socoteală calculele profetice. Vom vedea mai jos faptul că 1260 nu reprezintă ani, ci zile calendaristice. Compasiunea adventistă pentru creştinii care au fost prigoniţi de către catolici nu este onestă, deoarece adventiştii consideră că toţi cei ce ţin Duminica fac parte din taina fărădelegii. Această prezentare a puterii papale, ca fiind globală în timpul evului mediu, este în afara realităţii istorice, aşa cum am văzut. Dat fiind că papa, în trecut, a avut atribuţii numai în sectorul catolic al creştinismului, nu se poate spune că hotărârile lui au afectat restul creştinătăţii. Adventiştii fac acest lucru, cu scopul de a-l prezenta pe papa care a dat legea Duminicală ca fiind Anticrist. Necazul adventiştilor pe papă este cauzat de legea Duminicală, care afectează imaginea sabatului. Or, istoric vorbind, papii au avut alte interese, nu prigonirea sabatarienilor, care erau o minoritate neglijabilă şi nu erau adventişti.

Acest teatru de prigoniţi din cauza sabatului, pe care îl joacă adventiştii, are rolul de a determina compasiune faţă de „victimă“, iar împreună cu compasiunea faţă de „victima din cauza ţinerii sabatului“, cei neavizaţi să capete şi compasiune pentru sabat. Cei care acceptă sabatul, vor accepta, după aceea, întregul adventism. Cei care cad în cursa aceasta, a compasiunii pentru sabat şi pentru sabatarienii, sunt cei care citesc istoria numai din surse adventiste.

Cei 1260 de ani de persecuţie a Bisericii, despre care vorbesc adventiştii, sunt, în realitate, 1260 de zile, care nu au legătură cu Biserica. Cele 1260 de zile reprezintă perioada necazului cel mare din cartea Apocalipsa, profeţit şi de proorocul Daniel, în 7:25. Iată ce scrie în Apoc. 12:6, de unde ei au dat referinţa biblică: *„Şi femeia a fugit în pustie, într-un loc pregătit de Dumnezeu ca să fie hrănită acolo o mie două sute şaizeci de zile“* (nu ani). Femeia din Apoc. 12:6 nu este un simbol al Bisericii. Când Biserica a fost persecutată, nu a fugit în pustie, ci a suferit martirajul. Cele 1260 de zile sunt zile calendaristice, nu ani. Pentru ca oricine să fie convins că avem de-a face cu zile, nu cu ani, aceeaşi perioada de timp, de 1260 de zile, este reluată în Apoc. 13:5, dar sub formă de luni de zile: *„I s-a dat putere să lucreze patruzeci şi două de luni“*. Evident, 1260 de zile fac 42 de luni.

Dar 42 de luni înseamnă trei ani şi jumătate. Trei ani şi jumătate pot fi exprimaţi în felul următor: *„o vreme, vremuri şi jumătatea unei vremi“,* adică un an, doi ani şi jumătate de an[46]. Expresia *„o vreme, vremuri şi jumătatea unei vremi“* este folosită în Dan. 7:25, precum şi în Apoc. 12:14. În cele două locuri menţionate, se vorbeşte despre dezlănţuirea lui Anticrist timp de *„o vreme, vremuri şi jumătatea unei vremi“* în necazul cel mare, adică pe o perioadă de trei ani şi jumătate sau 42 de luni sau de 1260 de zile. Deci 1260 nu reprezintă ani, ci zile calendaristice. Perioada de 1260 de zile nu are de-a face cu prigonirea Bisericii, ci cu perioada necazului cel mare, în care va fi prigonit Israel.

d) Papa este *„cornul cel mic“*[47] din Dan. 7:25. *„Cornul cel mic“* este fiara sau Anticrist din Apoc. 13. Papa va impune semnul fiarei, care este închinarea în ziua de Duminică, în loc de ţinerea sabatului.

Răspuns Biblic: În primul rând, trebuie să încadrăm istoric evenimentele din Dan. 7:25 şi din Apoc. 13. În Dan. 7 este redată o succesiune de patru imperii: babilonian, medo-persan, grec şi roman. Tema celor patru imperii este reluată parţial şi în capitolele 8, 9 şi 11 din cartea Daniel. Imperiul roman are o istorie surprinzătoare. Acesta nu a fost învins în totalitate. În anul 410 d.Hr., barbarii, care deja invadaseră imperiul roman, au cucerit şi Roma[48]. La rândul lor, ei au fost creştinaţi şi asimilaţi în imperiu. O mare parte dintre barbari s-au creştinat doar de formă, însă restul s-au convertit în mod real. În tot acest timp, spiritul roman imperial nu a dispărut. Deoarece Biserica din vest s-a aliat cu statul roman, mentalitatea imperială a penetrat organizarea ecleziastică[49].

Cu timpul, elementul roman a dispărut din societate, prin formarea statelor-naţiune, dar nu a dispărut şi din biserica romano-catolică. În prezent, asistăm la renaşterea imperiului roman într-o formă contemporană, numită Uniunea Europeană. Spiritul roman imperial este refăcut şi prin aportul adus de biserica romano-catolică. <u>În viitor, imperiul roman va avea o întindere globală. Abia atunci se va pune problema lui Anticrist – fiara din Apoc. 13.</u> Greşeala mare a adventiştilor este aceea că îl plasează pe Anticrist în trecut, printre papii care au susţinut legea Duminicală. Ei fac acest lucru, deoarece îi obsedează problema sabatului şi sunt gata să distorsioneze atât interpretarea evenimentelor profetice, cât şi istoria, pentru

salvarea teoriei ţinerii sabatului în loc de Duminica. Tot ce este descris în Apocalipsa, de la capitolul 4 înainte, ţine de viitor. Conform cărţii Apocalipsa şi cu ceea ce se întâmplă sub ochii noştri în ceea ce priveşte globalizarea, înţelegem faptul că Anticrist va apărea în viitor.

Se pune o întrebare: va fi Anticrist un papă? Cel ce a spus că papa este Anticrist a fost Martin Luther. Adventiştii au preluat acest lucru de la el. Istoria papalităţii are lucruri grave la activ, cum ar fi Cruciadele[50] şi Inchiziţia[51]. Este greu de spus dacă vreun papă va fi Anticrist. Aşa cum societatea şi puterea civilă, în vechime, nu au acceptat ca un reprezentant religios să fie şeful statului, tot aşa este posibil să se întâmple şi în viitor. Anticrist va fi mai degrabă un politician, nu un om religios. Anticrist va folosi miracolele false ale proorocului mincinos, ca să inducă în eroare atât Israelul, cât şi lumea întreagă.

Va impune papa ţinerea Duminicii? Haideţi să analizăm puţin lucrurile. Biserica romano-catolică duce o acţiune de ecumenism fără precedent. Actualul papă a trasat viitorul bisericii romano-catolice. Papa vrea să unească toate marile religii ale lumii. Nu demult, papa a vizitat chiar şi moschei. Mişcarea ecumenică, sub conducerea papei, promovează ţinerea zilei de vineri de către islamici, a sâmbetei de către evrei, şi a Duminicii de către creştini. Observăm faptul că lucrurile stau exact invers faţă de cum a prezis Ellen White. Gândiţi-vă că intenţia lui Anticrist este aceea de a face un pact cu Israel, pe care îl va rupe în trei ani şi jumătate. Anticrist va face posibil ca evreii să aibă asigurată închinarea în timpul sabatului, nu să-i interzică sabatul. Se poate spune că actualul papă creează cadrul pentru apariţia lui Anticrist, prin formarea unei singure religii globale, care va fi un amestec al religiilor prezente. Când Anticrist va prelua controlul deplin şi va rupe pactul cu Israel, va desfiinţa toate religiile, cerând închinare exclusivă. Tot atunci va dispărea nu numai închinarea în ziua de sabat, ci şi închinarea în alte zile, inclusiv Duminica.

Se potriveşte numele de *„curva cea mare“*, din Apoc. 17, dat de adventişti Bisericilor neadventiste şi în special Bisericii romano-catolice? Mai întâi, vom vorbi despre Biserica romano-catolică. Într-adevăr, istoria acestei Biserici este presărată cu lucrurile grave, pe care le-am menţionat, plus altele, pentru care şi papa şi-a cerut iertare. Aşadar, în cazul în care un romano-catolic citeşte această carte, nu trebuie să se supere, deoarece chiar papa a recunoscut trecutul romano-catolicismului. Totuşi, cu tot acest trecut, Biserica romano-catolică este o Biserică creştină, care nu a lepădat numele Domnului Hristos şi crezul creştin. Problema judecării Bisericii romano-catolice nu ne aparţine nouă, ci Domnului Hristos. Este bine să ne amintim faptul că Domnul Hristos nu renunţă la Sardes, o Biserică moartă, care mai avea doar câţiva membri nepătaţi (Apoc. 3:4), sau la Laodiceea, care era în apostazie (Apoc. 3:20).

Titlul de *„curva cea mare“*, cu atât mai mult, nu se potriveşte Bisericii evanghelice, care are o doctrină curată şi care a suferit persecuţia sub comunişti. La fel, Biserica ortodoxă este îngreunată de tradiţie şi sincretism, dar nu i se poate pune titlul dezonorant de mai sus. Putem afirma că, în cadrul creştinismului nominal, romano-catolicismul este cel mai vinovat de adulter spiritual, dar încă nu cred că îi poate fi pus acestei Biserici titlul de *„curva ce mare“*. Acest titlu este acordat de cartea Apocalipsa unui sistem religios mondial şi acelei religii globale a lui Anticrist, în care ocultul şi demonicul vor fi norma acestei religii: *„A căzut, a căzut Babilonul cel mare! A ajuns un locaş al dracilor, o închisoare a oricărui duh necurat“ (Apoc. 18:2).* În componenţa religiei globale *(„curva cea mare“),* vor intra şi creştinii de renume din toate Bisericile, inclusiv din rândurile Bisericii evanghelice. Luând în considerare numărul mare de oameni nenăscuţi din nou din rândurile adventiştilor, putem spune că vor fi foarte mulţi adventişti printre cei din religia globală a viitorului.

Dacă Biserica romano-catolică are tendinţa să conducă statul, Biserica ortodoxă, de la începuturile ei, a fost supusă statului, inclusiv comuniştilor. Totuşi, în cadrul acesteia, au existat şi preoţi ortodocşi dizidenţi. O lucrare care analizează competent relaţia Bisericii ortodoxe cu statul este „Biserica şi Statul“[52], de Paul Negruţ, rector al Universităţii Emanuel din Oradea.

Când adventiştii erau prigoniţi pentru că lucrau Duminica, Ellen White le spunea să ţină Duminica

În scrierile[53] din 1882, Ellen White spunea că, din pricina faptului că adventiştii vor lucra Duminica, în vremurile din urmă vor fi persecutaţi şi eliminaţi. Peste câţiva ani, adventiştii au avut ocazia să experimenteze puţină persecuţie pentru ignorarea legilor Duminicale şi pentru că au condamnat închinarea în ziua de Duminică. Câţiva adventişti au fost închişi. În Australia şi Elveţia li s-a închis câte o tipografie, din motivele arătate mai sus. Care a fost reacţia lui Ellen White? Le-a spus ea adventiştilor să sufere pentru sabat? Ellen White, sub presiunea evenimentelor, a abandonat „convingerile" ei cu privire la sabat. Ea a chemat adventiştii la activităţi religioase Duminica, ziua în care spunea că se închină cei ce vor primi semnul fiarei.

În lucrarea sa, numită „Testimonies for the church"[54] („Mărturii pentru comunitate"), Ellen White spune următoarele: „Lumina dată mie de Domnul la acel timp, când noi ne aşteptam la o asemenea criză (care se apropia), când oamenii au impus ţinerea Duminicii, motivaţi de puterea din adânc, adventiştii de ziua a şaptea trebuie să-şi arate înţelepciunea prin reţinerea de a lucra în ziua aceea (Duminica), dedicând-o lucrării misionare… Nu le daţi ocazia să fiţi numiţi «călcători de lege»… Va fi foarte uşor să evitaţi această dificultate. Daţi Duminica Domnului, ca o zi de lucrare misionară… petrecerea zilei în acest fel este întotdeauna acceptată de Domnul".

Până la prigonirea pentru călcarea legii Duminicale, ziua de Duminică era pentru adventişti o zi legată de taina fărădelegii. După ce o mică prigoană a lovit interesele „profetesei", ea primeşte o nouă „lumină". Astfel, ea decretează ca Duminica să devină „o zi de lucrare misionară" care, petrecută astfel, „este întotdeauna acceptată de Domnul".

Iată cum comentează decizia lui Ellen White fostul pastor adventist D.M. Canright, care a fost partener de lucrare cu Ellen White şi care a părăsit mişcarea adventă. „Dacă ţinerea Duminicii este un lucru oribil, în acord cu ce spun adventiştii, atunci ceea ce doamna White le spune adepţilor ei să facă este, în mod clar, păcat. Este ca şi când Daniel le-ar fi spus celor trei prieteni: «Când oamenii, motivaţi de puterea din adânc, vă forţează să vă închinaţi la idoli, nu le daţi ocazia să vă numească călcători de lege. Această dificultate poate fi uşor evitată. Voi trebuie să vă arătaţi înţelepciunea, dedicând timp rugăciunii. Plecaţi-vă (înaintea idolilor), dar, în timpul acesta, rugaţi-vă Dumnezeului cerurilor. Acest fel de închinare este întotdeauna acceptat de Dumnezeu»".

Mărturia despre sabat a fostului pastor adventist Jose T. Guerra

Iată o abordare competentă a sabatului de către fostul pastor adventist Jose T. Guerra: „Problema ţinerii sau nu a sabatului a fost rezolvată într-un mod şi mai clar, când am găsit că nu a fost niciodată impusă creştinilor dintre neamuri. Este adevărat, creştinii de origine evreiască au continuat să ţină nu numai sabatul, ci şi alte zile sfinte şi tradiţii ale înaintaşilor lor. Noilor convertiţi dintre neamuri nu li s-a spus niciodată să ţină sabatul, ca parte a practicilor creştine. Atunci când a apărut o controversă, cu privire la circumcizie şi la legea lui Moise (care includea şi sabatul), decizia Conciliului de la Ierusalim a fost aceea că neamurile nu trebuie tulburate cu lucruri ca acestea, ci să se ferească de idolatrie, imoralitate sexuală, sânge şi lucruri jertfite idolilor (Fapt. 15:22-29). **Ceea ce este mai interesant e faptul că apostolul Pavel nu avertizează despre pericolul neţinerii sabatului, care, pentru adventişti, este un păcat mare.**

Acele biserici cărora le-a scris apostolul erau compuse, în principal, din neamuri, care nu aveau experienţă în ţinerea sabatului. Cu toate că el îi avertizează cu privire la păcate care i-ar descalifica să intre în Împărăţia lui Dumnezeu, nu a scris niciodată despre păcatul neţinerii sabatului (Gal. 5:19-21, 1 Cor. 5:9-11, Efes. 5:3-5). Dimpotrivă, singura dată când s-a referit la sabat pe nume a fost când i-a mustrat pe aceia care încercau să-l impună împreună cu alte sărbători şi practici evreieşti: *„Nimeni, deci, să nu vă judece cu privire la mâncare sau băutură sau cu privire la o zi de sărbătoare, cu privire la o lună nouă sau cu privire la o zi de sabat" (Col. 2:16).* Ca adventist, am crezut că sabatul menţionat în versetul din Coloseni se referea la sabatele ceremoniale (paştele, ziua ispăşirii…). Dar am înţeles că Pavel s-a referit deja la aceste sabate ceremoniale, atunci când a menţionat *„zi de sărbătoare"* sau *„lună nouă"*. Ca atare, ziua de

sabat este a şaptea zi din săptămână. Chiar şi teologul adventist Samuele Bacchiocchi este de acord cu faptul că sabatul din Col. 2:16 este o zi de odihnă din săptămână.

Concluzia mea a fost aceea că, dacă sabatul săptămânal, împreună cu alte sărbători evreieşti, erau doar umbre ale lucrurilor a căror realitate este Hristos (Col. 2:17), atunci continuarea ţinerii sabatului dată evreilor ar însemna negarea realităţii Evangheliei lui Isus Hristos. Pentru noi, creştinii, sabatul reprezintă o experienţă a odihnei în care intrăm când Îl primim pe Hristos în viaţa noastră (Evr. 4:3, Mat. 11:28-30).“

Concluzie

• În toate cele patru evanghelii, se menţionează despre sabat în aproximativ patru ipostaze, celelalte referiri fiind similare. În nici una dintre ipostaze, nu este recomandat sau susţinut sabatul, dimpotrivă, sabatul ca zi îşi pierde rolul, fiind înlocuit de semnificaţia sabatului care este Însuşi Hristos.

• În Faptele Apostolilor, sabatul este menţionat în legătură cu evreii şi sinagoga[55].

• În epistole, nu se aminteşte despre sabat, decât cu două excepţii (Col. 2:16; Evr. 4:9), iar atunci este combătut.

• În Apocalipsa, ultima carte a Bibliei, nu se pomeneşte despre sabat ca zi de odihnă. Domnul Hristos este Templul, Împlinitorul legii, Înlocuitorul zilei de sabat, Răscumpărătorul nostru şi Înnoitorul întregii creaţii.

• Adventiştii sunt îndoctrinaţi atât de mult cu sabatul, încât devin sabatolatrii.

• Am decis să scriu „sabat“ în loc de „Sabat“ şi „Duminică“ în loc de „duminică“, deoarece sabatul face parte din vechiul legământ, care a fost abrogat, iar Duminica este ziua învierii Domnului nostru şi merită onorată ca atare.